

Den Logiska Strukturen för Mänskligt Beteende

Michael Starks

FRÅN BESLUTSFORSKNING

	Disposition*	Känslor	Minne	Uppfattning	Önskan	PI**	IA***	Åtgärd/ Word
Subliminala effekter	Nej	Ja/Nej	Ja	Ja	Nej	Nej	Nej	Ja/Nej
Associativ/ Regelbaserad	RB	A/RB	A	A	A/RB	RB	RB	RB
Kontextberoende / Abstrakt	A	KB/A	KB	KB	KB/A	A	KB/A	KB/A
Seriell/parallell	S	S/P	P	P	S/P	S	S	S
Heuristisk/ Analytic	A	H/A	H	H	H/A	A	A	A
Arbetsätt Minne behövs	Ja	Nej	Nej	Nej	Nej	Ja	Ja	Ja
Allmän intelligens beroende	Ja	Nej	Nej	Nej	Ja/Nej	Ja	Ja	Ja
Kognitiv lastning Hämmar	Ja	Ja/Nej	Nej	Nej	Ja	Ja	Ja	Ja
Upphetsning underlättar eller hämmar	H	U/H	U	U	H	H	H	H

Reality Press Las Vegas

Copyright © Michael Starks (2020)

ISBN: [978-1-951440-76-3](#)

Första upplagan 2020

Alla rättigheter förbehållna. Ingen del av denna publikation får reproduceras, distribueras eller överföras utan upphovsmannens uttryckliga medgivande.
Tryckt och bunden i USA.

r

" Men jag fick inte min bild av världen genom att tillfredsställa mig själv av dess riktighet: inte heller har jag det eftersom jag är nöjd med dess riktighet. Nej: det är den ärvda bakgrunden mot vilken jag skiljer mellan sant och falskt." Wittgenstein OC 94

"Nu om det inte är orsakssamband som vi sysslar med, då verksamheten i sinnet ligger öppen framför oss." Wittgenstein "Den blå boken" p6 (1933)

"Nonsens, Nonsens, eftersom du gör antaganden istället för att bara beskriva. Om ditt huvud är hemsökt av förklaringar här, du försummar att påminna dig själv om de viktigaste fakta." Wittgenstein Z 220

"Filosofi sätter helt enkelt allt framför oss och varken förklarar eller härleder något ... Man kan ge namnet "filosofi" till vad som är möjligt innan alla nya upptäckter och uppfinningar." Wittgenstein PI 126

"Vad vi levererar är verkligen kommentarer om människans naturhistoria, inte kuriosas; men utan snarare iakttagelser om fakta som ingen har tvivlat på och som bara har gått obemärkt förbi eftersom de alltid står framför våra ögon." Wittgenstein RFM I p142

"Syftet med filosofin är att uppföra en vägg vid den punkt där språket stannar ändå." Wittgenstein filosofiska tillfällen p187

"Gränsen för språket visas genom att det är omöjligt att beskriva ett faktum som motsvarar (är översättningen av) en mening utan att bara upprepa meningen (detta har att göra med Kantian lösning på problemet med filosofi)." Wittgenstein CV p10 (1931)

"Den största faran här är att vilja observera sig själv." LWPP1, 459

"Kan en maskinprocess orsaka entankeprocess? Svaret är: ja. Faktum är att endast en maskinprocess kan orsaka en tankeprocess, och "beräkning" namnger inte en maskinprocess, den namnger en process som kan, och vanligtvis, implementeras på en maskin." Searle PNC p73

"... karakteriseringen av en process som beräkningsmässig är en karakterisering av ett fysiskt system utifrån; och identifieringen av processen som beräkningsmässig inte identifiera en inneboende egenskap hos fysiken, är det i huvudsak en observatör relativ karakterisering." Searle PNC p95

"Det kinesiska rumsargumentet visade att semantik inte är inneboende i syntaxen. Jag gör nu den separata och annorlunda punkt som syntax inte är inneboende i fysik."

Searle PNC p94

"Försöket att eliminera homunculus villfarelsen genom rekursiv nedbrytning misslyckas, eftersom det enda sättet att få syntaxen inneboende i fysiken är att sätta en homunculus i fysiken." Searle PNC p97

" Men du kan inte förklara ett fysiskt system som en skrivmaskin eller en hjärna genom att identifiera ett mönster som den delar med sin beräkningssimulering, eftersom förekomsten av mönstret inte förklarar hur systemet faktiskt fungerar som ett fysiskt system. ... Sammanfattningsvis det faktum att tilldelning av syntax identifierar inga ytterligare kausala befogenheter är ödesdigert att påståendet att program ger kausala förklaringar av kognition ... Det finns bara en fysisk mekanism, hjärnan, med dess olika verkliga fysiska och fysiska / mentala kausala nivåer av beskrivning." Searle PNC p101-103

"Kort sagt, känslan av "informationsbehandling" som används i kognitionsvetenskap är på alldeles för hög en nivå av abstraktion för att fånga den konkreta biologiska verkligheten inneboende avsiktlighet ... Vi är förblindade av denna skillnad av det faktum att samma mening "Jag ser en bil som kommer mot mig," kan användas för att spela in både visuella avsiktlighet och produktionen av beräkningsmodellen modell av vision ... i betydelsen "information" som används i kognitionsvetenskap, är det helt enkelt falskt att säga att hjärnan är en informationsbehandling enhet." Searle PNC p104-105

"Kan det finnas skäl för åtgärder som är bindande för en rationell agent bara i kraft av arten av det faktum som redovisas i motiveringen, och oberoende av agentens önskemål, värderingar, attityder och Recensioner? ... Den verkliga paradoxen i den traditionella diskussionen är att den försöker posera Hume giljotin, den stela faktum-värde skillnad, i ett ordförråd, vars användning redan förutsätter falskhet av skillnaden." Searle PNC p165-171

"... alla statusfunktioner och därmed hela den institutionella verkligheten, med undantag för språket, skapas genom talhandlingar som har den logiska formen av förklaringar... formerna för statusfunktionen i fråga är nästan alltid frågor om deontiska krafter... att erkänna något som en rättighet, plikt, skyldighet, krav och så vidare är att erkänna en anledning till handling ... dessa deontiska strukturer gör möjliga önskan-oberoende skäl för åtgärder ... Den allmänna punkten är mycket tydlig: skapandet av det allmänna området desire-baserade skäl för åtgärder förutsätter godkännande av ett system av önskan-oberoende skäl för åtgärder." Searle PNC p34-49

"Några av de viktigaste logiska dragen i avsiktlighet är utom räckhåll för fenomenologi eftersom de inte har någon omedelbar fenomenologisk verklighet ... Eftersom skapandet av meningsfullhet av meningslöshet inte medvetet upplevs ... det finns inte ... Det här är... den fenomenologiska illusionen." Searle PNC p115-117

"Medvetandet är kausalt reducible till hjärnans processer ... och medvetande har inga egen kausala krafter utöver de orsakskrafter som den underliggande neurobiologin... Men kausala reducibility leder inte till ontologisk reducibility ... medvetandet existerar bara som erfarna ... och därför kan det inte reduceras till något som har en tredje persons ontologi, något som existerar oberoende av erfarenheter." Searle PNC 155-6

"... det grundläggande avsiktliga förhållandet mellan sinnet och världen har att göra med villkor för tillfredsställelse. Och ett förslag är något alls som kan stå i en avsiktlig relation till världen, och eftersom dessa avsiktliga relationer alltid bestämma villkoren för tillfredsställelse, och ett förslag definieras som något tillräckligt för att fastställa villkoren för tillfredsställelse, visar det sig att all avsiktlighet är en fråga om propositioner." Searle PNC p193

Förord

"Den som förstår babian skulle göra mer mot metafysik än Locke" Charles Darwin 1838 Notebook M

Denna bok handlar om mänskligt beteende (som alla böcker av någon om någonting), och så om begränsningarna med att ha en nyligen apa härkomst (8 miljoner år eller mycket mindre beroende på synvinkel) och manifesterar ord och gärningar inom ramen för vår medfödda psykologi som presenteras i tabellen över avsiktlighet. Som den berömda evolutionisten Richard Leakey säger är det viktigt att komma ihåg att vi inte utvecklades från apor, utan att vi på alla viktiga sätt är apor. Om alla fick en verklig förståelse för detta (dvs. av humanekologi och psykologi för att faktiskt ge dem lite kontroll över sig själva), kanske civilisationen skulle ha en chans. Eftersom det är så har samhällets ledare inget mer grepp om saker än sina väljare och så kollapsar i anarki och diktatur är oundvikligt.

För att ge en överblick av det logiskt strukturerar av higher beställer människauppförande, det är av den beskriva psykologin av högre beställer tanke (sinnet, medvetenhet, språk, rationalitet, personlighet, intentionality), eller efter Wittgenstein, av språklekar, Jag ger en kritisk undersökning av några av de viktigaste resultaten av Ludwig Wittgenstein och John Searle, med som min utgångspunkt Wittgenstein grundläggande upptäckt, att alla verkligt "filosofiska" (dvs. högre ordning psykologiska) problem är desamma-förvirring om hur man använder språket i ett visst sammanhang, och så alla lösningar är desamma, titta på hur språket kan användas i det aktuella sammanhanget så att dess sanningsvillkor (Villkor för tillfredsställelse eller COS) är tydliga. Det grundläggande problemet är att man kan säga vad som helst, men man kan inte betyda (ange tydliga COS för) någon godtycklig yttrande och mening är endast möjligt i ett mycket specifikt sammanhang. Jag ger en analys från den senaste tidens moderna perspektiv av de två tankesystemen, med en ny tabell över avsiktlighet och nya dubbla system nomenklatur.

Det är viktigt att förstå varför vi betar oss som vi gör och så jag försöker beskriva (inte förklara som Wittgenstein insisterade) beteende. Jag börjar med en kort genomgång av den logiska strukturen av rationalitet, som ger några heuristik för beskrivning av språket (sinne, rationalitet, personlighet) och ger några förslag på hur detta relaterar till utvecklingen av socialt beteende. Detta kretsar kring de två författare jag har hittat den viktigaste i detta avseende, Ludwig Wittgenstein och John Searle, vars idéer jag kombinerar och sträcker sig inom det dubbla systemet (två tankesystem) ram som har visat sig vara så användbar i den senaste tidens förståelse av beteende och i tänkande och resonemang forskning. Som jag noterar, det finns enligt min mening i huvudsak

fullständig överlappning mellan filosofi, i strikt bemärkelse av de bestående frågor som rör den akademiska disciplinen, och beskrivande psykologi högre ordning tanke (beteende). När man har förstått Wittgenstein insikt om att det bara är frågan om hur språket spelet ska spelas, bestämmer man villkoren för tillfredsställelse (vad som gör ett uttalande sant eller nöjd etc.) och det är slutet på diskussionen.

Eftersom filosofiska problem är resultatet av vår medfödda psykologi, eller som Wittgenstein uttryckte det, på grund av bristen på perspicuity av språk, de kör hela människans diskurs och beteende, så det finns oändliga behov av filosofisk analys, inte bara i "humaniora" av filosofi, sociologi, antropologi, statsvetenskap, psykologi, historia, litteratur, religion, etc., men i "hårda vetenskaper" av fysik, matematik och biologi. Det är universellt att blanda språkspelsfrågorna med de verkliga vetenskapliga om vad de empiriska fakta är. Scientism är ständigt närvarande, och befälhavaren har lagt den framför oss för länge sedan, dvs Wittgenstein (nedan W) börjar med Blå och Brown Böcker i början av 1930-talet.

"Filosofer ser ständigt vetenskapens metod framför sina ögon och frestas oemotståndligt att ställa och svara på frågor på det sätt som vetenskapen gör. Denna tendens är den verkliga källan till metafysik och leder filosofen in i totalt mörker." (BBB p18)

Ändå är en verklig förståelse av Wittgenstein arbete, och därmed hur vår psykologi fungerar, bara börjar sprida sig under det andra årtiondet av 21-talet, särskilt på grund av P.M.S. Hacker (nedan H) och Daniele Moyal-Sharrock (nedan DMS), men också för många andra, några av de mer framträdande som jag nämner i artiklarna.

Horwich ger den vackraste sammanfattning som jag någonsin sett av där en förståelse av Wittgenstein lämnar oss.

"Det får inte finnas något försök att förklara vår språkliga / konceptuella verksamhet (PI 126) som i Freges minskning av aritmetik till logik; inget försök att ge det epistemologiska fundament (PI 124) som i menande baserade konton av a priori kunskap; inget försök att karakterisera idealiserade former av det (PI 130) som i avkänningslogik; inga försök att reformera den (PI 124, 132) som i Mackies felteori eller Dummetts intuitionism; inga försök att effektivisera den (PI 133) som i Quines berättelse om existens; inga försök att göra det mer konsekvent (PI 132) som i Tarskis svar på lögnareparadoxerna, och inget försök att göra det mer fullständigt (PI 133) som vid avveckling av frågor om personlig identitet för bisarra hypotetiska "teleporteringsscenarier".

Även om det finns otaliga böcker och artiklar om Wittgenstein, enligt min mening bara ett fåtal mycket nya (DMS, H, Coliva etc.) kommer i närheten av en fullständig uppskattning av honom, ingen gör ett allvarligt försök att relatera sitt arbete till en av de andra moderna genier beteende John Searle (nedan S) och ingen har tillämpat de kraftfulla två system av tankeram till filosofiska frågor ur evolutionspsykologi. Jag försöker göra det här.

Jag ger en kritisk undersökning av några av de viktigaste resultaten av Wittgenstein och Searle om den logiska strukturen av avsiktighet (sinne, språk, beteende), med som min utgångspunkt Wittgenstein grundläggande upptäckt, att alla verkligt "filosofiska" problem är desamma-förvirring om hur man använder språket i ett visst sammanhang, och så alla lösningar är desamma, titta på hur språket kan användas i samband med detta i fråga så att dess sanningsvillkor (Villkor för tillfredsställelse eller COS) är tydliga. Det grundläggande problemet är att man kan säga vad som helst, men man kan inte betyda (ange tydliga COS för) någon godtycklig yttrande och mening är endast möjligt i ett mycket specifikt sammanhang. Jag analyserar olika skrifter av och om dem ur de två tankesystemen, med en ny tabell över avsiktighet och nya dubbla system nomenklatur.

När jag läste "On Certainty" för några år sedan jag karakteriserade det i en översyn som Stiftelsen Stone of Philosophy and Psychology och den mest grundläggande dokument för att förstå beteende, och ungefär samtidigt DMS skrev artiklar notera att det hade löst årtusenden gamla epistemologiska problemet med hur vi kan veta något säkert. Jag insåg att W var den första att förstå vad som nu kännetecknas som de två system eller dubbla tankesystem, och jag genererade en dubbel system (S1 och S2) terminologi som jag fann vara mycket kraftfull i att beskriva beteende. Jag tog den lilla tabellen som John Searle (nedan S) hade använt, expanderat den kraftigt, och fann senare att det integreras perfekt med den ram som används av olika nuvarande arbetstagare i tänkande och resonemang forskning.

Sedan de publicerades individuellt har jag försökt att göra bokrecensioner och artiklar stå för sig själva, i den mån det är möjligt, och detta står för upprepning av olika avsnitt, särskilt tabellen och dess förklaring. Jag börjar med en kort artikel som presenterar tabellen över avsiktighet och kortfattat beskriver dess terminologi och bakgrund. Därefter är den överlägset längsta artikeln, som försöker en undersökning av arbetet i W och S som det avser tabellen och så till en förståelse eller beskrivning (inte förklaring som W insisterade) av beteende.

Det är min uppfattning att tabellen över avsiktighet (rationalitet, sinne, tanke, språk, personlighet etc.) som har framträdande här beskriver mer eller mindre exakt, eller åtminstone fungerar som en heuristisk för, hur vi tänker och betar sig, och så det

omfattar inte bara filosofi och psykologi, men allt annat (historia, litteratur, matematik, politik etc.). Observera särskilt att avsiktlighet och rationalitet som jag (tillsammans med Searle, Wittgenstein och andra) visa det, omfattar både medvetna deliberative System 2 och omedvetna automatiserade System 1 åtgärder eller reflexer.

Den skarpsinniga kanske undrar varför vi inte kan se system 1 på jobbet, men det är uppenbart kontraproduktivt för ett djur att tänka på eller andra gissa varje åtgärd, och i vilket fall som helst finns det ingen tid för den långsamma, massivt integrerade System 2 att delta i den ständiga strömmen av delad sekund "beslut" vi måste göra. Som W noterade, våra "tankar" (T1 eller "tankar" i System 1) måste leda direkt till åtgärder.

Nyckeln till allt om oss är biologi, och det är omedvetenhet till det som leder miljontals smarta utbildade människor som Obama, Chomsky, Clinton och påven att ansluta sig till självmordsbenägna utopiska ideal som obönhörligt leder direkt till helvetet på jorden. Som W noterade är det vad som alltid framför våra ögon som är svårast att se. Vi lever i en värld av medvetna deliberative språkliga System 2, men det är omedvetna, automatisk reflexiv System 1 som regler. Detta är källan till den universella blindhet som Beskrivs av Searle som The Phenomenological Illusion (TPI), Pinker som The Blank Slate och Tooby och Cosmides som The Standard Social Science Model.

Som jag noterar, Den fenomenologiska Illusion (glömska till vår automatiserade System 1) är universell och sträcker sig inte bara hela filosofin utan hela livet. Jag är säker på att Chomsky, Obama, Zuckerberg och påven skulle vara skeptiska om berättade att de lider av samma problem som Hegel, Husserl och Heidegger, (eller att de skiljer sig endast i grad från drog-och sexmissbrukare i att motiveras av stimulering av deras frontalkortices genom leverans av dopamin (och över 100 andra kemikalier) via ventrala tegmentum och nukleos accumbens), men det är helt klart sant. Medan fenomenologerna bara slösat bort en hel del människors tid, slösar de bort jorden och deras ättlings framtid.

Den moderna "digitala vanföreställningar", förvirra språkspel system 2 med automatismer av System 1, och så kan inte skilja biologiska maskiner (dvs. människor) från andra typer av maskiner (dvs datorer). Den "reduktionistiska" påstående är att man kan "förklara" beteende på en "lägre" nivå, men vad som faktiskt händer är att man inte förklara mänskligt beteende utan en "stå i" för det. Därav titeln på Searles klassiska recension av Dennetts bok ("Consciousness Explained")- "Consciousness Explained Away". I de flesta sammanhang "minskning" av högre beteende på högre nivå till hjärnans funktioner, biokemi, eller fysik är osammanhängande. Också, för "minskning" av kemi eller fysik, är vägen blockerad av kaos och osäkerhet (och kaos teori har visat sig vara både ofullständig i Godel mening och undecidable). Allt kan

"representeras" av ekvationer, men när de "representerar" högre ordning beteende, är det inte klart (och kan inte klargöras) vad "resultat" betyder. Reduktionistisk metafysik är ett skämt, men de flesta forskare och filosofer saknar lämplig humor.

Jag har studerat många forskares och filosofers arbete som ser medvetandet som ett "svårt problem" (se David Chalmers), menmed Rupert Readoch andra tycker jag att deras argument inte är övertygande. Som Wittgenstein noterade, kan vi se att det har ett fotfäste även i flugor (som har många av samma gener och vars dopaminsystem tillåter beteendemässiga manipulationer), och därifrån är det bara en lång rad steg för oss själva.

I ett färskt exempel från ett hav av litteratur Tegmark (se t.ex. hans YouTube-video) efter Tononi, tror attmedvetandet är "bara" "erfarenhet" av högre ordning "informationsbehandling" utan medvetenhet om att dessa är bara familjer av språkspel. Så verkar de tro att någon "informationsbehandling" enhet kommer att ha det också. Searle har bekant föreslagit att en lämpligt ordnad bunt ölburkar kan göra, menhan konstaterar också att det kan vara unikt för våra biologiska arrangemang av nervceller. Det är inte uppenbart att datorer utan sinnen eller en kropp kan ha känslor eller medvetande, om man inte gör språkspelet trivialt (och ointressant).

Jag hade hoppats att svetsa mina kommentarer till en enhetlig helhet, men jag kom att inse, som Wittgenstein och AI forskare gjorde, att sinnet (ungefär samma som språk som Wittgenstein visade oss) är en brokig av olika bitar utvecklats för många sammanhang, och det finns ingen sådan hel eller teori utom inkluderande kondition, dvs utveckling genom naturligt urval.

Slutligen, som med mina 90 några artiklar och 9 andra böcker, och i alla mina brev och e-post och samtal i över 50 år, har jag alltid använt "de" eller "dem" i stället för "hans / henne", "han / han", eller den idiotiska omvänd sexism av "hon" eller "henne", är kanske den enda i denna del av galaxen att göra det. Den slaviska användningen av dessa allmänt tillämpade flagranta vobables är naturligtvis intimt förknippad med de brister i vår psykologi som genererar akademisk filosofi, demokrati och kollapsen av den industriella civilisationen, och jag lämnar den ytterligare beskrivningen av dessa anslutningar som en övning för läsaren.

De som är intresserade av mina andra skrifter kan se Talking Monkeys 3rd^d ed (2019), The Logical Structure of Philosophy, Psychology, Mind and Language in Ludwig Wittgenstein och John Searle 3r^d ed. (2019), Suicide by Democracy 4th ed (2019) och Suicidal Utopian Delusions in the 21st Century 5th ed (2019).

Jag är medveten om många brister och begränsningar i mitt arbete och ständigt revidera det, men jag tog upp filosofi 13 år sedan vid 65, så det är mirakulöst, och en värtalig rekommendation till kraften i System 1 automatismer, att jag har kunnat göra något alls. Det var 13 år av oupphörlig kamp och jag hoppas att läsarna tycker att det är till någon nytta.

vyupzz@gmail.com

Den Logiska Strukturen för Mänskligt Beteende

"Om jag ville tvivla på om detta var min hand, hur skulle jag kunna undvika att tvivla på om ordet "hand" har någon betydelse? Så det är något jag verkar veta, trots allt." Wittgenstein "På säkerhet" p48

"Vad för slags framsteg är detta — det fascinerande mysteriet har tagits bort - men inga djup har plumbad i tröst; ingenting har förklarats eller upptäckts eller omformuleras. Hur tam och oinspirerande man kan tänka. Men kanske, som Wittgenstein antyder, fördelarna med klarhet, avmystifiering och sanning bör hittas tillfredsställande nog " - Horwich "Wittgenstein's Metaphilosophy".

Låt oss först påminna oss själva om Wittgensteins (W) grundläggande upptäckt – att alla verkligt "filosofiska" problem (dvs. de som inte lösts genom experiment eller datainsamling) är desamma – förvirring om hur man använder språket i ett visst sammanhang, och därför är alla lösningar desamma – att titta på hur språket kan användas i det aktuella sammanhanget så att dess sanningsvillkor (Villkor för Satisfaction eller COS) är tydliga. Det grundläggande problemet är att man kan säga vad som helst, men man kan inte betyda (ange tydliga COS för) någon godtycklig yttrande och mening är endast möjligt i ett mycket specifikt sammanhang. Såledestittar W i sitt sista mästerverk "On Certainty" (OC) på perspicuous exempel på de olika användningsområdena för orden "know", "tvivel" och "vissa", ofta från hans 3 typiska perspektiv av berättare, samtalspartner och kommentator, lämnar läsaren att bestämma den bästa användningen (tydligaste COS) av meningarna i varje sammanhang. Man kan bara beskriva användningen av relaterade meningar och det är slutet på det- inga dolda djup, inga metafysiska insikter. Det finns inga "problem" med "medvetande", "kommer", "rymden", "tid" etc., men bara behovet av att hålla användningen (COS) av dessa ord tydlig. Det är verkligen sorgligt att de flesta filosofer fortsätter att slösa sin tid på språkliga förvirringar som är utmärkande för den akademiska filosofin snarare än att rikta sin uppmärksamhet mot de andra beteendedisciplinerna och fysik, biologi och matematik, där den är i desperat behov.

Vad har W egentligen uppnått? Här är hur en ledande Wittgenstein lärd sammanfattade sitt arbete: "Wittgenstein löst många av de djupa problem som har envist vårt ämne i århundraden, ibland faktiskt i mer än två årtusenden, problem om vilken typ av språklig representation, om förhållandet mellan tanke och språk, om solipsism och idealism, självkänedom och kunskap om andra sinnen, och om arten av nödvändig sanning och matematiska propositioner. Han plöjde upp marken i europeisk filosofi om logik och språk. Han gav oss en roman och oerhört givande mängd insikter i filosofi psykologi. Han försökte störta århundraden av eftertanke om vilken typ av matematik och matematisk sanning.

Han underminerade foundationalist epistemologi. Och han testamenterade oss en vision av filosofi som ett bidrag inte till mänsklig kunskap, men till mänsklig förståelse - förståelse för formerna av vår tanke och de begreppsmässiga förvirring som vi riskerar att falla." - Peter Hacker- "Gordon Bakers sena tolkning av Wittgenstein"

Till detta vill jag tillägga att W var den första att tydligt och utförligt beskriva de två tankesystemen - snabba automatiska prelinguistiska S1 och den långsamma reflekterande språkliga dispositional S2. Han förklarade hur beteende endast är möjligt med en stor ärvd bakgrund som är axiomatisk grund för att bedöma och kan inte tvivlas eller bedömas, så kommer (val), medvetande, själv, tid och rum är medfödda sant-bara axiom. Han noterade i tusentals sidor och hundratals exempel hur våra inre mentala upplevelser inte kan beskrivas i språket, detta är möjligt endast för beteende med ett offentligt språk (omöjligheten av privat språk). Han förutspådde nyttan av parakonsistent logik som bara uppstod långt senare. För övrigt patenterade han helikopterkonstruktioner som förväntade sig av tre decennier användningen av blad-tip jets för att driva rotorerna, och som hade frön av centrifugal-flöde gasturbinmotor, konstruerade och övervakade byggandet av ett modernistiskt hus, och skissade ett bevis på Euler's Theorem, därefter kompletteras av andra. Han lade ut den psykologiska grunden för matematik, logik, ofullständighet och oändlighet.

Horwich ger den vackraste summary som jag någonsin sett av där en förståelse av Wittgenstein lämnar oss.

"Det får inte finnas något försök att förklara vår språkliga / konceptuella verksamhet (PI 126) som i Freges minskning av aritmetik till logik; inget försök att ge det epistemologiska fundament (PI 124) som i menande baserade konton av a priori kunskap; inget försök att karakterisera idealiserade former av det (PI 130) som i avkänningslogik; inget försök att reformera den (PI 124.132) som i Mackies felteori eller Dummetts intuitionism; inget försök att effektivisera det (PI 133) som i Quines hänsyn till existens; inget försök att göra det mer konsekvent (PI 132) som i Tarski svar på lögnare paradoxer; och inga försök att göra det mer komplett (PI 133) som i avgörandet av frågor om personlig identitet för bisarra hypotetiska "teleporter" scenarier."

Han kan ses som den första evolutionära psykologen, eftersom han ständigt förklarade nödvändigheten av den medfödda bakgrunden och visade hur det genererar beteende. Även om ingen verkar medveten om det, beskrev han psykologin bakom vad som senare blev Wason testet - en grundläggande åtgärd som används i evolutionspsykologi (EP) decennier senare. Han noterade språkets obestämda eller underbestämda natur och den spellika karaktären av social interaktion. Han beskrev och vederlade begreppen av sinnet som bearbetar med maskin och den beräknings- teorin av varar, långt för praktiska datorer eller de berömda handstilarna av Searle. Han uppfann sanningstabeller för användning i logik och filosofi. Han lade beslutsamt att vila skepsis och metafysik. Han visade att, långt ifrån att vara outgrundlig, verksamheten i sinnet ligger öppen framför oss,

en läxa få har lärt sig sedan dess.

När jag tänker på Wittgenstein, minns jag ofta kommentaren tillskrivs Cambridge Filosofi professor CD Broad (som inte förstod eller gillar honom). "Att inte erbjuda ordföranden för filosofi till Wittgenstein skulle vara som att inte erbjuda ordföranden för fysik till Einstein!" Jag ser honom som en intuitiv psykologs Einstein. Även född tio år senare, var han också kläckning idéer om vilken typ av verklighet på nästan samma gång och i samma del av världen, och, liksom Einstein, nästan dog i WW1. Anta nu einstein var en självmordsbenägen homosexuell enstöring med en svår personlighet som publicerade endast en tidig version av hans idéer som var förvirrade och ofta felaktiga, men blev världsberömda; helt förändrat sina idéer men för de kommande 30 åren publicerade inget mer, och kunskap om hans nya arbete, i mestadels förvrängd form, sprids långsamt från enstaka föreläsningar och studenter anteckningar; att han dog 1951 och lämnade efter sig över 20 000 sidor av mestadels handskrivna klottrar på tyska, bestående av meningar eller korta stycken med, ofta, inget tydligt förhållande till meningar före eller efter; att dessa klipptes och klistrades in från andra anteckningsböcker som skrevs år tidigare med noterar i marginalen, understryker och korsade ut uttrycker, så att många dömer har multipelvarianter; att hans litterära chefer skar denna osmälta massa i bitar och utelämnade vad de ville och kämpade med den monstruösa uppgiften att fånga den korrekta innebörden av meningar som förmedlade helt nya åsikter om hur universum fungerar och att de sedan publicerade detta material med plågsam långsamhet (inte färdig efter ett halvt sekel) med förord som inte innehöll någon verklig förklaring av vad det handlade om; att han blev så mycket okänd som känd på grund av många uttalanden om att all tidigare fysik var ett misstag och till och med nonsens, och att praktiskt taget ingen förstod hans arbete, trots att hundratals böcker och tiotusentals tidningar diskuterade det; att många fysiker bara visste hans tidiga arbete där han hade gjort en slutgiltig summering av Newtons fysik anges i en sådan extremt abstrakt och kondenserad form att det var svårt att avgöra vad som sades; att han då nästan glömdes bort och att de flesta böcker och artiklar om naturen i världen och de olika ämnena i modern fysik bara hade passerat och oftast felaktiga hänvisningar till honom, och att många utelämnade honom helt; att till denna dag, över ett halvt sekel efter hans död, fanns det bara en handfull människor som verkligen förstod de monumentala konsekvenserna av vad han hade gjort. Detta, hävdar jag, är just situationen med Wittgenstein.

Hade W levt i hans 80-talet skulle han ha kunnat direkt påverka Searle (ett annat modernt geni beskrivande psykologi), Pinker, Tooby och Cosmides, Symons, och otaliga andra studenter i beteende. Om hans lysande vän Frank Ramsey inte hade dött i sin ungdom, skulle ett mycket givande samarbete nästan säkert ha uppstått. Om hans student och kollega Alan Turing hade blivit hans älskare, en av de mest fantastiska samarbeten genom tiderna skulle sannolikt ha utvecklats. I vilket fall som helst skulle 1900-talets intellektuella landskap ha varit annorlunda och om alla tre hade inträffat skulle det med största sannolikhet ha varit väldigt annorlunda. Istället levde han i relativ intellektuell isolering, få kände honom väl eller hade en aning om hans idéer medan han levde, och endast en

handfull har något verkligt grepp om hans arbete även idag. Han kunde ha lyst som ingenjör, matematiker, en psykolog, en fysiolog (han gjorde krigstida forskning i det), en musiker (han spelade instrument och hade en känd talang för vislande), en arkitekt (huset han ritade och konstruerade för sin syster fortfarande står), eller en entreprenör (han ärvde en av de största förmögenheter i världen men gav bort allt). Det är ett mirakel att han överlevde skyttegravarna och fånglägren och upprepade gånger ly frivilligt för den farligaste plikten (medan han skrev Tractatus) under andra världskriget, många år av självmordsdepressioner (3 bröder dukade under för dem), undvek att vara instängd i Österrike och avrättas av nazisterna (han var delvis judisk och förmodligen bara nazisternas önskan att lägga händerna på sina pengar räddade familjen), och att han inte förföljdes för sin homosexualitet och drevs till självmord som sin vän Turing. Han insåg att ingen förstod vad han gjorde och kanske aldrig (inte förvånande eftersom han var ett halvt sekel- eller ett helt sekel beroende på din synvinkel-före psykologi och filosofi, som först nyligen har börjat acceptera att vår hjärna är ett utvecklat organ som vårt hjärta.)

Jag kommer först att ge några kommentarer om filosofi och dess förhållande till samtida psykologisk forskning som exemplifieras i verk av Searle (S), Wittgenstein (W), Hacker (H) et al. Det kommer att bidra till att se mina recensioner av TLP, BBB, PI, OC av W, och PNC (Filosofi i ett nytt århundrade), Making the Social World (MSW), Seeing Things As They Are (STATA), Searle filosofi och kinesisk filosofi (SPCP), John R Searle - Thinking About the Real World (TARW), och andra böcker av och om dessa genier, som ger en tydlig beskrivning av högre ordning beteende, som inte finns i psykologi böcker, som jag kommer att hänvisa till som WS ram. Jag börjar med några genomträngande citat från W och S.

"Förvirringen och kargheten av psykologi är inte att förklaras, genom att kalla det "en ung vetenskap"; dess tillstånd är inte jämförbart med fysikens, till exempel i dess början. (Ganska med det av bestämt förgrena sig av matematik. Ange teori.) För i psykologi finns experimentella metoder och begreppsmässig förvirring. (Som i det andra fallet, begreppsmässig förvirring och bevismetoder). Existensen av den experimentella metoden får oss att tro att vi har möjlighet att lösa de problem som bekymrar oss; men problem och metod passera varandra." Wittgenstein (PI p.232)

"Filosofer ser ständigt vetenskapens metod framför sina ögon och frestas oemotståndligt att ställa och svara på frågor på det sätt som vetenskapen gör. Denna tendens är den verkliga källan till metafysik och leder filosofen in i totalt mörker." (BBB p18).

"Men jag fick inte min bild av världen genom att tillfredsställa mig själv av dess riktighet: inte heller har jag det eftersom jag är nöjd med dess riktighet. Nej: det är den ärvda bakgrunden mot vilken jag skiljer mellan sant och falskt." Wittgenstein OC 94

"Syftet med filosofin är att uppföra en vägg vid den punkt där språket stannar ändå." Wittgenstein filosofiska tillfällen p187

"Gränsen för språket visas genom att det är omöjligt att beskriva ett faktum som motsvarar (är översättningen av) en mening utan att bara upprepa meningen ..." Wittgenstein CV p10

"Många ord då i denna mening då inte har en strikt innebörd. Men detta är inte en defekt. Att tro att det är skulle vara som att säga att ljuset i min läslampa är inget riktigt ljus alls eftersom det inte har någon skarp gräns." BBB p27

"Varje tecken kan tolkning men innebörden får inte kunna tolkning. Det är den sista tolkningen" BBB p34

"Det finns ett slags allmän sjukdom att tänka som alltid letar efter (och finner) vad som skulle kallas ett mentalt tillstånd från vilket alla våra handlingar våren, som från en reservoar." BBB p143

"Och det misstag som vi här och i tusen liknande fall är benägna att göra är märkt med ordet "att göra" som vi har använt det i meningen "Det är ingen handling av insikt som gör att vi använder regeln som vi gör", eftersom det finns en idé om att "något måste göra oss" göra vad vi gör. Och detta ansluter sig återigen till förvirringen mellan orsak och förnuft. Vi behöver inte ha någon anledning att följa regeln som vi gör. Kedjan av skäl har ett. BBB p143

"Om vi tänker på möjligheten till en bild som, även om den är korrekt, inte har någon likhet med sitt syfte, förlorar interpoleringen av en skugga mellan meningen och verkligheten all poäng. För nukan meningen i sig tjäna som en sådan skugga. Meningen är just en sådan bild, som inte har den minsta likhet med vad den representerar." BBBp37 (PÅ ANDRA)

"Således, kan vi säga om vissa filosofiska matematiker att de uppenbarligen inte är medvetna om de många olika användningar av ordet "bevis"; och att de inte är tydliga med skillnaderna mellan användningen av ordet "snäll", när de talar om olika typer av siffror, typer av bevis, som om ordet "slag" här betydde samma sak som i sammanhanget "typer av äpplen." Eller, kan vi säga, de är inte medvetna om de olika betydelseerna av ordet "upptäckt" när vi i ett fall talar om upptäckten av byggandet av Pentagon och i det andra fallet av upptäckten av Sydpolen." BBB p29

"Några av de viktigaste logiska dragen i avsiktighet är utom räckhåll för fenomenologi eftersom de inte har någon omedelbar fenomenologisk verklighet ... Eftersom skapandet av meningsfullhet av meningslöshet inte medvetet upplevs ... det finns inte ... Det här är... den fenomenologiska illusionen." Searle PNC p115-117

"... det grundläggande avsiktliga förhållandet mellan sinnet och världen har att göra med villkor för tillfredsställelse. Och ett förslag är något alls som kan stå i en avsiktlig relation till världen, och eftersom dessa avsiktliga relationer alltid bestämma villkoren för

tillfredsställelse, och ett förslag definieras som något tillräckligt för att fastställa villkoren för tillfredsställelse, visar det sig att all avsiktlighet är en fråga om propositioner." Searle PNC p193

"Det avsiktliga tillståndet representerar dess villkor för tillfredsställelse ... människor felaktigt antar att varje mental representation måste medvetet tänkas ... men begreppet en representation som jag använder det är en funktionell och inte en ontologisk föreställning. Allt som har villkor för tillfredsställelse, som kan lyckas eller misslyckas på ett sätt som är kännetecknande för avsiktlighet, är per definition en representation av dess villkor för tillfredsställelse ... vi kan analysera strukturen av avsiktligheten hos sociala fenomen genom att analysera deras villkor för tillfredsställelse." Searle MSW p28-32

"Vidskepelse är inget annat än tro på orsakssambandet." TLP 5,1361

"Nu om det inte är orsakssamband som vi sysslar med, då verksamheten i sinnet ligger öppen framför oss." BBB p6

"Vi känner att även när alla möjliga vetenskapliga frågor har besvarats, problemen i livet förblir helt orörd. Naturligtvis finns det då inga frågor kvar, och detta i sig är svaret." TLP 6,52

"Nonsens, Nonsens, eftersom du gör antaganden istället för att bara beskriva. Om ditt huvud är hemsökt av förklaringar här, du försummar att påminna dig själv om de viktigaste fakta." Z 220 (på andra sätt)

"Filosofi sätter helt enkelt allt framför oss och varken förklarar eller härleder något ... Man kan ge namnet "filosofi" till vad som är möjligt innan alla nya upptäckter och uppfinningar." PI 126

– Ju snävare vi undersöker det faktiska språket, desto skarpare blir konflikten mellan det och vårt krav. (För logikens kristallina renhet var naturligtvis inte ett resultat av undersökningen: det var ett krav.)" PI 107

– Fel uppfattning som jag vill invända mot i den här connexionen är följande, att vi kan upptäcka något helt nytt. Det är ett misstag. Sanningen är att vi redan har allt, och att vi faktiskt har fått det att närvara. Vi behöver inte vänta på någonting. Vi gör våra drag inom ramen för grammatiken i vårt vanliga språk, och denna grammatik finns redan där. Därför har vi redan fått allt och behöver inte vänta på framtiden." (sade 1930) Waismann "Ludwig Wittgenstein och Wienen cirklar (1979) p183

"Här stöter vi på ett anmärkningsvärt och karakteristiskt fenomen i filosofiska undersökningen: svårigheten---Jag kan säga---är inte att hitta lösningen utan snarare att erkänna som solution något som ser ut som om det bara var en preliminär till det. Vi har

redan sagt allt. --- Inte något som följer av detta, nej detta i sig är lösningen! Jag anser att detta hänger ihop med att vi felaktigt förväntar oss en förklaring, medan lösningen på svårigheten är en beskrivning, om vi ger den rätt plats i våra överväganden. Om vi bor på det, och inte försöka komma bortom det." Zettel p312-314

"Vår metod är rent beskrivande, de beskrivningar vi ger är inte antydningar om förklaringar." BBB p125

Dessa citat väljs inte slumpmässigt men (tillsammans med de andra i mina recensioner) är en översikt över beteende (den mänskliga naturen) från två av våra största beskrivande psykologer. När vi överväger dessa frågor måste vi komma ihåg att filosofi (i strikt mening jag anser här) är den beskrivande psykologi högre ordning tanke (HOT), vilket är en annan av de uppenbara fakta som är helt förbises-dvs jag har aldrig sett det tydligt anges någonstans. Förutom att inte göra klart att vad de gör är beskrivande psykologi, filosofer sällan ange exakt vad det är att de förväntar sig att bidra till detta ämne som andra studenter i beteende (dvs. forskare) inte, så efter att ha konstaterat W: s ovan anmärkning om vetenskap avund, kommer jag att citera igen från Hacker som ger en bra start på det.

"Traditionella epistemologer vill veta om kunskap är sann tro och ytterligare ett tillstånd ..., eller om kunskap inte ens innebär tro ... Vi vill veta när kunskap gör och när den inte kräver motivering. Vi måste vara tydliga med vad som tillskrivs en person när det sägs att han vet något. Är det ett distinkt mentalt tillstånd, en prestation, en disposition eller en förmåga? Kan veta eller tro att p vara identisk med ett tillstånd i hjärnan? Varför kan man säga "han tror att p, men det är inte så att p", medan man inte kan säga "jag tror att p, men det är inte så att p"? Varför finns det sätt, metoder och medel för att uppnå, uppnå eller ta emot kunskap, men inte tro (i motsats till tro)? Varför kan man veta, men inte tro vem, vad, vilka, när, om och hur? Varför kan man tro, men inte vet, helhjärtat, passionerat, tveksamt, dåraktigt, tanklöst, fanatiskt, dogmatiskt eller rimligt? Varför kan man veta, men inte tro, något alldeles utmärkt, grundligt eller i detalj? Och så vidare - genom många hundra liknande frågor som rör inte bara kunskap och tro, men också att tvivla, säkerhet, minnas, glömma, observera, märker, erkänna, gå, vara medveten om, vara medveten om, för att inte tala om de många verb av perception och deras cognates. Vad som måste klagöras om dessa frågor ska besvaras är nätet av våra epistemiska begrepp, hur de olika begreppen hänger ihop, de olika formerna av deras kompatibilitet och oförenligheter, deras punkt och syfte, deras antaganden och olikaformer av sammanhangberoende. Till denna ärevördiga övning i bindvävsanalys kan vetenskaplig kunskap, psykologi, neurovetenskap och självutnämnd kognitionsvetenskap inte bidra med någonting alls." (Passerar den naturalistiska svängen: på Quines återvändsgränd- p15 (2005).

Vid sin död 1951 lämnade W efter sig en spridd samling på cirka 20 000 sidor. Bortsett från Tractatus, de var opublicerade och till stor del okända, även om vissa var allmänt

circulerade och läsa (som togs i hans klasser), vilket leder till omfattande men i stort sett obekräftade influenser. Vissa verk är kända för att ha gått förlorade och många andra W hade förstört. Det mesta av detta Nachlass var microfilm 1968 av Cornell University och kopior köptes av ett fåtal bibliotek. Budd -Wittgensteins filosofi av psykologi (1989)- något liknande mest W kommentatorer av perioden, hänvisar till inte mikrofilmen. Även om mycket av Nachlass är repetitiva och förekommer i någon form i hans senare publicerade verk (som refereras av Budd), många variant texter är av stort intresse och det finns betydande material som aldrig har översatts från den ursprungliga tyska eller publiceras i bokform.

Föreläsninganteckningar av Yorick Smithies dök upp under 2018 och redan nu väntar vi på vad som verkar vara en version av Brown Book, kvar med sin älskare Francis Skinner – "Wittgenstein, diktera filosofi till Francis Skinner" (Springer, 2019). I 1998, Bergen CD av den färdiga Nachlass dök upp -- Wittgensteins Nachlass: Text och faksimil Version: Bergen elektronisk upplaga \$2500 ISBN 10: 0192686917. Det är tillgängligt via fjärrlån och gratis på nätet också. Liksom de andra CD-skivorna av W: s arbete, är det tillgängligt från InteleX(www.nlx.com). Det är indexerat och sökbart och den främsta W-resursen. Men mina omfattande läsningar av W litteraturen visar att mycket få människor har brytt sig om att konsultera den och därmed deras verk saknar ett kritiskt element. Man kan se Victor Rodych s papper på W: s kommentarer om Godel för ett anmärkningsvärt undantag. Ett stort verk från W: s mellersta period (1933) som publicerades som en bok 2000 är den berömda Big Typescript. Budd's "Wittgenstein's Philosophy of Psychology (1991) är en av de bättre behandlingarna av W (se min recension) men eftersom han avslutade den här boken 1989, varken Big Typescript eller Bergen CD var tillgänglig för honom och han försummade Cornell mikrofilm. Ändå är de överlägset viktigaste verken från W: s 3: e perioden (ca. 1935 till 1951) och dessa användes alla av Budd.

Wittgenstein s helt nya idéer och unika super-sokratiska trepartsmöten (min term) och telegrafiska skrift, tillsammans med hans ofta ensamma, nästan solipsistiska livsstil, och för tidig död 1951, resulterade i en underlåtenhet att publicera något av hans senare tanke under sin livstid och bara långsamt har hans enorma *nachlass* av cirka 20.000 sidor publicerats- ett projekt som fortsätter än i dag. Den enda färdiga upplagan av den i hög grad tyska *nachlassen utfärdades* först av Oxford i 2000 med InteleX nu publicera den, as well as alla de 14 Blackwell engelska språket bokar på

en sökbar CD. Den Blackwell CD kostar ca. \$ 100 men Oxford CD är över \$ 1000 eller över \$ 2000 för uppsättningen inklusive bilder av de ursprungliga manuskripten. De kan emellertid erhållas via fjärrlån och också, gillar mest bokar och artiklar, är nu fritt tillgängliga på det netto (libgen.io, b-ok.org och på p2p). Den sökbara CDRom av hans engelska böcker samt hela den tyska *nachlass*, är nu på flera platser på nätet och Bergen CD beror på en ny utgåva ca. 2021--<http://wab.uib.no/aloes/Pichler%2020170112%20Geneva.pdf>). Och naturligtvis, de flesta akademiska artiklar och böcker är nu gratis online på b-ok.org och libgen.io.

Dessutom finns det enorma problem med översättning av hans tidiga 20th century wienska tyska till modern engelska. Man måste vara en mästare på engelska, tyska och W för att göra detta och mycket få är upp till det. Alla hans verk lider av tydliga översättningsfel och det finns mer subtila frågor där man måste förstå hela inriktningen i hans senare filosofi för att översätta. Eftersom, enligt min mening, ingen utom Daniele Moyal-Sharrock (DMS) har förstått den fulla importen av hans senare verk (men naturligtvis har hon nyligen publicerat brett och många är nu medvetna om hennes åsikter), kan man förstå varför W har ännu inte till fullo uppskattat. Även den mer eller mindre välbebyggda-kända kritiska skillnaden mellan attförstå "Satz" som "mening" (dvs. vad som i många sammanhang kan betraktas som ett S1-uttryck) vs "proposition" (dvs. i många sammanhang har ett meningsfullt S2-uttryck med villkor för tillfredsställelse) i olika sammanhang vanligtvisundgått att märkas.

Få märker (Budd p29-32, Stern och DMS i en nyligen publicerad artikel är sällsynta undantag) att W presciently (årtionden innan kaos och komplexitet vetenskap kom till) föreslog att vissa mentala fenomen kan ha sitt ursprung i kaotiska processer i hjärnan, att t.ex. Han föreslog också flera gånger att kausala kedjan har ett, och detta kan innebära både att det bara inte är möjligt (oavsett tillståndet i vetenskapen) att spåra det ytterligare, och att begreppet orsak upphör att gälla utöver en viss punkt (p34). Därefter har många gjort liknande förslag utan någon aning om att W anticipated dem med årtionden (i själva verket över ett sekel nu i några fall).

Med DMS jag betraktar W: s sista bok "On Certainty" (OC) som grundstenen i filosofi och psykologi. Det är egentligen inte en bok, men anteckningar han gjorde under de senaste två åren av sitt liv medan han dog av prostatacancer och knappt kunde arbeta. Han verkar ha främst motiverats av insikten att GE Moores enkla insatser hade fokuserat uppmärksamheten på själva kärnan i all filosofi - hur det är möjligt att tro, att veta någonting alls, och inte kunna tvivla på det. Allt någon kan göra är att noggrant undersöka hur språkspel av "know" och "vissa" och "tvivel" som de används för att beskriva den primitiva automatiserade prelinguistiska system ett (S1) funktioner i vår hjärna (min K1, C1 och D1) och avancerade deliberative språkliga systemet två (S2) funktioner (min K2, C2 och D2). Naturligtvis använder W inte de två systemterminologin, som only kom i förgrunden

i psykologi ett halvt sekel efter hans död, och har ännu inte trängt in i filosofi, men han förstod tydligt de två systemramen ("grammatiken") i allt sitt arbete från början av 30-talet och en kan se tydliga förningar-skuggningar i hans allra tidigaste skrifter.

Mycket har skrivits på Moore och W och On Certainty (OC) nyligen, efter ett halvt sekel i relativ glömska. Se t.ex. Annalisa Colivas "Moore and Wittgenstein" (2010), "Extended Rationality" (2015), The Varieties of Self- Knowledge(2016), Brice's 'Exploring Certainty'(20152014) och Andy Hamiltons "Routledge Philosophy Guide Book to Wittgenstein and On Certainty", och de många böcker och papper av Daniele Moyal-Sharrock (DMS) och Peter Hacker (PH), inklusive Hacker senaste 3 volymer om mänsklig natur. DMS och PH har varit de ledande forskarna i den senare W, varje skriva eller redigera ett halvt dussin böcker (många recenserade av mig) och många papper under det senaste decenniet. Men,, svårigheterna att komma till rätta med grunderna i vår högre ordning psykologi, dvs av hur språket (ungefär samma som sinnet, som W visade oss) verk framgår av Coliva, en av de mest lysande och produktiva samtida filosofer, som gjorde kommentarer i en mycket ny artikel som visar att efter år av intensivt arbete på senare W, hon verkar inte ha förstått att han löst de mest grundläggande problemen med beskrivningen av mänskligt beteende. Som DMS klargör, kan man inte ens konsekvent statliga betänkligheter om verksamheten i vår grundläggande psykologi (W: s "Gångjärn" som jag likställer med S1) utan att lapsing i inkonsekvens. DMS har noterat begränsningarna för båda dessa arbetstagare (begränsningar som delas av alla studenter i beteende) i hennes senaste artiklar, som (liksom de coliva och Hacker) är fritt tillgängliga på nätet.

Som DMS uttrycker det: "... de anteckningar som utgör På säkerhet revolutionera begreppet grundläggande övertygelser och upplösa skepsis, vilket gör dem till en korrigerande, inte bara för Moore utan också till Descartes, Hume, och alla epistemologi. På Säkerhet visar Wittgenstein att ha löst det problem han föresatt sig att lösa - det problem som ockuperade Moore och plågade epistemologi - att grunden för kunskap.

Wittgensteins revolutionerande insikt i On Certainty är att det filosofer traditionellt har kallat "grundläggande övertygelser" - de föreställningar som all kunskap i slutändan måste baseras på - kan inte, på smärta av oändlig regress, själva baseras på ytterligare propositional övertygelser. Han kommer att se att grundläggande övertygelser är verkligen djur eller oreflekterande sätt att agera som, en gång formulerad (t.ex. av filosofer), ser ut som (empiriska) propositioner. Det är detta missvisande utseende som får filosofer att tro att tanken är ännu mer eftertanke. Men även om de ofta kan se ut som empiriska slutsatser, utgör vår grundläggande säkerhet den ogrundade, icke-propositional underbyggnad av kunskap, inte dess syfte. Genom att på så sätt lägga grunden för kunskap i icke-reflekterande visshet som manifesterar sig som sätt att agera, har Wittgenstein funnit den plats där motiveringen kommer till ett, och löste regress problemet med grundläggande övertygelser - och i förbigående, visat den logiska omöjligheten av hyperbolisk skepsis. Jag tror att detta är en banbrytande prestation för filosofi - värd att

kalla på Visshet Wittgensteins "tredje mästerverk"."

Jag kom fram till samma allmänna slutsatser själv för några år sedan och förklarade det i min bok recensioner.

Hon fortsätter: "... Det är precis så Wittgenstein beskriver Moore-typ gångjärn visshet i *On Certainty*: de "har formen av empiriska propositioner", men är inte empiriska propositioner. Visst, dessa visshet är inte förmodade metafysiska propositioner som verkar beskriva de nödvändiga egenskaperna hos världen, men de är förmodade empiriska propositioner som verkar beskriva kontingenten funktioner i världen. Och däri ligger en del av nyheten om *On Certainty*. På Säkerhet är kontinuerlig med alla Wittgenstein tidigare skrifter - inklusive *Tractatus* - i att det kommer i slutet av en lång, obruten försök att belysa grammatiken i våra språk-spel, att avgränsa grammatik från språk som används. Baker och Hacker har utmärkt klarlagt den andra Wittgenstein s avslöja den grammatiska karaktären av metafysiska eller super-empiriska propositioner; vad som sätter *On Certainty* isär är dess ytterligare perspicuous skillnad mellan vissa "empiriska" propositioner och andra ("Våra "empiriska propositioner" inte utgör en homogen massa (OC 213)): vissa till synes empiriska och kontingent propositioner är i själva verket ingenting annat än uttryck för grammatiska regler. Vikten av denna insikt är att det leder till den exempellösa insikten att grundläggande övertygelser - även om de ser ut som humdrum empiriska och kontingent propositioner - är i själva verket sätt att agera som, när konceptuellt klarlagt, kan ses fungera som regler för grammatik: de ligger till grund för alla tänkande (OC 401). Så att gångjärnet säkerhet "Jorden har funnits i många år" ligger till grund för alla tankar och åtgärder, men inte som ett förslag som slår oss omedelbart som sant; snarare som ett sätt att agera som ligger till grund för det vi gör (t.ex. forskar vi jordens tidsålder) och vad vi säger (t.ex. talar vi om jorden i det förflutna tempus): "Att ge skäl, men motivera bevis, kommer till ett slut; - men slutet är inte säkert att det är sant att vi omedelbart slår till, det vill säga att det inte är ett slags att se från vår sida. Det är vårt skådespeleri som ligger längst ner i språkspelet." (OC 204)"

"Den icke-propositional karaktär grundläggande övertygelser sätter stopp för den tillbakagång som har plågat epistemologi: vi behöver inte längre posit obeskrivliga självträffande propositioner på grundval av kunskap. Genom att ta gångjärn vara sant empiriska propositioner, misslyckas Peter Hacker att erkänna den banbrytande insikten att våra grundläggande visshet är sätt att agera, och inte vissa propositioner slående oss ... som sant" (OC 204). Om allt Wittgenstein gjorde i OC var att hävda att våra grundläggande övertygelser är sanna empiriska propositioner, varför bry sig? Han skulle bara upprepa vad filosofer före honom har sagt i århundraden, samtidigt som han beklagar en olöslig oändlig tillbakagång. Varför inte hellre uppskatta att Wittgenstein har stoppat regressen?" ("Beyond Hacker's Wittgenstein" -(2013))."

Det är fantastiskt (och ett tecken på hur djup klyftan kvarstår mellan filosofi och psykologi) att (som jag har noterat många gånger) i ett decennium av intensiv läsning, har jag inte sett

en person göra det uppenbara sambandet mellan W: s "grammatik" och automatiska reflexiva funktioner i vår hjärna som utgör System 1, och dess förlängningar i de språkliga funktionerna i System 2. För alla som känner till de två systemen ramen för att förstå beteende som har dominerat olika områden av psykologi såsom beslutsteori för de senaste decennierna, bör det vara uppenbart att "grundläggande övertygelser" (eller som jag kallar dem B1) är ärvda automatiserade sant-bara struktur S1 och att deras förlängning med erfarenhet till sanna eller falska meningar (eller som jag kallar dem B2) är vad icke-filosoferna kallar "övertygelser". Detta kan slå några som en ren terminologisk bagatell, men jag har använt de två systemen visa och dess tabell nedan som den logiska strukturen av rationalitet för ett decennium och anser att det är ett stort framsteg i att förstå högre ordning beteende, och därmed av W eller någon filosofisk eller beteendemässig skrift. Enligt min mening kan misslyckandet att förstå den grundläggande betydelsen av automatiken i vårt beteende på grund av S1 och den därav följande tilldelningen av all social interaktion (t.ex. politik) till ytligheter S2 ses som ansvarig för den obevekliga kollaps av industriell civilisation. Den nästan universella glömskan till grundläggande biologi och psykologi leder till ändlösa fruktlösa försök fixa världens problem via politiken, men bara en drastisk omstrukturering av samhället med förståelse för den grundläggande roll inkluderande lämplighet som manifesteras via automatik i S1 har någon chans att rädda världen. Glömskan till S1 har kallats av Searle "The phenomenological Illusion", av Pinker "The Blank Slate" och av Tooby och Cosmides "The Standard Social Science Model".

OC visar W: s unika super-sokratiska trepartssamtal (berättare, samtalspartner, kommentator) i full blom och bättre än någon annanstans i hans verk. Han insåg i slutet av 20-talet att det enda sättet att göra några framsteg var att titta på hur språket faktiskt fungerar, annars går man vilse i labyrinten av språket från de allra första meningarna och det finns inte det minsta hopp om att hitta sin väg ut. Hela boken tittar på olika användningsområden för ordet "vet" som skiljer sig ut i "vet" som en intuitiv "perceptuell" säkerhet som inte meningsfullt kan ifrågasättas (min K1 eller W: s intransitiva) och "vet" som en disposition att agera (min K2 eller W: s Transitive), som fungerar på samma sätt som tror, hoppas, domare, förstå, föreställa sig, kom ihåg, tro och många andra dispositionella ord. Som jag har föreslagit i mina olika recensioner av W och S, dessa två användningsområden motsvarar de moderna två tankesystem ram som är så kraftfull för att förstå beteende (sinne, språk), och detta (och hans andra arbete) är den första betydande ansträngning för att visa hur våra snabba, prelinguistiska automatiska "mentala tillstånd" är den obestridliga axiomatiska grunden ("gångjärn") för vår senare utvecklade, långsam, språklig, deliberativ dispositionell psykologi. Som jag har noterat många gånger, varken W, eller någon annan så vitt jag vet, har någonsin sagt detta tydligt. Utan tvekan de flesta som läser OC försvinna utan någon klar uppfattning om vad han har gjort, vilket är det normala resultatet av att läsa något av hans arbete.

On Certainty (OC) publicerades inte förrän 1969, 18 år efter Wittgensteins död och har först nyligen börjat dra allvarlig uppmärksamhet. Det finns få referenser till det i Searle (tillsammans med Hacker, W: s arvinge uppenbara och en av de mest kända levande

filosofens) och man ser hela böcker om W med knapptett omnämmande. Det finns dock någorlunda bra böcker om det av Stroll, Svensson, Coliva, McGinn och andra och delar av många andra böcker och artiklar, men det bästa är danielle Moyal-Sharrock (DMS) vars 2004 volym "Understanding Wittgenstein's On Certainty" är obligatorisk för varje utbildad person, och kanske den bästa utgångspunkten för att förstå Wittgenstein (W), psykologi, filosofi och liv. Men (enligt min mening) all analys av W inte helt förstå hans unika och revolutionära framsteg genom att inte sätta beteende i sin breda evolutionära och samtida vetenskapliga sammanhang, som jag kommer att försöka här. Jag kommer inte att ge en sida för sida förklaring eftersom (som med alla andra böcker som handlar om beteendevs, filosofi, psykologi, antropologi, sociologi, historia, lag, politik, religion, litteratur etc.) vi inte skulle komma förbi de första sidorna, eftersom alla de frågor som diskuteras här uppstår omedelbart i någon diskussion om beteende.

Tabellen nedan sammanfattar den logiska strukturen för rationalitet (Beskrivande psykologi högre ordning Tanke) ger en ram för detta och alla diskussioner om beteende.

Under många års läsning i stor utsträckning i W, andra filosofer och psykologi, har det blivit tydligt att vad han lade ut under sin sista period (och under hela sitt tidigare arbete på ett mindre tydligt sätt) är grunden för vad som nu kallas evolutionär psykologi (EP), eller om du föredrar, kognitiv psykologi, kognitiv lingvistik, avsiktlighet, högre ordning tanke eller bara beteende eller ännu högre ordning djurbeteende. Tyvärr är det få som inser att hans verk är en stor och unik lärobok av beskrivande psykologi som är lika relevant nu som den dag den skrevs. Han är nästan allmänt ignoreras av psykologi och andra beteendevetenskap och humaniora, och även de få som har förstått honom har inte insett omfattningen av hans förväntan om det senaste arbetet med EP och kognitiva illusioner (t.ex. de två själva av snabbt och långsamt tänkande-se nedan). John Searle (S), hänvisar till honom sällan, men hans arbete kan ses som en enkel förlängning av W: s, även om han inte verkar se detta. W analytiker som Baker och Hacker (B & H), Läs, Harre, Horwich, Stern, Hutto och Moyal-Sharrock gör underbart men oftast sluta kort för att sätta honom i centrum för nuvarande psykologi, där han verkligen hör hemma. Det bör också stå klart att i den mån de är konsekventa och korrekta, alla konton av högre ordning beteende beskriver samma fenomen och bör översätta lätt till varandra. Således, bör den nyligen fashionabla teman "Förkroppsligade Mind" och "Radical Enactivism" flöda direkt från och in i W: s arbete (och de gör).

Misslyckandet med de flesta att fullt ut förstå W: s betydelse beror delvis på den begränsade uppmärksamheten på säkerhet (OC) och hans andra^{3:e} perioden verk har fått fram till nyligen, men ännu mer till oförmåga många filosofer och andra att förstå hur djupt vår syn på beteende förändras när vi omfamna den evolutionära ramen. Jag kallar ramen den beskrivande psykologi högre ordning tanke-DPHOT- eller mer exakt studiet av det språk som används i DPHOT - som Searle kallar den logiska strukturen av rationalitet-LSR), som grunder antropologi, sociologi, politik, lag, moral, etik, religion, estetik, litteratur och historia.

"Evolutionens teori" upphörde att vara en teori för en normal, rationell, intelligent person före slutet av 1800-talet och för Darwin minst ett halvt sekel tidigare. Man kan inte låta bli att införliva T. rex och allt som är relevant för det i vår sanna axiomatiska bakgrund via Europaparlamentets obehagliga arbete. När man får den logiska (psykologiska) nödvändigheten av detta är det verkligen stupefying att även de ljusaste och bästa verkar inte förstå detta mest grundläggande faktum i mänskligt liv (med en spets av hatten till Kant, Searle och några andra) som lades ut i detalj i "On Certainty". Förresten, ekvationen av logik och vår axiomatisk psykologi är avgörande för att förstå W och den mänskliga naturen (som Daniele Moyal-Sharrock (DMS), men afaik ingen annan, påpekar).

Så blir de flesta av våra gemensamma offentliga erfarenheter (kultur) en sann förlängning av vår axiomatiska EP och kan inte hittas fel utan att hota vårt förstånd. Fotboll eller Britney Spears kan inte bara försvinna från mitt eller vårt minne och ordförråd som dessa begrepp, idéer, händelser, utvecklats ur och är knutna till otaliga andra i den sanna-bara nätverk som börjar med födseln och sträcker sig i alla riktningar för att omfatta mycket av vår medvetenhet och minne. En naturlig följd, fint förklaras av DMS och förklaras på sitt eget unika sätt av Searle, är att den skeptiska syn på världen och andra sinnen (och ett berg av andra dumheter inklusive Blank Slate) inte riktigt kan få fotfäste, som "verkligheten" är resultatet av ofrivilliga snabbt tänkande axiom och inte testbara sanna eller falska propositioner.

Den döda handen av den tomma skiffer syn på beteende vilar fortfarande tungt och är standard för "andra själv" av långsamt tänkande medvetna system 2, som (utan utbildning) är omedveten om det faktum att grunden för alla beteende ligger i det omedvetna, snabbt tänkande axiomatic struktur system 1 (Searles "phenomenological Illusion"). Searle sammanfattade detta i en mycket insiktsfull senaste artikeln genom att notera att många logiska drag av avsiktlighet är utom räckhåll för fenomenologi eftersom skapandet av meningsfullhet (dvs COS av S2) av meningslöshet (dvs. reflexer S1) inte medvetet upplevt. Se filosofi i ett nytt århundrade (PNC) p115-117 och min recension av det.

Det är viktigt att förstå W / S (Wittgenstein / Searle) framework så jag kommer först att ge några kommentarer om filosofi och dess förhållande till samtida psykologisk forskning som exemplifieras i verk av Searle (S), Wittgenstein (W), Baker och Hacker (B & H), Läs, Hutto, Daniele Moyal-Sharrock (DMS) et al. För att förstå min enkla två system terminologi och perspektiv, kommer det att bidra till att se mina recensioner av W / S och andra böcker om dessa genier, som ger en tydlig beskrivning av högre ordning beteende som inte finns i psykologi böcker. Att säga att Searle har utökat W: s arbete är inte nödvändigtvis att antyda att det är ett direkt resultat av W-studie (och han är uppenbarligen inte en Wittgensteinian), utan snarare att eftersom det bara finns en mänsklig psykologi (av samma anledning finns det bara en mänsklig kardiologi), att någon exakt beskriver beteende måste formulera någon variant eller förlängning av vad W sa.

Men S nämner sällan W och även då- ofta på ett kritiskt sätt- men enligt min mening missar hans kritik (som allas) nästan alltid målet och han gör många tvivelaktiga påståenden som han ofta kritiserar för. I detta sammanhang, finner jag den senaste tidens kritik av DMS, Coliva och Hacker mest relevanta. Ändå är han den främsta kandidaten för det bästa sedan W och jag rekommenderar att ladda ner över 100 video föreläsningar han har på nätet. Till skillnad från nästan alla andra filosofi föreläsningar de är ganska underhållande och informativ och jag har hört dem alla minst två gånger.

Ett viktigt tema i alla diskussioner om mänskligt beteende är behovet av att skilja genetiskt programmerade automatismer av S1 (som jag likställer med W: s "gångjärn") från mindre mekaniska språkliga dispositional beteende S2. Att omformulera: alla studier av högre ordning beteende är ett försök att retas isär snabbt System 1 (S1) och långsam System 2 (S2) tänkande - t.ex. Searle arbete som helhet ger en fantastisk beskrivning av högre ordning S2 socialt beteende inklusive "vi avsiktlighet", medan den senare W visar hur S2 är baserad på sant-bara omedvetna axiom av S1, som i evolutionen och i var och en av våra personliga historier utvecklats till medvetna dispositional propositional tänkande (agerar) av S2.

Wittgenstein anmärkte bekant att förvirringen och barrennessen av psykologi inte ska förklaras, genom att kalla den en ung vetenskap och att filosofer frestas oemotståndligt för att fråga och svara ifrågasätter i långt vetenskap gör. Han noterade att denna tendens är den verkliga källan till metafysik och leder filosofen till totalt mörker. Se BBB p18. En annan anmärkningsvärd kommentar var att om vi inte är berörda av "orsaker" verksamheten i sinnet ligger öppen framför oss-se BB p6 (1933). Likaså visade de 20.000 sidorna av hans nachlass hans berömda dictum att problemet inte är att hitta lösningen utan att erkänna som lösningen vad som verkar vara bara en preliminär. Se hans Zettel p312-314. Och återigen, noterade han 80 år sedan att vi borde inse att vi bara kan ge beskrivningar av beteende och att dessa inte är betydningar om förklaringar (BBB p125). Se hela citat på andra ställen i den här artikeln.

De gemensamma idéerna (t.ex. undertiteln till en av Pinkers böcker "The Stuff of Thought: language as a window into human nature") att språket (sinne, tal) är ett fönster på eller någon form av översättning av vårt tänkande eller till och med (Fodor's LOT, Carruthers ISA, etc.) att det måste finnas några andra "Language of Thought" som det är en översättning, avvisades av W, som försökte visa, med hundratals ständigt oanalyserade perspicuous exempel på språk i aktion, att språket inte är en bild av, men är själv tänkande eller sinnet, och hela hans corpus kan betraktas som utvecklingen av denna idé.

Många har dekonstruerat idén om ett "tanke-språk", men enligt min mening ingen bättre än W i BBB p37 - "om vi tänker på möjligheten till en bild som, men korrekt, har ingen likhet med sitt syfte, interpolation av en skugga mellan meningen och verkligheten förlorar alla poäng. För nukan meningen i sig tjäna som en sådan skugga. Meningen är just en sådan bild, som inte har den minsta likhet med vad den representerar." Så,, språkfrågor direkt

från hjärnan och vad kan räknas som bevis för en mellanhand?

W avvisade tanken att Bottom Up metoder för fysiologi, psykologi och beräkning kunde avslöja vad hans Top Down analys av Language Games (LG: s) gjorde. De svårigheter han noterade är att förstå vad som alltid framför våra ögon och att fånga vaghet, dvs "den största svårigheten i dessa undersökningar är att hitta ett sätt att representera vaghet" (LWPP1, 347). Och så, tal (dvs. muntliga muskel sammandragningar, det viktigaste sättet vi interagerar) är inte ett fönster in i sinnet, men är sinnet själv, som uttrycks av akustiska blaster om tidigare, nuvarande och framtida handlingar (dvs. vårt tal med hjälp av senare utvecklade Språkspel (LG: s) av Second Self - dispositioner som imagining, att veta, mening, tro, avser etc.). Några av W: s favorit ämnen i hans senare andra och hans tredje perioder är interdigitating mekanismer för snabbt och långsamt tänkande (System 1 och 2), irrelevansen i vårt subjektiva "mentala liv" till funktionen av språket, och omöjligheten av privat språk. Grunden för vårt beteende är vår ofrivilliga, System 1, snabbt tänkande, santbara, mentala tillstånd-våra uppfattningar och minnen och ofrivilliga handlingar, medan evolutionärt senare LG: s är frivilliga, System 2, långsamt tänkande, testbara sant eller falskt dispositional (och ofta kontrafaktiska) föreställa sig, antar, avser, tänker, vet, tro etc. Han insåg att "Ingenting är dolt", det vill säga hela vår psykologi och alla svar på alla filosofiska frågor är här i vårt språk (vårt liv) och att svårigheten är inte att hitta svaren utan att känna igen dem som alltid här framför oss, vi måste bara sluta försöka titta djupare (t.ex. i LWPP1 "den största faran här är att vilja observera sig själv").

W är inte lagstifta om gränserna för vetenskap, men påpekar det faktum att vårt beteende (mestadels tal) är den tydligaste bilden möjligt av vår psykologi. FMRI, PET, TCMS, iRNA, beräkningsanaloger, AI och alla de andra är fascinerande och kraftfulla sätt att beskriva och utöka vår medfödda axiomatiska psykologi, men allt de kan göra är att ge den fysiska grunden för vårt beteende, multiplicera våra språkspel och utöka S2. Den sanna endast axiom av "On Certainty" är W: s (och senare Searle's) "berggrund" eller "bakgrund", som vi nu kallar evolutionär psykologi (EP), och som är spårbar till automatiserade sanna reaktioner av bakterier, som utvecklats och verkar genom mekanismen för inkluderande fitness (IF), dvs genom naturligt urval.

Se de senaste verken av Trivers för ett populärt intro till IF eller Bourkes fantastiska "Principles of Social Evolution" för ett pro intro. Den senaste tidens travesti av evolutionära tänkande av Nowak och Wilson påverkar inte på något sätt det faktum att IF är den främsta mekanismen för evolution genom naturligt urval (se min recension av "The Social Conquest of Earth" (2012)).

Som W utvecklas i OC, de flesta av våra gemensamma offentliga erfarenheter (kultur) blir en sann förlängning (dvs. S2 Gångjärn eller S2H) av vår axiomatiska EP (dvs. S1 Gångjärn eller S1H) och kan inte hittas "fel" utan att hota vår förstånd, som han noterade, ett "misstag" i S1 (inget test) har djupt olika konsekvenser från en i S2 (testbar). En naturlig följd, fint förklaras av DMS och förklaras på sitt eget unika sätt av Searle, är att den

skeptiska syn på världen och andra sinnen (och ett berg av andra dumheter) inte kan få fotfäste, som "verkligheten" är resultatet av ofrivilliga "snabbt tänkande" axiom och inte testbara propositioner (som jag skulle uttrycka det).

Det är uppenbart för mig att den medfödda sanna axiom W är upptagen med hela sitt arbete, och särskilt i OC, motsvarar det snabba tänkande eller System 1 som är i centrum för aktuell forskning (t.ex. se Kahneman --"Thinking Fast and Slow", men varken han, eller någon afaik, har någon idé W lade ut ramen över 50 år sedan), vilket är ofrivilligt och automatiskt och som motsvarar de mentala tillstånden av perception, känslor och minne, som W konstaterar om och om igen. Man kan kalla dessa "intracerebrala reflexer" (kanske 99% av alla våra cerebration om mätt med energianvändning i hjärnan). Vår långsamma eller reflekterande, mer eller mindre "medvetna" (se upp ett annat nätverk av språkspel!) andra-själv hjärnaktivitet motsvarar vad W kännetecknas som "dispositioner" eller "böjelser", som hänvisar till förmågor eller möjliga åtgärder, är inte mentala tillstånd, är medvetna, avsiktliga och propositional (sant eller falskt), och inte har någon bestämd tid för förekomst.

Som W anteckningar, disposition ord har minst två grundläggande användningsområden. En är en märklig mestadels filosofisk användning (men examen i vardagliga användningsområden) som hänvisar till den sanna-bara meningar till följd av direkta uppfattningar och minne, dvs vår medfödda axiomatiska S1 psykologi ("Jag vet att dessa är mina händer"), ursprungligen kallade Causally Self Referential (CSR) av Searle (men nu Causally Self-Reflexive) eller reflexiv eller intransitiv i W: s Blå och bruna böcker (BBB), och S2 användning, vilket är deras normala användning som dispositioner, som kan ageras ut, och som kan bli sant eller falskt ("Jag vet min väg hem")--dvs de har villkor för tillfredsställelse (COS) i strikt mening, och är inte CSR (kallas transitiva i BBB). Ekvationen för dessa termer från modern psykologi med dem som används av W och S (och mycket annat här) är min idé, så förvänta dig inte att hitta den i litteraturen (utom mina böcker, artiklar och recensioner on viXra.org, philpapers.org, researchgate.net, academia.edu, Amazon, libgen.io, b-ok.org etc.).

Även sällan berörs av filosofer, har undersökningen av ofrivilligt snabbt tänkande revolutionerat psykologi, ekonomi (t.ex. Kahneman Nobelpris) och andra discipliner under namn som "kognitiva illusioner", "priming", "implicit kognition", "inramning", "heuristik" och "fördomar". Naturligtvis dessa också språkspel, så det kommer att finnas mer och mindre användbara sätt att använda dessa ord, och studier och diskussioner kommer att variera från "ren" System 1 till kombinationer av 1 och 2 (normen som W klagade, men naturligtvis han inte använda denna terminologi), men förmodligen aldrig av långsam S2 dispositional tänkande bara, eftersom någon tanke (avsiktlig åtgärd) inte kan inträffa utan att involvera mycket av den invecklade S1 nätverk av "kognitiva moduler", "inferens motorer", "intracerebra reflexer", "automatismer", "kognitiva axiom", "bakgrund" eller "berggrund" (som W och Searle kallar vår EP) som också måste använda S1 för att flytta muskler (åtgärd).

Det följer både av W: s 3: e perioden arbete och från samtida psykologi, att "kommer", "jag" och "medvetande" (som som Searle anteckningar förutsätts av alla diskussioner om avsiktlighet) är axiomatiska sant-bara delar av S1, bestående av uppfattningar, minnen och reflexer., och det finns ingen möjlighet (begriplighet) att visa (att ge känsla för) deras lögn. Som W klargjort flera gånger, de är grunden för dom och så kan inte bedömas. Den sanna-bara axiom i vår psykologi är inte bevismässiga. Som han berömda sa i OC p94- "men jag fick inte min bild av världen genom att tillfredsställa mig själv av dess riktighet: inte heller har jag det eftersom jag är nöjd med dess riktighet. -Nej: det är den ärvda bakgrunden mot vilken jag skiljer mellan sant och falskt."

En mening uttrycker en tanke (har en mening), när den har tydliga villkor för tillfredsställelse (COS), dvs offentliga sanningsvillkor. Därav kommentaren från W: "När jag tänker på språket, det finns inte "betydelser" går igenom mitt sinne utöver de verbala uttryck: språket är i sig fordonet för tanken." Och om jag tror med eller utan ord, är tanken vad jag (ärligt) säger att det är, eftersom det inte finns något annat möjligt kriterium (COS). Således W: s aforismer (p132 i Budd vackra bok om W) - "Det är på språket som önskar och uppfyllelse träffas och som allt metafysiskt, är harmonin mellan tanke och verklighet finns i grammatiken i språket." Och man kan konstatera här att "grammatik" i W kan normaltöversättas som EP eller LSR(DPHOT-se tabell) och att, trots hans frekventa varningar mot attoriserera och generalisera (som han ofta felaktigt kritiseras av Searle), är detta ungefär lika bred karakterisering av högre ordning beskrivande psykologi (filosofi) som man kan hitta (som DMS också konstaterar).

W är korrekt att det inte finns något mentalt tillstånd som utgör mening, och Searle konstaterar att det finns ett allmänt sätt att karakterisera act av mening "högtalare mening ... är införandet av villkor för tillfredsställelse på villkor för tillfredsställelse " - vilket innebär att tala eller skriva en välformad mening som uttrycker COS i ett sammanhang som kan vara sant eller falskt, och detta är en handling och inte ett mentalt tillstånd, dvs som Searle konstaterar i filosofi i ett nytt århundrade p193 - "den grundläggande avsiktliga förhållandet mellan sinnet och världen har att göra med villkor för tillfredsställelse. Och ett förslag är något alls som kan stå i en avsiktlig relation till världen, och eftersom dessa avsiktliga relationer alltid bestämma villkoren för tillfredsställelse, och ett förslag definieras som något tillräckligt för att fastställa villkor för tillfredsställelse, visar det sig att all avsiktlighet är en fråga om propositioner." - propositioner är offentliga händelser som kan vara sant eller falskt -contra den perversa användningen av ordet för den sanna endast axiom av S1 av Searle, Coliva och andra. Därför den berömda kommentaren av W från PI p217- "Om Gud hade tittat in i våra sinnen han inte skulle ha kunnat se det som vi talade om", och hans kommentarer att hela problemet med representation finns i "that's Him" och "vad som ger bilden dess tolkning är den väg på vilken den ligger", eller som S säger sin COS. Därför W: s summering (p140 Budd) -"vad det alltid kommer till i slutändan är att utan någon ytterligare mening, kallar han vad som hände önskan att det ska hända-och- frågan om jag vet vad jag önskar innan min önskan uppfylls kan inte uppstå alls. Och det faktum

att någon händelse stoppar min önskan betyder inte att det uppfyller det. Jag kanske inte skulle ha varit nöjd om min önskan hade uppfyllts. Anta att det blev frågat - vet jag vad jag längtar efter innan jag får det? Om jag har lärt mig att prata, då vet jag."

Ett av W:s återkommande teman kallas nu Theory of Mind, eller som jag föredrar, Understanding of Agency (UA). Ian Apperly, som noggrant analyserar UA1 och UA2 (dvs. UA av S1 och S2) i experiment, har blivit medveten om arbetet i Daniel Hutto, som har karakteriserat UA1 som en fantasi (dvs ingen "Teori" eller representation kan vara inblandade i UA1 - som reserveras för UA2-se min recension av sin första bok med Myin). Men liksom andra psykologer, har Apperly ingen aning W lade grunden för detta 80 år sedan. Det är en lätt försvarbar uppfattning att kärnan i den spirande litteraturen om kognitiva illusioner, implicit kognition, automatismer och högre ordning tanke är kompatibel med och enkelt härledas från W. Trots det faktum att de flesta av ovanstående har varit kända för många i årtionden (och även 3 / 4 av ett sekel när det gäller några av W:s läror), har jag sällan sett något närmar sig en adekvat diskussion i filosofi eller andra beters sigmundligvetenskap texter, och vanligen finns det knappt ett omnämnande.

Efter ett halvt sekel i glömska, är medvetandets natur nu det hetaste ämnet i beteendevetenskap och filosofi. Från och med Ludwig Wittgensteins banbrytande arbete på 1930-talet (blue and brown books) till 1951, och från 50-talet till nutid av hans efterträdare Searle, Moyal-Sharrock, Läs, Hacker, Stern, Horwich, Winch, Finkelstein etc., har jag skapat följande bord som en heuristisk för att främja denna studie. Raderna visar olika aspekter eller sätt att studera och kolumnerna visar ofrivilliga processer och frivilliga beteenden som omfattar de två systemen (dubbla processer) av logical structure of Consciousness (LSC), som också kan betraktas som den logiska strukturen rationalitet (LSR-Searle), av uppförande (LSB), av personlighet (LSP), av Sinnet (LSM), av språket (LSL), av verklighet (LSOR), av Intentionality (LSI) -det klassiska filosofiskt benämna, den beskrivande psykologi medvetande (DPC), den beskrivande psykologi tanke (DPT) -eller bättre, språket i beskrivande Psychology of Thought (LDPT), termer som införts här och i mina andra senaste skrifter.

Idéerna för denna tabell har sitt ursprung i Wittgenstein, och en mycket enklare tabell av Searle, och korrelerar med omfattande tabeller och grafer i de tre senaste böckerna om human nature av P.M.S Hacker. De sista 9 raderna kommer från beslutsforskning, främst av Johnathan St. B.T. Evans och kollegor som reviderats av mig själv.

System 1 är ofrivillig, reflexiv eller automatiserad "Regler" R1 medan tänkande (Kognition) har inga luckor och är frivillig eller deliberative "Regler" R2 och Willing (Volition) har 3 luckor (se Searle).

Jag föreslår att vi kan beskriva beteendet tydligare genom att ändra Searles "införa villkor för tillfredsställelse på villkor av tillfredsställelse" att "relatera mentala tillstånd till

världen genom att flytta muskler"-dvs. prata, skriva och göra, och hans "sinne till världen riktning passform"och "världen att tänka riktning passform" av "orsak har sitt ursprung i sinnet" och "orsak har sitt ursprung i världen" S1 är bara uppåt kausala (världen att tänka på) och innehållslös (saknar representationer eller information) medan S2 har innehåll och är nedåt kausala (sinne till världen). Jag har antagit min terminologi i denna tabell.

FRÅN ANALYSEN AV SPRÅKSPEL

	Disposition*	Känslor	Minne	Uppfattning	Önskan	PI**	IA***	Åtgärd/ Word
Orsak kommer från ****	Världen	Världen	Världen	Världen	Sinne	Sinne	Sinne	Sinne
Orsakar förändringar i*****	Ingen	Sinne	Sinne	Sinne	Ingen	Världen	Världen	Världen
Kausalt självreflexiv*****	Nej	Ja	Ja	Ja	Nej	Ja	Ja	Ja
Sant eller falskt (testbart)	Ja	Bara Sant	Bara Sant	Bara Sant	Ja	Ja	Ja	Ja
Offentliga villkor för tillfredsställelse	Ja	Ja/Nej	Ja/Nej	Nej	Ja/Nej	Ja	Nej	Ja
Beskriva Ett mentalt tillstånd	Nej	Ja	Ja	Ja	Nej	Nej	Ja/Nej	Ja
Evolutionär prioritet	5	4	2,3	1	5	3	2	2
Frivilligt innehåll	Ja	Nej	Nej	Nej	Nej	Ja	Ja	Ja
Frivillig initiering	Ja/Nej	Nej	Ja	Nej	Ja/Nej	Ja	Ja	Ja
Kognitivt system *****	2	1	2/1	1	2 / 1	2	1	2
Ändra intensitet	Nej	Ja	Ja	Ja	Ja	Nej	Nej	Nej
Exakt varaktighet	Nej	Ja	Ja	Ja	Nej	Nej	Ja	Ja
Tid, Plats (Här och nu/Där och då) *****	DD	Hn	Hn	Hn	DD	DD	Hn	Hn
Särskild kvalitet	Nej	Ja	Nej	Ja	Nej	Nej	Nej	Nej
Lokaliserad i kroppen	Nej	Nej	Nej	Ja	Nej	Nej	Nej	Ja
Kroppsliga uttryck	Ja	Ja	Nej	Nej	Ja	Ja	Ja	Ja
Själv motsägelser	Nej	Ja	Nej	Nej	Ja	Nej	Nej	Nej
Behöver ett jag	Ja	Ja/Nej	Nej	Nej	Ja	Nej	Nej	Nej
Behöver språk	Ja	Nej	Nej	Nej	Nej	Nej	Nej	Ja/Nej

FRÅN BESLUTSFORSKNING

	Disposition*	Känslor	Minne	Uppfattning	Önskan	PI**	IA***	Åtgärd/ Word
Subliminala effekter	Nej	Ja/Nej	Ja	Ja	Nej	Nej	Nej	Ja/Nej
Associativ/ Regelbaserad	RB	A/RB	A	A	A/RB	RB	RB	RB
Kontextberoende / Abstrakt	A	KB/A	KB	KB	KB/A	A	KB/A	KB/A
Seriell/parallell	S	S/P	P	P	S/P	S	S	S
Heuristisk/ Analytic	A	H/A	H	H	H/A	A	A	A
Arbetsätt Minne behövs	Ja	Nej	Nej	Nej	Nej	Ja	Ja	Ja
Allmän intelligens beroende	Ja	Nej	Nej	Nej	Ja/Nej	Ja	Ja	Ja
Kognitiv lastning Hämmar	Ja	Ja/Nej	Nej	Nej	Ja	Ja	Ja	Ja
Upphetsning underlättar eller hämmar	H	U/H	U	U	H	H	H	H

Offentliga villkor för tillfredsställelse av S2 ofta hänvisas till av Searle och andra som COS, Representationer, sanningsmakare eller betydelser (eller COS2 av mig själv), medan de automatiska resultaten av S1 betecknas som presentationer av andra (eller COS1 själv).

* Lutningar, förmågor, preferenser, representationer, möjliga åtgärder etc.

** Searles tidigare avsikter

*** Searles avsikt i handling

**** Searles Direction of Fit

***** Searles riktning mot orsak

***** (Mental State instantiates - orsakar eller uppfyller sig själv). Searle kallade tidigare detta kausalt självreferentiellt.

***** Tversky / Kahneman / Frederick / Evans / Stanovich definierade kognitiva system.

***** Här och nu eller där och sedan

Det är av intresse att jämföra detta med de olika tabellerna och diagrammen i Peter Hackers senaste 3 volymer om den mänskliga naturen. Man bör alltid ha i åtanke Wittgenstein upptäckt att efter att vi har beskrivit möjliga användningsområden

(betydelser, sanningsmakare, Villkor för Satisfactipå) av språket i ett visst sammanhang, har vi uttömt sitt intresse, och försök till förklaring (dvs filosofi) bara få oss längre bort från sanningen. Han visade oss att det bara finns ett filosofiskt problem – användningen av meningar (språkspel) i ett olämpligt sammanhang, och därmed bara en lösning, som visar rätt sammanhang.

FÖRKLARING AV TABELLEN

System 1 (dvs. känslor, minne, uppfattningar, reflexer) vilka delar av hjärnan som är närvarande för medvetandet, är automatiserade och i allmänhet sker på mindre än 500msec, medan System 2 är förmåga att utföra långsamma deliberative åtgärder som är representerade i medveten överläggning (S2D-min terminologi) som kräver över 500msec, men ofta upprepade S2 åtgärder kan också bli automatiserad (S2A-min terminologi). Det finns en gradering av medvetandet från koma genom stadier av sömn till full medvetenhet. Minnet innehåller korttidsminne (arbetsminne) av-system 2 ochlångtidsminne av System 1. För viljor man brukar säga att de är framgångsrika eller inte, snarare än sant eller falskt. S1 är kausalt självreflexiv eftersom beskrivningen av vår perceptuella erfarenhetspresentationen av våra sinnen till medvetande, kan endast beskrivas med samma ord (som samma COS - Searle) som vi beskriver världen, som jag föredrar att kalla percept eller COS1 att skilja den från representation eller offentliga COS2 av S2.

Naturligtvisär de olika raderna och kolumnerna logiskt och psykologiskt sammankopplade. T.ex. emotion, minne och perception i den sanna eller falska raden kommer att vara True-Only, kommer att beskriva ett mentalt tillstånd, tillhör kognitivt system 1, kommer i allmänhet inte att inledas frivilligt, är kausalt självreflexiv, orsak har sitt ursprung i världen och orsakar förändringar i sinnet, har en exakt varaktighet, förändring i intensitet, inträffar här och nu, vanligen har en speciell kvalitet, inte behöver språk, är oberoende av allmän intelligens och arbetsminne, inte hämmas av kognitiv belastning, kommer inte att ha frivilligt innehåll, kommer inte att ha frivilligt innehåll, och kommer inte att ha offentliga förhållanden tillfredsställande etc.

Det kommer alltid att finnas oklarheter eftersom orden (begrepp, språkspel) inte exakt kan matcha de faktiska komplexa funktionerna i hjärnan (beteende), det vill säga det finns en kombinatorisk explosion av sammanhang (i meningar och i världen), och i de oändliga variationerna av "hjärnstater" ("mentala tillstånd eller aktiveringsmönstret av miljarder nervceller som kan motsvara "att se ett rött äpple") och detta är en anledning till varför det inte är möjligt att "minska" högre ordning beteende till ett "system av lagar" som skulle behöva ange alla möjliga sammanhang-därav Wittgenstein varningar mot teorier. Och vad som räknas som "minska" och som en "lag" och ett "system" (se t.ex. Nancy Cartwright). Detta är ett specialfall av irreducibility av högre nivå beskrivningar till lägre nivå de som har förklarats många gånger av Searle, DMS, Hacker, W och andra.

Ungefär en miljon år sedan primater utvecklats förmågan att använda sina halsmuskler för att göra komplexa serier av ljud (dvs primitiva tal) för att beskriva nuvarande händelser

(uppfattningar, minne, reflexiva åtgärder) med några primära eller primitiva språkspel (PLG' s). System 1 består av snabba, automatiserade, subkortikala, icke-revisuella, kausalt självreflexiva, intransitiva, informationslösa, sanna "mentala tillstånd" med en exakt tid och plats, och med tiden utvecklades de i högre korrektiska centra S2 med ytterligare förmåga att beskriva förskjutningar i tid och rum av händelser (det förflutna och framtiden och ofta hypotetiska, kontrafaktiska, villkorade eller fiktiva preferenser, lutningar eller dispositioner - den sekundära eller sofistikerade språkspel (SLG: s) av System 2 som är långsam, när, medveten, information som innehåller, transitiv (med offentliga villkor för tillfredsställelse-Searle sikt för truthmakers eller mening som jag delar upp i COS1 och COS2 för privata S1 och offentliga S2), representativa (som jag återigen dela upp i R1 för S1 representationer och R2 för S2) , sant eller falskt förslag tänkande , med alla S2 funktioner har ingen exakt tid och är förmågor och inte mentala tillstånd. Preferenser är Intuitioner, Tendenser, Automatisk ontologisk regler, Beteenden, Förmågor, Kognitiva moduler, personlighetsdrag, Mallar, Inferensmotorer, böjelser, dispositioner, känslor (beskrivs av Searle som upprädda önskingar), Propositional Attityder (korrekt endast om de används för att hänvisa till händelser i världen och inte propositioner), Bedömningar, Kapaciteter, Hypoteser. Vissa känslor är långsamt utveckla och ändra resultaten av S2 dispositioner (W - "Anmärkningar om filosofi psykologi" V2 p148) medan andra är typiska S1- automatisk och snabb att visas och försvinna. "Jag tror", "han älskar", "de tror" är beskrivningar av möjliga offentliga handlingar vanligtvis därplacerad i rumtiden. Min första personuttalanden om mig själv är sant-bara (exklusive ljuger) -dvs S1, medan tredje person uttalanden om andra är sanna eller falska,dvs S2 (se mina recensioner av Johnston "Wittgenstein: Rethinking the Inner" och Budd "Wittgenstein filosofi psykologi"). "Preferenser" som en klass av avsiktliga stater - i motsats till uppfattningar, reflexiva handlingar och minnen - beskrevs först tydligt av Wittgenstein (W) på 1930-talet och kallade "böjelser" eller "dispositioner". De har ofta kallats "propositional attityder" sedan Russell men det har ofta noterats att detta är en felaktig eller vilseledande fras since tro, avsikt, att veta,minnas etc., är ofta inte propositional eller attityder, som har visats t.ex. Preferenser är inneboende, observatör oberoende offentliga representationer (i motsats till presentationer eller representationer av System 1 till System 2 - Searle-medvetande och språk p53). De är potentiella handlingar fördrivna i tid eller rum, medan evolutionärt mer primitiva S1 uppfattningar minnen och reflexiva åtgärder är alltid här och nu. Detta är ett sätt att karakterisera System 2-den andra stora framsteg i ryggradsdjur psykologi efter System 1-förmågan att representera (statliga offentliga COS för) händelser och att tänka på dem som förekommer på en annan plats eller tid (Searle tredje fakultet kontrafaktiska fantasi komplettera kognition och viljestyrka). S1 "tankar" (min T1-dvs. användning av "tänkande" för att hänvisa till automatiska hjärnan processer i System One) är potentiella eller omedvetna mentala tillstånd av S1 --Searle -- Phil Issues 1:45-66 (1991).

Uppfattningar, minnen och reflexiva (automatiska) åtgärder kan beskrivas av primära LG: s(PLG: s - t.ex. ser jag hunden) och det finns, i det normala fallet, inga tester möjligt så att de kan vara True-Only-dvs axiomatic som jag föredrar eller djurreflexer som W och DMS beskriva. Dispositioner kan be beskrivs som sekundära LG: s(SLG: s-t.ex. jag tror att jag ser hunden) och måste också ageras ut, även för mig i mitt eget fall (dvs. hur vet jag vad jag

tror, tror, känner tills jag agerar eller någon händelse inträffar-se mina recensioner av de välkända böcker om W av Johnston och Budd. Observera att dispositioner blir handlingar när de talas eller skrivs samt att ageras ut på andra sätt, och dessa idéer är alla på grund av Wittgenstein (mitten av 1930-talet) och är inte behaviorism (Hintikka & Hintikka 1981, Searle, Hacker, Hutto etc.,). Wittgenstein kan betraktas som grundaren av evolutionspsykologi och hans arbete en unik undersökning av hur vår axiomatiska System 1 psykologi och dess interaktion med System 2. Efter Wittgenstein lade grunden för beskrivande psykologi högre ordning Tänkte i blått och brown böcker i början av 30-talet, förlängdes det av John Searle, som gjorde en enklare version av mitt bord här i sin klassiska bok *Rationality in Action* (2001). Denna tabell expanderar på W: s undersökning av axiomatiska strukturen i evolutionspsykologi utvecklats från hans allra första kommentarer 1911 och så vackert anges i hans sista arbete "On Certainty" (OC) (skriven 1950-51). OC är grundstenen av uppförande eller epistemologi och ontologi (arguably samma som är semantics och pragmatics), kognitiv lingvistik eller Högre beställer tanke, och i min beskådar (delat e.g., vid DMS) det viktigaste arbetet för singeln i filosofi (beskriva psykologi) och thus i studien av uppförande. Perception, Minne, Reflexiva handlingar och Emotion är primitiva delvis subkortikala ofrivilliga mentala tillstånd, där sinnet automatiskt passar (presenterar) världen (är Causally Self Reflexive --Searle) - den obestridliga, sant-bara, axiomatic grunden för rationalitet över vilken ingen kontroll är möjlig.

Preferenser, önskningar och avsikter är beskrivningar av långsamt tänkande medvetna frivilliga förmågor, som kan beskrivas i SLG: s -- där sinnet försöker passa (representera) världen. Behaviorism och alla andra förvirringar i vår standard beskrivande psykologi (filosofi) uppstår eftersom vi inte kan se S1 fungerar och beskriva alla åtgärder som medvetna avsiktliga åtgärder S2 (Den fenomenologiska Illusion-TPI-Searle). W förstod detta och beskrev det med oöverträffad tydlighet med hundratals exempel på språk (sinnet) i aktion under hela hans verk. Förnuftet har tillgång till minne och därför använder vi medvetet uppenbara men ofta felaktiga skäl för att förklara beteende (de två själva eller system eller processer av aktuell forskning). Övertygelser och andra dispositioner kan beskrivas som tankar som försöker matcha fakta i världen (sinne till världens riktning passform), medan Volitions är avsikter att agera (Prior Intentions-PI, eller Intentions In Action - IA - Searle) plus handlingar som försöker matcha världen till tankarna-världen att tänka riktning passform-jfr Searle, t.ex. medvetande och språk p145, 190).

Ibland finns det luckor i resonemanget att komma fram till tro och andra dispositioner. Disposition ord kan användas som substantiv som verkar beskriva mentala tillstånd ("min tanke är ... "), eller som verb eller adjektiv för att beskriva förmågor (agenter som de agerar eller kan agera -'Jag tror att ... ') och kallas ofta felaktigt "Propositional Attitudes". Uppfattningar blir Minnen och våra medfödda program (kognitiva moduler, mallar, inferensmotorer av S1) använder dessa för att producera Dispositioner - (tro, att veta, förstå, tänkande, etc., -faktiska eller potentiellt allmänhet agerar liksom språk (tanke, sinne) också kallat Bøjelser, Preferenser, Kapacitet, Representationer av S2) och Volition, och det finns inget språk (begrepp, tanke) av "privatamentala påstå" för tänkande eller

villigt (dvs., inget privat språk, tanke eller sinne). Högre djur kan tänka och kommer att agera och i den mån de har en offentlig psykologi.

Uppfattningar: (X är sant): Hör, Se, Lukt, Smärta, vidröra, Temperatur

MINNEN: Kom ihåg (X var sant)

PREFERENCES, TENDENSER, DISPOSITIONAR: (X kan bli sant):

KLASS 1: PROPOSITIONAL (Sant eller Falskt) OFFENTLIGA HANDLINGAR att tro, döma, tänka, representera, förstå, välja, bestämma, föredra, tolka, veta (inklusive färdigheter och förmågor), Delta (Lärande), Uppleva, menande, minnas, förväntar sig, Jagntending, överväger, önskar, Önskar, Vill, Hoppas (enspeciell klass), Ser som (Aspekter).

KLASS 2: AVVIBRERAD STIL -(som om, villkorlig, hypotetisk, fiktiv) - Medan jag drömmer, Föreställa sig, Ljuga, Förutsäga, Tvivla.

KLASS 3: KÄNSLOR: Loving, Hata, Skräck, Sorg, Glädje, Svartsjuka, Depression. Deras funktion är att modulera preferenser för att öka inkluderande kondition (förväntade maximal nytta) genom att underlätta informationsbehandling av uppfattningar och minnen för snabba åtgärder. Det finns en viss separation mellan S1 känslor som ilska och rädsla och S2 som kärlek, hat, avsky och ilska. Vi kan se dem som starkt kände eller agerat ut önskningsar.

ÖNSKNINGAR: (Jag vill X vara sant, jag vill change världen för att passa mina tankar):Längtan, hoppas, väntar, väntar, behöver, kräver, skyldig att göra.

AVSIKTER: (Jag kommer att göra X True) Avser.

ÅTGÄRDER: (Jag gör X True) : Agera, Tala, Läsa, Skriva, Beräkna, övertala, Visa, Demonstrera, Övertygande, Gör Försöker, Försöker, Skrattar, spelar, äta, dricka, gråta, hävda (beskriva, undervisning, förutsäga, rapportera), lovande , göra eller använda kartor, böcker, ritningar, datorprogram-dessa är offentliga och frivilliga och överföra information till andra så att de dominerar över det omedvetna, ofrivilliga och informationslösa S1 reflexer i förklaringar av beteende ((Den fenomenologiska Illusion (TPI), The Blank Slate (BS) eller standard samhällsvetenskapliga modell (SSSM)).

Ord uttrycker åtgärder som har olika funktioner i vårt liv och är inte namnen på objekt, inte heller av en enda typ av händelse. Den sociala interaktioner av människor styrs av kognitiva moduler-ungefär motsvarar skript eller schemata av social psykologi (grupper av nervceller organiserade i slutledning motorer), som med uppfattningar och minnen, leda till bildandet av preferenser som leder till avsikter och sedan till åtgärder. Avsiktighet eller avsiktlig psykologi kan vidtas för att vara alla dessa processer eller endast preferenser som leder till

åtgärder och i vidare bemärkelse är föremål för kognitiv psykologi eller kognitiv neurovetenskap när inklusive neurofysiologi, neurokemi och neurogenetik. Evolutionspsykologi kan betraktas som studien av alla föregående funktioner eller av driften av de moduler som producerar beteende, och är sedan coextensive i evolution, utveckling och individuell handling med preferenser, avsikter och åtgärder. Eftersom axiom (algoritmer eller kognitiva moduler) i vår psykologi finns i våra gener, kan vi förstora vår förståelse och öka vår makt genom att ge tydliga beskrivningar av hur de fungerar och kan utvidga dem (kultur) via biologi, psykologi, filosofi (beskrivande psykologi), matematik, logik, fysik och datorprogram, vilket gör dem snabbare och effektivare. Hajek (2003) ger en analys av dispositioner som villkorliga sannolikheter which är algorithmatized av Rott (1999), Spohn etc.

Intentionality (kognitiv eller evolutionär psykologi) består av olika aspekter av beteende som är medfödda programmerade i kognitiva moduler som skapar och kräver medvetande, vilja och jag, och i normala mänskliga vuxna nästan alla utom uppfattningar och vissa minnen är purposive, kräver offentliga handlingar (t.ex. språk), och förbinder oss att relationer för att öka vår inkluderande lämplighet (maximal förväntad nytta eller Bayesian nytta maximering). Bayesianism är dock mycket tveksamt på grund av allvarliga underutsättningar - dvs det kan "förklara" vad som helst och därmed ingenting. Detta sker via dominans och ömsesidig altruism, ofta resulterar i Desire Oberoende skäl för åtgärder (Searle) - som jag delar in i DIRA1 och DIRA2 för S1 och S2) och inför villkor för tillfredsställelse på villkor för tillfredsställelse (Searle) - (dvs. relaterar tankar till världen via offentliga handlingar (muskelrörelser), producerar matematik, språk, konst, musik, kön, sport etc. Grunderna i detta listades ut av vår största naturliga psykolog Ludwig Wittgenstein från 1930-talet till 1951 men med tydliga förebådanden tillbaka till 1911, och med förbättringar av många, men framför allt av John Searle början på 1960-talet. "Det allmänna trädet av psykologiska fenomen. Jag strävar inte efter exakthet utan för en bild av helheten." RPP Vol 1 p895, jfr Z p464. Mycket av intentionality (e.g., vårt språklekar) medger av grader. Som W noterade, böjelser är ibland medvetna och deliberative. Alla våra mallar (funktioner, begrepp, språkspel) har suddiga kanter i vissa sammanhang,, eftersom de måste vara användbara.

Det finns minst två typer av tänkande (dvs. två språkspel eller sätt att använda dispositional verb "tänkande")-nonrational utan medvetenhet och rationellt med partiell medvetenhet (W), nu beskrivs som den snabba och långsamma tänkande S1 och S2. Det är användbart att betrakta dessa som språkspel och inte som enbart fenomen (W RPP Vol2 p129). Mentala fenomen (våra subjektiva eller interna "erfarenheter") är epiphenomenal, saknar kriterier, därför saknar info även för sig själv och därmed kan inte spela någon roll i kommunikation, tänkande eller sinne. Tänkande som alla dispositioner saknar något test, är inte ett mentalt tillstånd (till skillnad från uppfattningar om S1), och innehåller ingen information förrän det blir en offentlig handling eller händelse som i tal, skrift eller andra muskelsammandragningar. Våra uppfattningar och minnen kan ha information (mening- dvs en offentlig COS) endast när de manifesteras i offentliga handlingar, för först då gör

tänkande, känsla etc. har någon mening (konsekvenser) även för oss själva.

Minne och perception integreras av moduler i dispositioner som blir psykologiskt effektiva när de vidtas, dvs S1 genererar S2. Att utveckla språket innebär att manifesteras de avancerade människors medfödda förmåga att ersätta ord (fina sammandragningar av orala eller manuella muskler) mot handlingar (grova sammandragningar av arm- och benmuskler). TOM (Theory of Mind) är mycket bättre kallas UA-förståelse av byrån (min term) och UA1 och UA2 för sådana funktioner i S1 och S2-och kan också kallas evolutionär psykologi eller avsiktlighet - den medfödda genetiskt programmerade produktion av medvetande, själv och tanke som leder till avsikter och sedan till åtgärder genom upphandlande muskler, dvs förståelse är en disposition som tänkande och kunskap. Således är "propositional attityd" en felaktig term för normal intuitiv deliberative S2D (dvs. den långsamma deliberative funktion System 2) eller automatiserade S2A (dvs. omvandlingen av ofta praktiserade System 2 funktioner tal och handling till automatiska snabba funktioner). Vi ser att de ansträngningar som kognitionsvetenskap för att förstå tänkande, känslor etc. genom att studera neurofysiologisk inte kommer att berätta något mer om hur sinnet (tanke, språk) fungerar (i motsats till hur hjärnan fungerar) än vi redan vet, eftersom "sinne" (tanke, språk) är redan i full offentlig syn (W). Alla "fenomen" som är dolda in neurofysiologi, biokemi,genetik, kvantmekanik, eller strängteori, är lika irrelevanta för vårt sociala liv som det faktum att ett bord består av atomer som "lyder" (kan beskrivas av) fysikens och kemins lagar är att äta lunch på den. Som W så bekant sa "Ingenting är dolt". Allt av intresse om sinnet (tanke, språk) är öppen för visning om vi bara noggrant undersöka hur språket. Språk (sinne, offentligt tal kopplat till potentiella åtgärder) utvecklades för att underlätta social interaktion och därmed insamling av resurser, överlevnad och reproduktion. Dess grammatik (dvs. evolutionär psykologi, intentionalitet) fungerar automatiskt och är extremt förvirrande när vi försöker analysera den. Detta har förklarats ofta av Hacker, DMS och många andra.

Som W noterade med otaliga noggrant angivna exempel, ord och meningar har flera användningsområden beroende på sammanhang. Jag tror och jag åter har djupt olika roller som jag tror och jag trodde eller jag tror och han tror. Den presens första person användning av lutningsvergentum som "jag tror" normalt beskriva min förmåga att förutsäga mina sannolika handlingar baserade på kunskap (dvs. S2) men kan också tyckas (i filosofiska sammanhang) vara beskrivande av min mentala tillstånd och så inte bygger på kunskap eller information (W och se min recension av boken av Hutto och Myin). I den tidigare S1 mening, beskriver det inte en sanning, men gör sig sant i handlingen att säga det - dvs "Jag tror att det regnar" gör sig sant. Det vill säga disposition verb som används i första person presens kan vara kausalt självreflexiv - de instansierar sig men då är de inte testbara (dvs inte T eller F, inte S2). Hur tidigare eller framtida tempus eller tredjepersonanvänder- -"jag trodde" eller "han tror" eller "han kommer att tro" innehålla eller kan lösasgenom information som ärsann eller falsk, eftersom de beskriver offentliga handlingar som är eller kan bli kontrollerbara. Likaså "Jag tror att det regnar" har ingen information bortsett från efterföljande åtgärder, även för mig, men "Jag tror att det

kommer att regna" eller "han kommer att tro att det regnar" är potentiellt kontrollerbara offentliga handlingar fördrivna i rumtiden som avser att förmedla information (eller desinformation).

Ickereflekterande eller nonrational (automatisk) ord som talas utan Prior Intent (som jag kallar S2A-dvs S2D automatiserad av praktiken) har kallats Ord som gärningar av W & sedan av Daniele Moyal-Sharrock i sin uppsats i filosofisk psykologi 2000).

Många so-called Bøjelser/Dispositioner/Preferenser/Tendenser/Kapaciteter/Kapaciteter är Non-Propositional (Non-Reflekterande) Inställningar (långt mer användbart till appellen dem fungerar eller kapaciteter) av System 1 (Tversky Kahneman). Tidigare avsikter anges av Searle vara mentala stater och därmed S1, men återigen tror jag att man måste skilja PI1 och PI2 eftersom i vårt normala språk våra tidigare avsikter är medvetna överläggningar S2. Uppfattningar, Minnen, typ 2 Dispositioner (t.ex. vissa känslor) och många typ 1 dispositioner är bättre kallade Reflexer av S1 och är automatiska, nonreflective, ICKE-Propositional och icke-attitudinal funktion av gångjärn (axiom, algoritmer) i vår evolutionspsykologi (Moyal-Sharrock efter Wittgenstein).

Några av de ledande exponenter av W: s idéer som jag anser grundläggande läsning för en förståelse av beskrivande psykologi högre ordning trodde är Coliva, Hutto, DMS, Stern, Horwich, Finkelstein och Läs, som, liksom många forskare nu, har postat det mesta av sitt arbete (ofta i förtryck form) gratis online på academia.edu, philpapers.org, researchgate.net och andra webbplatser, och naturligtvis flitig kan hitta nästan allt gratis online via torrents, p2p, libgen.io, b-ok.org etc.. Baker & Hacker finns i sina många gemensamma verk och på Hacker personliga sida. Den sena Baker gick överbord med en bisarr psykoanalytisk och ganska nihilistisk tolkning som skickligt motbevisades av Hacker vars "Gordon Baker's Late Interpretation of Wittgenstein" är ett måste läsa för alla studenter av beteende.

Man kan hitta oändliga metafysiska reduktionistiska tecknade syn på livet på grund av försöket att förklara högre ordning tanke på S2 i termer av kausala ramen för S1, som Carruthers (C), Dennett, Churchlands (3 av de nuvarande ledarna för scientism, beräkningsalism eller materialistisk reduktionism - hädanefter CDC-min akronym för Centers for (Filosofiska) Disease Control) och många andra fullfölja. Scientism har krossats ofta börjar med W i BBB på 30-talet när han noterade att - "filosofer ständigt se metoden för vetenskap framför sina ögon och är oemotståndligt frestad att ställa och svara på frågor på det sätt vetenskapen gör. Denna tendens är den verkliga källan till metafysik och leder filosofen in i totalt mörker"- och av Searle, Läs, Hutto, Hacker och otaliga andra sedan dess. Försöket att "förklara" (egentligen bara för att beskriva som W klargjort) S2 i kausala termer är osammanhängande och även för S1 är det extremt komplicerat och det är inte klart att de mycket olika språkspel av "kausalitet" någonsin kan göras för att gälla (som har noterats många gånger) - även deras tillämpning i fysik och kemi är varierande och ofta dunkla (var det allvar eller abscission skikt eller hormoner eller vind eller alla av dem som

gjorde äpplet falla, och när gjorde orsakerna start och slut)? Men som W sa - "nu om det inte är orsakssamband som vi sysslar med, då verksamheten i sinnet ligger öppen framför oss".

Men, jag föreslår att det är ett stort misstag att se W som tar båda sidor, som vanligtvis stated, som hans åsikter är mycket mer subtila, oftare än att inte lämna sina trepartsmöten olösta. Man kan finna det användbart att börja med mina recensioner av W, S etc., och sedan studera så mycket av Read, Hutto, Horwich, Coliva, Hacker, Glock, DMS, Stern, etc. som möjligt innan gräva i litteraturen om kausalitet och filosofi vetenskap, och om man finner det ointressant att göra det då W har drabbat märket.

Trots de ansträngningar som W och andra, förefaller det mig att de flesta filosofer har lite grepp om subtilitet språkspel (t.ex. drastiskt olika användningsområden för "Jag vet vad jag menar" och "jag vet vad klockan är"), eller av arten av dispositioner, och många (t.ex. CDC) fortfarande basera sina idéer på sådana föreställningar som privat språk, introspektion av "inre tal" och beräkningsalism, som W som att vila 3/4 av ett sekel sedan.

Innan jag läser någonbok, går jag till index och bibliografi för att se vem de citerar. Ofta är författarna mest anmärkningsvärda prestation den färdiga eller nästan färdiga utelämnandet allra författarna som jag citerar här. W är lätt den mest omdiskuterade moderna filosofen med om en ny bok och dussintals artiklar till stor del eller helhjärtat ägnas åt honom varje månad. Han har sin egen tidskrift "Filosofiska undersökningar" och jag förväntar mig att hans bibliografi överstiger den nästa topp 4 eller 5 filosofer tillsammans. Searle är kanske nästa bland moderns (och den enda med många föreläsningar på YouTube, Vimeo, University webbplatser etc.-över 100, som, till skillnad från nästan alla andra filosofi föreläsningar, är en fröjd att lyssna på) och Hutto, Coliva, DMS, Hacker, Läs, etc., är mycket framträdande med dussintals böcker och hundratals artiklar, samtal och recensioner. Men CDC och andra metafysiker ignorera dem och de tusentals som anser att deras arbete är kritiskt viktigt.

Följaktligen är den kraftfulla W / S ram (lika stor som den moderna forskningen i tänkande) helt frånvarande och alla de förvirring det har rensat bort är rikliga. Om du läser mina recensioner och fungerar själva, förhoppningsvis din syn på de flesta skriver i denna arena kan vara helt annorlunda från deras. Men som W insisterade, måste man arbeta exemplen genom sig själv. Som så ofta noteras, hans super-sokratiska trepartsmöten hade en terapeutisk avsikt.

W: s definitiva argument mot introspektion och privat språk noteras i mina andra recensioner och är mycket välkända. I grund och botten är de så enkla som paj, vi måste ha ett test för att skilja mellan A och B och tester kan bara vara externa och offentliga. Han illustrerade detta med "Beetle in the Box". Om vi alla har en låda som inte kan öppnas eller röntgas etc. och kallar vad som finns inuti en "skalbagge", då "skalbagge" kan inte ha någon roll i språket, för varje låda kan innehålla en annan sak eller ens vara tom. Så det

finns inget privat språk som bara jag kan veta och ingen introspektion av "inre tal". Om X inte är offentligt påvisbart kan det inte vara ett ord på vårt språk. Detta skjuter ner Carruther's ISA teori om sinnet, liksom alla andra "inre känsla" teorier som han referenser. Jag har förklarat W: s nedmontering av begreppet introspektion och funktionen av dispositional språk ("propositional attityder") ovan och i mina recensioner av Budd, Johnston och flera av Searles böcker. Se Sterns "Wittgenstein's Philosophical Investigations" (2004) för en fin förklaring av privat språk och allt av Readet al för att komma till rötterna av dessa frågor som få gör.

CDC undviker användningen av "I" eftersom det förutsätter att det finns ett "högre jag". Men själva handlingen att skriva, läsa och alla språk och begrepp (språkspel) förutsätter själv, medvetande och vilja, så sådana konton är själv motsägande karikatyrerna av livet utan något värde alls (och noll inverkan på det dagliga livet för någon). W / S och andra har länge noterat att den första personen synvinkel är bara inte begripligt eliminable eller reducible till en 3: e person en, men avsaknad av sammanhållning är inga problem för den tecknade syn på livet. Likaså, med beskrivningen av hjärnans funktion eller beteende som "beräkningsmässiga", "informationsbehandling" etc., - väl krossat otaliga gånger av W / S, Hutto, Läs, Hacker och många andra.

Skriva att försök att kombinera vetenskap med filosofi, med innebörden av många viktiga termer varierar nästan slumpmässigt utan medvetenhet, är schizoid och hopplös, men det finns tusentals vetenskap och filosofi böcker som denna. Det finns beskrivningen (inte förklaring som W klargjort) av vårt beteende och sedan experiment av kognitiv psykologi. Många av dessa som handlar om mänskligt beteende kombinerar det medvetna tänkandet hos S2 med de omedvetna automatismerna i S1 (absorbära psykologi i fysiologi). Vi får ofta höra att jag, vilja och medvetande är illusioner, eftersom de tror att de visar oss den "verkliga" innebörden av dessa termer, och att den tecknade användningen är den giltiga. Det vill säga S2 är "överkligt" och måste inordnas av de vetenskapliga kausala beskrivningarna av S1. Därför en anledning till övergången från språkfilosofi till medvetandefilosofi. Se t.ex. min recension av Carruthers senaste "The Oacity of Mind". Även Searle är en frekvent gärningsman här som noterats av Hacker, Bennet och Hacker, DMS, Coliva etc.

Om någon säger att jag inte kan välja vad jag ska ha till lunch han helt enkelt fel, eller om genom val han menar något annat som att "val" kan beskrivas som att ha en "orsak" eller att det inte är klart hur man kan minska "val" till "orsak" så vi måste betrakta det som illusoriskt, då är det trivialt sant (eller osammanhängande), men irrelevant för hur vi använder språket och hur vi lever, som bör betraktas som den punkt från vilken man ska inleda och avsluta sådana diskussioner.

Kanske kan man betrakta det som relevant att det var W, tillsammans med Kant och Nietzsche (stora intellekt, men ingen av dem gör mycket för att lösa upp problemen med filosofi), som röstades det bästa genom tiderna av filosofer-inte Quine, Dummett, Putnam,

Kripke eller CDC.

Man kan se likheten i alla filosofiska frågor (i strikt mening jag anser här, med tanke på W:s kommentar att inte allt med utseendet på en fråga är en). Vi vill förstå hur hjärnan (eller universum) gör det men S2 är inte upp till det. Det är allt (eller mestadels) i omedvetna intriger av S1 via DNA. Vi vet inte "men vårt DNA gör, artighet av död otaliga biljoner organismer under cirka 3 miljarder år. Vi kan beskriva världen lätt men kan ofta inte enas om hur en "förklaring" ska se ut. Så,, vi kämpar med vetenskap och någonsin så långsamt beskriva mekanismerna i sinnet. Även om vi skulle arrive på "fullständig" kunskap om hjärnan, skulle vi fortfarande bara ha en beskrivning av vad neuronala mönsters motsvarar att se rätt, men det är inte klart vad det skulle innebära (COS) att ha en "förklaring" till varför det är rätt (dvs. varför qualia finns). Som W sa, förklaringar kommer till ett någonstans.

För dem som förstår ovanstående, de filosofiska delarna av Carruther's "Opacitet mind" (ett stort nytt arbete i CDC skolan) består till stor del av den standard förvirring som följer av att ignorera arbetet i W, S och hundratals andra. Det kan kallas Scientism eller reduktionism och förnekar "verkligheten" i vår högre ordning tanke, vilja, jag och medvetande, utom eftersom dessa ges en helt annan och helt oförenlig användning inom vetenskapen. Vi har t.ex. inga skäl för åtgärder, bara en hjärna som orsakar åtgärder etc. De skapar imaginära problem genom att försöka svara på frågor som inte har någon tydlig känsla. Det bör slå oss att dessa åsikter har absolut ingen inverkan på det dagliga livet för dem som tillbringar större delen av sitt vuxna liv främja dem.

Denna situation är fint sammanfattas av Rupert Läs i sin artikel "The Hard Problem of Consciousness" - "hardcore problemet blir mer och mer avlägset, ju mer vi de-humanisera aspekter av sinnet, såsom information och perception och avsiktlighet. Problemet kommer egentligen bara att ställas inför om vi står inför det som ett "problem" som har att göra med hela människor, förkroppsligas i ett sammanhang (oupplösligt naturliga och sociala) vid en viss tidpunkt, etc. . då kan det bli perspicuous till en att det inte finns några problem. Först när man börjar, säg, att "theorize" information över mänskliga och icke-mänskliga domäner (förmodligen med hjälp av icke-människa-djuret {brukar betraktas som mekanisk} eller maskinen, som en paradigm, och därmed få saker tillbaka till fronten), börjar det se ut som om det finns ett problem ... att alla "ismer" (cognitivism, reduktionism (till hjärnan), behaviorism och så vidare) ... driva längre och längre från vår räckvidd ... själva konceptualisering av problemet är just det som säkerställer att det "hårda problemet" förblir olösligt ... Ingen bra anledning har någonsin fått för oss att tro att det måste finnas en vetenskap om något om det ska betraktas som verkligt. Det finns ingen anledning att tro att det bör finnas en vetenskap om medvetande, eller sinne eller i samhället, lika lite som det behöver finnas en vetenskap om siffror, eller av universum eller huvudstäder eller av spel eller av konstellationer eller av objekt vars namn börjar med bokstaven "b".... Vi måste börja med tanken på oss själva som förkroppsligade personer som agerar i en värld, inte med tanken på oss själva som hjärnor med sinnen "ligger" i dem eller "bifogas" till dem

... Det finns inget sätt att vetenskapen kan hjälpa oss bootstrap till en "extern" / "objektiv" hänsyn till vad medvetandet egentligen är och när det verkligen är närvarande. För det kan inte hjälpa oss när det finns en konflikt mellan kriterier, när våra maskiner kommer i konflikt med oss själva, i konflikt med oss själva. För våra maskiner är endast kalibrerade av våra rapporter i första hand. Det kan inte finnas något sådant som att få en extern synvinkel ... Det är inte för att... det svåra problemet är olösligt, ... Snarare behöver vi inte erkänna att ett problem ens har definierats ... "transcendental naturalism" ... Garantier... hålla vid liv på obestämd tid av problemet. Det ger den extraordinära psykologiska tillfredsställelsen hos både en ödmjuk (men privilegierad) "vetenskaplig" förklaring om gränser för förståelsen och, kunskapen om being del av en privilegierad elit, att ange dessa gränser, kan se bortom dem. Det misslyckas med att se vad Wittgenstein klargjorde i förordet till Tractatus. Gränsen kan... endast dras på språket och vad som ligger på andra sidan gränsen kommer att vara helt enkelt nonsens."

Många av W: s kommentarer kommer att tänka på. Han noterade 88 år sedan att "mysterier" uppfyller en längtan efter det transcendent, och eftersom vi tror att vi kan se "gränserna för mänsklig förståelse", tror vi att vi också kan se bortom dem, och att vi bör uppehålla oss vid det faktum att vi ser gränserna för språk (sinne) i det faktum att vi inte kan beskriva de fakta som motsvarar en mening utom genom att upprepa meningen (se p10 etc. i hans kultur och värde, skriven 1931). Jag tycker också att det är bra att upprepa ofta hans kommentar att "vidskepelse är inget annat än tro på orsakssambandet" - skriven för ett sekel sedan i TLP 5,1361.

Också, apropos är hans berömda kommentar (PI p308) om ursprunget till de filosofiska problemen om mentala processer (och alla filosofiska problem). "Hur uppstår det filosofiska problemet med mentala processer och tillstånd och om behaviorism? Det första steget är det som helt undgår meddelande. Vi talar om processer och stater och lämnar deras natur osäkra. Någon gång kanske vi vet mer om dem - tror vi. Men det är just det som förpliktar oss till ett särskilt sätt att se på saken. För vi har en bestämd uppfattning om vad det innebär att lära sig att veta en process bättre. (Den avgörande rörelsen i trolleri tricket har gjorts, och det var just den som vi trodde var ganska oskyldig.) - Och nu analogi som var att få oss att förstå våra tankar faller i bitar. Så vi måste förneka den ännu oförstämda processen i det ännu utforskade mediet. Och nu ser det ut som om vi hade förnekat mentala processer. Och naturligtvis vill vi inte förneka dem."

En annan till synes trivial kommentar av W (PI p271) bad oss att föreställa oss en person som glömde vad ordet "smärta" betydde men använde det korrekt, dvs han använde det som vi gör! Också relevant är W: s kommentar (TLP 6,52) att när alla vetenskapliga frågor har besvarats, är ingenting kvar att ifrågasätta, och det är i sig svaret. Och centralt för att förstå den forskariska (dvs på grund av scientism, inte vetenskap) misslyckanden CDC et al är hans iakttagelse att det är ett mycket vanligt misstag att tro att något måste få oss att göra vad vi gör, vilket leder till förvirring mellan orsak och förnuft. "Och det misstag som vi här och i tusen liknande fall är benägna att göra är märkt med ordet "att göra" som vi har

använt det i meningen "Det är ingen handling av insikt som gör att vi använder regeln som vi gör", eftersom det finns en idé om att "något måste göra oss" göra vad vi gör. Och detta ansluter sig återigen till förvirringen mellan orsak och förnuft. Vi behöver inte ha någon anledning att följa regeln som vi gör. Kedjan av skäl har ett. BBB p143

Han har också kommenterat att orsakskedjan har ett och att det inte finns någon anledning i det allmänna fallet att det ska vara meningsfullt att ange en orsak. W såg i sin egen decennier långa kamp nödvändigheten av att klargöra "grammatik" sig själv genom att arbeta ut "perspicuous exempel" och meningslösheten för många att få höra svaren. Därav hans berömda kommentarer om filosofi som terapi och "arbetar på sig själv".

En annan slående sak om så många filosofi böcker (och förklädd filosofi i hela beteendevetenskap, fysik och matematik) är att det ofta inte finns någon antydning om att det finns andra synpunkter, att många av de mest framstående filosofer betraktar den forskariska uppfattningen som osammanhängande. Det finns också than faktum (sällan nämns) att, förutsatt att vi ignorerar dessinkonsekvens, minskning slutar inte på nivån för neurofysiologisk, men kan lätt utvidgas (och har ofta varit) till nivån för kemi, fysik, kvantmekanik, "matematik" eller bara "idéer". Vad exakt bör göra neurofysiologologi privilegierade? De gamla grekerna skapade idén att ingenting existerar men idéer och Leibniz beskrev universum som en gigantisk maskin. Senast blev Stephan Wolfram en legend i pseudovetenskapens historia för sin beskrivning av universum som en datorautomatik i "A New Kind of Science". Materialism, mekanism, idealism, reduktionism, behaviorism och dualism i sina många skepnader är knappast nyheter och, till en Wittgensteinian, ganska döda hästar sedan W dikterade Blue and Brown böcker på 30-talet, eller åtminstone sedan den efterföljande publiceringen och omfattande kommentarer om hans nachlass. Men att övertyga någon är en hopplös uppgift. W insåg att man måste arbeta på sig själv-självtterapi via långa hårt arbete genom "perspicuous exempel" av språk (sinne) i aktion.

Ett (okänt) uttryck för hur axiomatisk psykologi regler, och hur lätt det är att ändra ett ord användning utan att veta det, gavs av fysikern Sir James Jeans för länge sedan: "Universum börjar se mer ut som en stor tanke än som en stor maskin." Men "tanke", "maskin", "tid", "utrymme", "orsak", "händelse", "hända", "inträffa", "fortsätta", etc. har inte samma betydelser (användningsområden) i vetenskap eller filosofi som i det dagliga livet, eller snarare de har gamla användningsområden blandas in slumpmässigt med många nya så det finns utseendet av förnuft utan förnuft. Mycket av akademisk diskussion om beteende, liv och universum är hög komedi (i motsats till den låga komedi av de flesta politik, religion och massmedia): dvs "komedi som behandlar artigt samhälle, som kännetecknas av sofistikerade, kvick dialog och en invecklad tomt"-(Dictionary.com). Men filosofi är inte ett slöseri med tid - gjort med rätta, det är det bästa sättet att spendera tid. Hur kan vi annars skingra kaoset i beteendevetenskaperna eller beskriva vårt mentala liv och den högre ordningens tanke på System 2 - det mest invecklade, underbara och mystiska som finns?

Med tanke på denna ram bör det vara lätt att förstå OC, att följa W: s exempel som beskriver hur vår medfödda psykologi använder verkligheten testning av System 2 för att bygga på vissheten i System 1, så att vi som individer och som samhällen förvärva en världsbild av obestridliga samverkande erfarenheter som bygger på grunden för vår axiomatiska genetiskt programmerade reflexiv perception och åtgärder för den fantastiska byggnad av vetenskap och kultur. Evolutionsteorin och relativitetsteorin gick för länge sedan från något som kunde ifrågasättas till visshet som bara kan ändras, och i andra änden av spektrumet finns det ingen möjlighet att ta reda på att det inte finns några sådana saker som Paris eller Brontosaurus. Den skeptiska synen är osammanhängsam. Vi kan säga vad som helst, men vi kan inte mena någonting.

Således, med DMS, betraktar jag OC som en beskrivning av grundstenen av mänsklig förståelse och det mest grundläggande dokumentet om vår psykologi. Även skriven när i 60-årsåldern, mentalt och fysiskt förkrossad av cancer, är det lika lysande som hans andra arbete och förvandlar vår förståelse av filosofi (beskrivande psykologi högre ordning trodde), vilket gör det äntligen i ljuset, efter tre tusen år i grottan. Metafysik har svepts bort från filosofi och fysik.

"Vad för slags framsteg är detta — det fascinerande mysteriet har tagits bort - men inga djup har plumbad i tröst; ingenting har förklarats eller upptäckts eller omformuleras. Hur tam och oinspirerande man kan tänka. Men kanske, som Wittgenstein antyder, fördelarna med klarhet, avmystifiering och sanning bör hittas tillfredsställande nog " - Horwich "Wittgenstein's Metaphilosophy".

Låt mig föreslå att med det perspektiv jag har uppmuntrat här, W är i centrum för samtida filosofi och psykologi och är inte dunkla, svårt eller irrelevant, men lysande, djupgående och kristallklart och att missa honom är att missa en av de största intellektuella äventyr möjligt.

Ett utmärkt nytt arbete som visar många av de filosofiska förvirringarna i en bok förmodigt om vetenskap och matematik är Yanofskys "The Outer Limits of Reason: What Science, Mathematics and Logic Cannot Tell Us" (2013) (se min recension).

W noterade att när vi når slutet av vetenskapliga kommentarer, blir problemet en filosofisk en - dvs en av hur språket kan användas begripligt. Yanofsky, liksom nästan alla forskare och de flesta filosofer, inte får att det finns två olika typer av "frågor" eller "påståenden" (dvs språkspel eller LG: s) här. Det finns de som är fakta om hur världen är , det vill än de är offentligt observerbara propositional (Sant eller Falskt) tillstånd av frågor med tydliga betydelser (Villkor för tillfredsställelse --COS i Searle terminologi)- dvs vetenskapliga uttalanden, och sedan finns det de som är frågor om hur språket kan konsekvent användas för att beskriva dessa tillstånd av frågor, och dessa kan besvaras av någon förnuftig, intelligent, skrivkunnig person med liten eller ingen utväg till fakta i vetenskapen. Ett annat dåligt förstådd men kritiskt faktum är att även om tänkandet, som representerar, drar

slutsatsen, förståelsen, intuiting etc. (dvs. dispositionspsykologin) av ett sant eller falskt uttalande är en funktion av den högre ordningens kognition av vårt långsamma, medvetna System 2 (S2), beslutet om huruvida "partiklar" är insnärjda, visar stjärnan en röd förskjutning, ett sats har bevisats (dvs. den del som innebär att se att symbolerna används korrekt i varje rad av bevis), alltid fattas av den snabba, automatiska, omedvetna System 1 (S1) via att se, höra, röra etc. där det inte finns någon informationsbehandling, ingen representation (dvs. ingen COS) och inga beslut i den mening i vilken dessa sker i S2 (som får sina ingångar från S1). Detta två system tillvägagångssätt är nu det standarda sättet att se resonemang eller rationalitet och är en avgörande heuristisk i beskrivningen av beteende, varav vetenskap, matematik och filosofi är speciella fall. Det finns en enorm och snabbt växande litteratur om resonemang som är outhärlig för studier av beteende eller vetenskap. En ny bok som gräver i detaljerna i hur vi faktiskt resonerar (dvs. använda språk för att utföra åtgärder – se W, DMS, Hacker, S etc.) är "Human Reasoning and Cognitive Science" av Stenning och Van Lambalgen (2008), som trots sina begränsningar (t.ex. begränsad förståelse av W/S och den breda strukturen av avsiktlig psykologi), är (från och med 2019) den bästa enskilda källan jag känner.

W skrev en hel del om matematikens filosofi eftersom det tydligt illustrerade många av de typer av förvirring som genereras av "vetenskapliga" språkspel, och det har varit otaliga kommentarer, många ganska fattiga. Jag kommer att kommentera några av de bästa senaste arbete som det tas upp av Yanofsky.

Francisco Berto har gjort några genomträngande kommentarer nyligen. Han konstaterar att W förnekade samstämmigheten i metamatematik - dvs användning av Godel av en metatheorem att bevisa sin sats, sannolikt står för hans "ökända" tolkning av Godels sats som en paradox, och om vi accepterar hans argument, tror jag att vi är tvungna att förneka begriplighet metalanguages, metatheories och meta något annat. Hur kan det komma sig att sådana begrepp (ord, språkspel) som metamathematics och incompleteness, accepteras av miljoner (och även hävdade av inte mindre än Penrose, Hawking, Dyson et al att avslöja grundläggande sanningar om vårt sinne eller universum) är bara enkla missförstånd om hur språket fungerar? Är inte beviset i denna pudding att, som så många "uppenbarande" filosofiska föreställningar (t.ex. sinne och vilja som illusioner-Dennett, Carruthers, Churchlands etc.), de har ingen praktisk inverkan alls?

Berto sammanfattar det fint: "Inom denna ram är det inte möjligt att samma mening ... visar sig vara uttrycksgilla, men obeslutsamt, i ett formellt system ... och bevisligen sant (under ovannämnda konsekvenshypotes) i ett annat system (meta-systemet). Om, som Wittgenstein vidhöll, beviset fastställer själva innebörden av den bevisade meningen, då är det inte möjligt för samma mening (det vill säga för en mening med samma innebörd) att vara osäkra i ett formellt system, men beslutade i ett annat system (meta-systemet) ... Wittgenstein var tvungen att förkasta både tanken att ett formellt system kan vara syntaktiskt ofullständig, och den platonska konsekvensen att inget formellt system som bevisar endast aritmetiska sanningar kan bevisa alla aritmetiska sanningar. Om bevis

fastställer innebörden av aritmetiska meningar, då kan det inte finnas ofullständiga system, precis som det inte kan finnas ofullständiga betydelser." Och ytterligare "Inkonsekvent aritmetik, dvs icke-klassiska aritmetik baserad på en parakonsistent logik, är numera en verklighet. Vad är viktigare, de teoretiska funktionerna i sådana teorier matchar just med några av de ovan nämnda Wittgensteinian intuitioner ... Deras inkonsekvens gör det möjligt för dem också att fly från Godels första sats, och från kyrkans osäkra resultat: de är, det vill de vara, bevisligen komplett och beslutbara. De uppfyller därför just Wittgensteins begäran, enligt vilken det inte kan finnas matematiska problem som kan formuleras på ett meningsfullt sätt inom systemet, men som systemets regler inte kan avgöra. Därför harmoniserar beslutbarheten för parakonsistent arithmetics med en åsikt Wittgenstein behöll sin filosofiska karriär."

W visade också det ödesdigra felet i fråga om matematik eller språk eller vårt beteende i allmänhet som en enhetlig sammanhängande logiska "system", snarare än som en brokig av bitar som monteras av slumpmässiga processer för naturligt urval. "Godel visar oss en unclarity i begreppet "matematik", vilket framgår av det faktum att matematik anses vara ett system" och vi kan säga (kontra nästan alla) det är allt som Godel och Gregory Chaitin show. W kommenterade många gånger att "sanning" i matematik betyder axiom eller de satser som härrör från axiom, och "falska" innebär att man gjort ett misstag i att använda definitionerna, och detta är helt annorlunda from empiriska frågor där man tillämpar ett test. W noterade ofta att vara acceptabelt som matematik i vanlig mening, måste det vara användbart i andra bevis och det måste ha verkliga tillämpningar, men inte heller är fallet med Godel's Incompleteness. Eftersom det inte kan bevisas i ett konsekvent system (här Peano Aritmetik men en mycket bredare arena för Chaitin), kan den inte användas i bevis och, till skillnad från alla "resten" av PA det inte kan användas i den verkliga världen heller. Som Victor Rodych konstaterar "... Wittgenstein anser att en formell kalkyl endast är en matematisk kalkyl (dvs. ett matematiskt språkspel) om det har en extra systemisk tillämpning i ett system av villkorade propositioner (t.ex. i vanlig räkning och mätning eller i fysik) ..." Ett annat sätt att säga detta är att man behöver en fullmakt för att tillämpa vår normala användning av ord som "bevis", "proposition", "sant", "ofullständig", "nummer" och "matematik" för att resultera i härva av spel som skapats med "siffror" och "plus" och "minus" tecken etc., och med "ofullständighet" denna fullmakt saknas. Rodych sammanfattar det beundransvärt. "På Wittgensteins konto finns det inget sådant som en ofullständig matematisk kalkyl eftersom "i matematik, allt är algoritm [och syntax] och ingenting betyder [semantik]..."

W har ungefär samma sak att säga om Cantors diagonalisering och uppsättning teori. "Övervägande av diagonalförfarande shews dig att begreppet "verkligt antal" har mycket mindre analogi med begreppet "kardinal nummer" än vi, vilseleds av vissa analogier, är benägna att tro" och många andra kommentarer (se Rodych och Floyd).

En av de stora utelämnanden från alla sådana böcker är det fantastiska arbetet med polymath fysiker och beslutsteoretiker David Wolpert, som visade sig vara några

fantastiska omöjlighet eller ofullständighet theorems (1992 till 2008 - se arxiv.org) om gränserna för slutledning (beräkning) som är så allmänna att de är oberoende av den anordning som utför beräkningen, och även oberoende av fysikens lagar, så att de gäller över datorer, fysik och mänskligt beteende, som han sammanfattade thusly: "Man kan inte bygga en fysisk dator som kan garanteras att korrekt bearbeta information snabbare än universum gör. Resultaten innebär också att det inte kan finnas en ofelbar, allmän observationsapparat och att det inte kan finnas en ofelbar kontrollapparat för allmänt bruk. Dessa resultat är inte beroende av system som är oändliga, och / eller icke-klassiska, och / eller lyda kaotisk dynamik. De rymmer också även om man använder en oändligt snabb, oändligt tät dator, med beräkningskrafter större än en Turing Machine." Han publicerade också vad som verkar vara det första seriösa arbetet med team eller kollektiv intelligens (COIN) som han säger sätter detta ämne på en sund vetenskaplig grund. Även om han har publicerat olika versioner av dessa under två decennier i några av de mest prestigefyllda peer reviewed fysik tidskrifter (t.ex. Physica D 237: 257-81 (2008)) samt i NASA tidskrifter, och har fått nyheter i stora vetenskapliga tidskrifter, få verkar ha märkt och jag har tittat i dussintals senaste böcker om fysik, matematik, beslutsteori och beräkning utan att hitta en referens.

Det är mycket olyckligt att Yanofsky och andra inte har någon medvetenhet om Wolpert, eftersom hans arbete är den ultimata förlängningen av datorer, tänkande, slutledning, ofullständighet och obeslutsamhet, som han uppnår (som många bevis i Turing maskin teori) genom att utvidga lögnare paradox och Cantor diagonalisering till att omfatta alla möjliga universum och alla varelser eller mekanismer och därmed kan ses som det sista ordet inte bara på beräkning, men på kosmologi eller till och med gudar. Han uppnår denna extrema generalitet genom att dela upp det härledande universum med hjälp av världslinjer (dvs. när det gäller vad det gör och inte hur det gör det) så att hans matematiska bevis är oberoende av några särskilda fysiska lagar eller beräkningsstrukturer för att fastställa de fysiska gränserna för inferens för dåtid, nutid och framtid och alla möjliga beräkningar, observation och kontroll. Han konstaterar att även i ett klassiskt universum Laplace hade fel om att kunna perfekt förutsäga framtiden (eller ens perfekt skildra det förflutna eller nuet) och att hans omöjlighet resultat kan ses som en "icke-quantmekanisk osäkerhet princip" (dvs. det kan inte finnas en ofelbar observation eller kontrollanordning). Varje universell fysisk anordning måste vara oändlig, det kan bara vara så vid ett tillfälle, och ingen verklighet kan ha mer än en (den "monotheism sats"). Eftersom tid och rum inte visas i definitionen kan enheten till och med vara hela universum genom tiderna. Det kan ses som en fysisk analog av ofullständighet med två slutenhet enheter snarare än en självrefererad enhet. Som han säger, "antingen Hamiltonian i vårt universum förbjuder en viss typ av beräkning, eller förutsägelse komplexitet är unik (till skillnad från algoritmisk information komplexitet) i att det finns en och endast en version av det som kan tillämpas i hela vårt universum."

Ett annat sätt att säga detta är att man inte kan ha två fysiska slutledningsanordningar (datorer) som båda kan ställas godtyckliga frågor om produktionen av den andra, eller att

universum inte ens kan innehålla en dator som man kan utgöra någon godtycklig beräkningsuppgift, eller att det för alla par fysiska slutledningsmotorer alltid finns binära värderade frågor om universums tillstånd som inte ens kan ställas till minst en av dem. Man kan inte bygga en dator som kan förutsäga ett godtyckligt framtida tillstånd för ett fysiskt system innan det inträffar, även om villkoret är från en begränsad uppsättning uppgifter som kan ställas till det, det vill säga det kan inte bearbeta information (även om detta är en irriterad fras som S och Läs och andra noterar) snabbare än universum. Datorn och det godtyckliga fysiska systemet det är datoranvändning behöver inte vara fysiskt kopplade och den håller oavsett fysikens lagar, kaos, kvantmekanik, kausalitet eller lätta koner och även för en oändlig hastighet av ljus. Inferensenheten behöver inte vara rumsligt lokaliserad men kan vara icke-lokala dynamiska processer som sker över hela universum. Han är väl medveten om att detta sätter spekulationer om Wolfram, Landauer, Fredkin, Lloyd etc., om than universum som dator eller gränserna för "informationsbehandling", i ett nytt ljus (även om indexen i deras skrifter inte gör någon hänvisning till honom och en annan anmärkningsvärd underlåtenhet är att inget av ovanstående nämns av Yanofsky heller).

Wolpert säger att det visar att universum inte kan innehålla en slutledning enhet som kan bearbeta information så fort det kan, och eftersom han visar att du inte kan ha ett perfekt minne eller perfekt kontroll, dess förflutna, nuvarande eller framtida tillstånd kan aldrig vara helt eller helt avbildas, kännetecknas, känd eller kopieras. Han bevisade också att ingen kombination av datorer med felkorrigerande koder kan övervinna dessa begränsningar. Wolpert noterar också den kritiska betydelsen av observatören ("lögnaren") och detta ansluter oss till de välbekanta gåtor av fysik, matematik och språk som rör Yanofsky. Återigen jfr Floyd på W: "Han artikulerar med andra ord en generaliserad form av diagonalisering. Argumentet är således allmänt tillämpligt, inte bara för decimalexansioner, utan även på alla påstådda förteckningar eller regelstyrda uttryck för dem. Den förlitar sig inte på någon särskild notational anordning eller föredragna rumsliga arrangemang av tecken. I den meningen tilltalar Wittgensteins argument ingen bild och det är inte i huvudsak diagrammatiskt eller representativt, även om det kan diagrammed och i den mån det är ett logiskt argument, kan dess logik representeras formellt). Liksom Turings argument är den fri från en direkt koppling till någon särskild formalism. [Parallellerna till Wolpert är uppenbara.] Till skillnad från Turings argument åberopar den uttryckligen begreppet språkspel och gäller (och förutsätter) en daglig uppfattning om begreppen regler och de människor som följer dem. Varje rad i den diagonala presentationen ovan är tänkt som en instruktion eller kommando, jämförbar med en order som ges till en människa ..." Det bör vara uppenbart hur Wolpert arbete är en perfekt illustration av W: s idéer om de separata frågorna om vetenskap eller matematik och de filosofi (språkspel).

Yanofsky gör inte heller klart den stora överlappning som nu finns (och expanderar snabbt) mellan spel teoretiker, fysiker, ekonomer, matematiker, filosofer, beslutsfattare teoretiker och andra, som alla har publicerat i årtionden nära besläktade bevis på obeslutsamhet, omöjlighet, bristande efterlevnad, och ofullständighet. En av de mer bisarra är det senaste beviset av Armando Assis att i det relativa tillståndet formulering av kvantmekanik kan man

ställa in en nollsummespelmellan universum och en observatör med hjälp av Nash Equilibrium, från vilken följer Born regeln och kollapsen av vågen funktion. Godel var först med att visa ett omöjligt resultat, och (fram till de anmärkningsvärda papper Av David Wolpert-se här och min recension artikel) det är den mest långtgående (eller bara trivial / osammanhängande), men det har varit en lavin av andra. En av de tidigaste i beslutsteori var den berömda General Impossibility Theorem (GIT) upptäcktes av Kenneth Arrow 1951 (för vilken han fick Nobelpriset i ekonomi 1972- och fem av hans studenter är nu Nobelpristagare så detta är inte marginell vetenskap). Det anges ungefär att inget någorlunda konsekvent och rättvist röstningssystem (dvs. ingen metod för att samla in enskildas preferenser i grupppreferenser) kan ge förnuftiga resultat. Gruppen dominerar antingen av en person, och så GIT kallas ofta "diktator sats", eller det finns omsändande preferenser. Arrows originalpapper hade titeln "En svårighet i begreppet social välfärd" och kan sägas så här: "It är omöjligt att formulera en socialföreläggning som uppfyller alla följande sociala villkor: Nondictatorship; Individuell suveränitet; Enhällighet. Frihet från irrelevanta alternativ; Unik grupprankning." De som känner till modern beslutsteori accepterar detta och de många relaterade begränsande satsen som utgångspunkter. De som inte är kan finna det (och alla dessa theorems) otroligt och i så fall måste de hitta en karriärväg som inte har något att göra med en av ovanstående discipliner. Se "The Arrow Impossibility Theorem" (2014) eller "Beslutsfattande och ofullkomlighet" (2013) bland legioner av publikationer.

Yanofsky nämner den berömda omöjligheten resultatet av Brandenburger och Keisler (2006) för två person spel (men naturligtvis inte begränsat till "spel" och liksom alla dessa omöjlighet resultat det gäller i stort sett beslut av något slag) som visar att varje tro modell av ett visst slag leder till motsägelser. En tolkning av resultatet är att om beslutet analytikerns verktyg (i princip bara logik) är tillgängliga för players i ett spel, då finns det uttalanden eller övertygelser att spelarna kan skriva ner eller "tänka på" men kan faktiskt inte hålla (dvs. ingen tydlig COS). "Ann anser att Bob antar att Ann anser att Bob antagande är fel" verkar unexceptionable och "rekursion" (en annan LG) har antagits i argumentation, lingvistik, filosofi etc., för ett sekel åtminstone, men de visade att det är omöjligt för Ann och Bob att anta dessa övertygelser. Och det finns en snabbt växande mängd sådana omöjlighetsresultat för 1 eller multiplayer beslut situationer (t.ex. det betyg i Arrow, Wolpert, Koppel och Rosser etc). För en bra teknisk papper bland lavinen på B & K paradox, få Abramsky och Zvesper papper från arXiv.org, som tar oss tillbaka till lögnare paradox och Cantor oändlighet (som titeln konstaterar det handlar om "interaktiva former av diagonalisering och självreferens") och därmed till Floyd, Rodych, Berto, W och Godel. Många av dessa dokument citerar Yanofsky s papper "En universell inställning till självrefereriska paradoxer och fasta punkter. Bulletin av symbolisk logik, 9(3):362–386, 2003. Abramsky (en polymath som bland annat är en pionjär inom kvantdatorer) är en vän, och så Yanofsky bidrar med ett papper till den senaste Festschrift till honom "Computation, Logic, Games and Quantum Foundations" (2013). För kanske den bästa senaste (2013) kommentaren om BK och relaterade paradoxer se 165p powerpoint föreläsning gratis på nätet av Wes Holliday och Eric Pacuit "Tio pussel och paradoxer om kunskap och tro". För en bra undersökning av flera författare se "Kollektivt beslutsfattande (2010).

Eftersom Godels berömda theorems är corollaries av Chaitins sats som visar algoritmisk "slumpmässighet" ("ofullständighet") i hela matematiken (som bara är en annan av våra symboliska system), verkar det oförklarligt att tänkandet (beteende, språk, sinne) är fullt av omöjliga, slumpmässiga eller ofullständiga uttalanden och situationer. Eftersom vi kan se var och en av dessa domäner som symboliska system utvecklats av en slump att göra vår psykologi arbete, kanske det bör betraktas som föga förvånande att de inte är "komplett". För matematik, säger Chaitin hans "slumpmässighet" (återigen en grupp av LG: s) visar att det finns obegränsade satser som är sanna men obevisbara, dvs sant utan anledning. Man bör då kunna säga att det finns obegränsade uttalanden som gör perfekt "grammatiska" känsla som inte beskriver faktiska situationer som kan uppnås i det området. Jag föreslår dessa pussel försvinna om man tänker W: s åsikter. Han skrev många anteckningar om frågan om Godel's Theorems, och hela hans arbete handlar om plasticitet, "ofullständighet" och extrema sammanhang känslighet språk, matematik och logik. Den senaste tidens paper av Rodych, Floyd och Berto är den bästa introduktion jag känner till W: s kommentarer om grunderna för matematik och så till filosofi.

Som nämnts har David Wolpert härlett några fantastiska satser i Turing Machine Theory och gränserna för beräkning som är mycket apropo här. De har nästan allmänt ignorerats men inte av välkända ekonometiker Koppl och Rosser, som i sin berömda 2002 paper "Allt som jag har att säga har redan slagit dig", ge tre satser om gränserna för rationalitet, förutsägelse och kontroll i ekonomi. Den första använder Wolpert s sats på gränserna för computability att visa några logiska gränser för prognoser framtiden. Wolpert konstaterar att det kan ses som den fysiska analogen av Godels ofullständighet sats och K och R säger att deras variant kan ses som dess samhällsvetenskap analog, men Wolpert är väl medveten om de sociala konsekvenserna. K och R: s andra sats visar möjliga nonconvergence för Bayesianska (probabilistic) prognoser i oändlig-dimensionell rymd. Den tredje visar omöjligheten att en dator perfekt prognoser en ekonomi med agenter veta sin prognosprogram. Den skarpsinniga kommer att märka att dessa satser kan ses som versioner av lögnare paradoxen och det faktum att vi fångas i omöjligheter när vi försöker beräkna ett system som inkluderar oss har noterats av Wolpert, Koppl, Rosser och andra i dessa sammanhang och återigen har vi cirklade tillbaka till pussel av fysik när observatören är inblandad. K&R drar slutsatsen att "Den ekonomiska ordningen är alltså delvis en produkt av något annat än kalkylerande rationalitet". Begränsad rationalitet är nu ett viktigt område i sig, föremål för tusentals paper och hundratal böcker.

Resonemang är ett annat ord för tänkande, vilket är en disposition som att veta, förstå, döma etc. Som Wittgenstein var den första att förklara, dessa dispositional verb beskriver propositioner (meningar som kan vara sant eller falskt) och därmed har vad Searle kallar Villkor för tillfredsställelse (COS). Det vill säga, det finns offentliga stater av frågor som vi känner igen som visar sin sanning eller falskhet. "Bortom förnuftet" skulle innebära en mening vars sanningsvillkor inte är tydliga och anledningen skulle vara att den inte har ett tydligt sammanhang. Det är faktiskt en fråga om vi har tydliga COS (dvs. mening) men vi

kan bara inte göra observation - detta är inte bortom förnuftet utan bortom vår förmåga att uppnå, men det är en filosofisk (språklig) fråga om vi inte känner COS. "Är sinnet och universum datorer?" låter som det behöver vetenskaplig eller matematisk undersökning, men det är bara nödvändigt att klargöra det sammanhang i vilket detta språk kommer att användas, eftersom dessa är vanliga och oproblematiske termer och det är bara deras sammanhang som är förbryllande.

Som alltid, det första att tänka på är W: s dictum att det inte finns några nya upptäckter som skall göras i filosofi eller förklaringar som skall ges, men bara tydliga beskrivningar av beteende (språk). När man väl förstår att alla problem är förvirring om hur språket fungerar, är vi i fred och filosofi i deras mening har uppnått sitt syfte. Som W / S har noterat, det finns bara en verklighet, så det finns inte flera versioner av sinnet eller livet eller världen som meningsfullt kan ges, och vi kan bara kommunicera på vårt ett offentliga språk. Det kan inte finnas ett privat språk och alla "privata inre" tankar kan inte kommuniceras och kan inte ha någon roll i vårt sociala liv. Det bör också vara mycket enkelt att lösa filosofiska problem i denna mening. "Nu om det inte är orsakssamband som vi sysslar med, då verksamheten i sinnet ligger öppen framför oss." Wittgenstein "Den blå boken" p6 (1933)

Vi har bara en uppsättning gener och därmed ett språk (sinne), ett beteende (mänsklig natur eller evolutionär psykologi), som W och S kallar berggrunden eller bakgrunden och reflekterar över detta vi genererar filosofi som S kallar den logiska strukturen av rationalitet och jag kallar beskrivande psykologi Högre ordning Thought (HOT) eller, med cue från W, studiet av det språk som beskriver HOT. Det enda intresset för att läsa någons kommentarer om filosofiska aspekter av mänskligt beteende (HOT) är att se om dess översättning till W / S rammen ger några tydliga beskrivningar som belyser användningen av språket. Om inte, sedan visar hur de har förhållits av språket skingrar förvirringen. Jag upprepar vad Horwich har noterat på sista sidan av hans fantastiska "Wittgenstein's Metaphilosophy" (se min recension): "Vilken typ av framsteg är detta- den fascinerande mysterium har tagits bort - men inga djup har plumbed i tröst; ingenting har förklarats eller upptäckts eller omformuleras. Hur tam och oinspirerande man kan tänka. Men kanske, som Wittgenstein antyder, fördelarna med klarhet, avmystifiering och sanning bör finnas tillfredsställande nog."

Ändå gör W / S mycket att förklara (eller som W föreslog vi borde säga "beskriver") och S säger att den logiska strukturen av rationalitet utgör olika teorier, och det finns ingen skada i det, förutsatt att man inser att de består av en rad exempel som låter oss få en allmän uppfattning om hur språket (sinnet) fungerar, och att som hans "teorier" förklaras via exempel de blir mer som W: s perss persuous beskrivningar. "En ros med något annat namn..." När det finns en fråga måste man gå tillbaka till exemplen eller överväga nya. Som W noterade, språk (liv) är gränslöst komplexa och sammanhang känslig (W är den obekända far kontextualism), och så det är helt olik fysik där man ofta kan härleda en formel och avstå från behovet av ytterligare exempel. Scientism (användningen av vetenskapligt språk och kausala ramen) leder oss vilse i att beskriva HOT.

Återigen: "Filosofer ser ständigt vetenskapens metod framför sina ögon och frestas oemotståndligt att ställa och svara på frågor på det sätt som vetenskapen gör. Denna tendens är den verkliga källan till metafysik och leder filosofen in i totalt mörker." (BBB p18).

Till skillnad från så många andra har S till stor del undvikit och ofta rivit scientism, men det finns en rest som visar sig när han insisterar på att använda dispositionella S2 termer som beskriver allmänhetens beteende (tänkande, att veta tro etc.) för att beskriva S1 "processer" i hjärnan, att t.ex. , kommer eller sinne. W gjorde det mycket tydligt att sådana ord är gångjärn eller grundläggande språkspel och ge upp dem eller ens ändra dem är inte ett sammanhängande begrepp. Som nämnts i mina andra recensioner, tror jag att återstoden av scientism resultat från den stora tragedin i S (och nästan alla andra filosofens) filosofiska liv - hans underlåtenhet att ta den senare W på tillräckligt stort allvar (W dog några år innan S åkte till England för att studera) och göra den gemensamma ödesdigra misstag att tro att han är smartare än W.

"Här stöter vi på ett anmärkningsvärt och karakteristiskt fenomen i filosofisk utredning: svårigheten...

- Jag skulle säga---är inte att hitta lösningen utan snarare att erkänna som sålution något som ser ut som om det bara var en preliminär till det. Vi har redan sagt allt. --- Inte något som följer av detta, nej detta i sig är lösningen! Jag anser att detta hänger ihop med att vi felaktigt förväntar oss en förklaring, medan lösningen på svårigheten är en beskrivning, om vi ger den rätt plats i våra överbåganden. Om vi bor på det, och inte försöka komma bortom det." Zettel p312-314

"Vår metod är rent beskrivande, de beskrivningar vi ger är inte antydningar om förklaringar." BBB p125

Det följer både från W: s 3: e perioden arbete och samtida psykologi, att "kommer", "jag" och "medvetande" är axiomatiska sanna bara delar av reptiliska subkortikala System One (S1) består av uppfattningar, minnen och reflexer, och det finns ingen möjlighet (begriplighet) att visa (att ge känsla för) deras lögn. Som W gjorde så underbart klart, de är grunden för dom och så kan inte bedömas. Den sanna- bara axiom av vår psykologi är inte bevismässiga.

Filosofer är sällan klart om exakt vad det är att de förväntar sig att bidra med att andra studenter i beteende (dvs. forskare) inte, så, notera W: s ovan anmärkning om vetenskap avund, kommer jag att citera från PMS Hacker (den ledande expert på W i många år) som ger en bra start på det och en counterblast till scientism.

"Traditionella epistemologer vill veta om kunskap är sann tro och ytterligare ett tillstånd ..., eller om kunskap inte ens innebär tro ... Vad som måste klargöras om dessa frågor ska

besvaras är nätet av våra epistemiska begrepp, hur de olika begreppen hänger ihop, de olika formerna av deras kompatibilitet och oförenligheter, deras poäng och syfte, deras antaganden och olika former av sammanhang beroende. Till denna ärevördiga övning i bindvävsanalys kan vetenskaplig kunskap, psykologi, neurovetenskap och självutnämnd kognitionsvetenskap inte bidra med någonting alls." (Passerar av naturalistic vänd: på Quines cul-de- sac- p15(2005))

Deontiska strukturer eller "sociala lim" är automatiska snabba åtgärder S1 producerar långsamma dispositioner av S2, som obönhörligen utvidgas under personlig utveckling till ett brett spektrum av automatiska universella kulturella deontiska relationer så väl beskrivs av Searle. Jag förväntar mig att detta ganska väl abstracts den grundläggande strukturen för socialt beteende.

Flera kommentarer bär upprepas. Så, erkänner att S1 är bara uppåt kausala (världen att tänka på) och innehållslös (saknar representationer eller information) medan S2 har innehåll (dvs. är representativ) och är nedåt kausala (sinne till världen) (t.ex. se min recension av Hutto och Myin's "Radical Enactivism"), skulle jag översätta punkterna från S MSW p39 början "Sammanfattningsvis" och slutar på pg 40 med "villkor för tillfredsställelse" enligt följande.

Sammanfattningsvis orsakas perception, minne och reflexiva tidigare avsikter och handlingar ("testamente") av den automatiska funktionen hos vår S1-axiomatiska EP som modifierats av S2 ("fri vilja"). Vi försöker matcha hur vi vill att saker och ting ska vara med hur vi tror att de är. Vi bör se att tro, lust och fantasi - önskningar tid skiftade och frikopplas från avsikt - och andra S2 propositional dispositioner av vår långsamma tänkande senare utvecklats andra jaget, är helt beroende av (har sina villkor för tillfredsställelse (COS) med ursprung i) causally Self Reflexive (CSR) snabb automatisk primitiva sanna- bara reflexiva S1. I språk och neurofysiologi finns det mellanliggande eller blandade fall såsom ämnet (tidigare avsikter) eller komma ihåg, där orsakssamband av COS med S1 är tid flyttas, eftersom de representerar det förflutna eller framtiden, till skillnad från S1 som alltid är i nuet. S1 och S2 matas in i varandra och är ofta iscensatta sömlöst av lärda deontiska kulturella relationer, så att vår normala erfarenhet är att vi medvetet kontrollerar allt vi gör. Denna stora arena av kognitiva illusioner som dominerar vårt liv Searle har beskrivits som "The Phenomenological Illusion" (TPI).

"Några av de viktigaste logiska dragen i avsiktighet är utom räckhåll för fenomenologi eftersom de inte har någon omedelbar fenomenologisk verklighet ... Eftersom skapandet av meningsfullhet av meningslöshet inte medvetet upplevs ... det finns inte ... Det här är... den fenomenologiska illusionen." Searle PNC p115-117

Dispositionsord (Inställningar – se tabellen ovan) har minst två grundläggande användningsområden. Man hänvisar till de sanna meningarna som beskriver våra direkta uppfattningar, reflexer (inklusive grundläggande tal) och minne, dvs vår medfödda

axiomatiska S1 psykologi som är causally Self Reflexive (CSR)-(kallas reflexiv eller intransitiv i W: s BBB), och S2 använda som disposition ord (tänkande, förståelse, veta etc.) som kan ageras ut, och som kan bli sant eller falskt ("Jag vet min väg hem")--dvs. , de har villkor för tillfredsställelse (COS) och är inte CSR (kallas transitiv i BBB).

"Hur uppstår det filosofiska problemet med mentala processer och tillstånd och om behaviorism? – Det första steget är det som helt undgår varsel. Vi talar om processer och stater och lämnar deras natur osäkra. Någon gång kanske vi vet mer om dem, tror vi. Men det är just det som förpliktar oss till ett särskilt sätt att se på saken. För vi har en bestämd uppfattning om vad det innebär att lära sig att veta en process bättre. (Den avgörande rörelsen i trolleri tricket har gjorts, och det var just den vi trodde ganska oskyldig). — Och nu faller analogin som fick oss att förstå våra tankar att falla i bitar. Så,, vi måste förneka den ännu oförstämda processen i det ännu utforskade mediet. Och nu ser det ut som om vi hade förnekat mentala processer. Och naturligtvis vill vi inte förneka dem. W PI p308

"... det grundläggande avsiktliga förhållandet mellan sinnet och världen har att göra med villkor för tillfredsställelse. Och ett förslag är något alls som kan stå i en avsiktlig relation till världen, och eftersom dessa avsiktliga relationer alltid bestämma villkoren för tillfredsställelse, och ett förslag definieras som något tillräckligt för att fastställa villkoren för tillfredsställelse, visar det sig att all avsiktlighet är en fråga om propositioner." Searle PNCp193

"Det avsiktliga tillståndet representerar dess villkor för tillfredsställelse ... människor felaktigt antar att varje mental representation måste medvetet tänkas ... men begreppet en representation som jag använder det är en funktionell och inte en ontologisk föreställning. Allt som har villkor för tillfredsställelse, som kan lyckas eller misslyckas på ett sätt som är kännetecknande för avsiktlighet, är per definition en representation av dess villkor för tillfredsställelse ... vi kan analysera strukturen av avsiktligheten hos sociala fenomen genom att analysera deras villkor för tillfredsställelse." Searle MSW p28-32

Gilla Carruthers, Coliva, S och andra något statliga något annat (e.g., p66-67 MSW) det S1 (dvs. minnen, föreställningar, reflex agerar) har ett propositional (dvs., riktigt-falskt) strukturerar. Som jag har noterat ovan, och många gånger i mina recensioner, verkar det kristallklart att W är korrekt, och det är grundläggande att förstå beteende, att endast S2 är propositional och S1 är axiomatisk och sant-bara. Meneftersom det som S och flera författare här kallar bakgrunden (S1) ger upphov till S2 och i sin tur delvis styrs av S2 måste det finnas en känsla där S1 kan bli propositional och de och Searle konstaterar att de omedvetna eller medvetna men automatiserade aktiviteterna i S1 måste kunna bli de medvetna eller deliberativa i S2. De båda har COS och Riktningar fit (DOF) eftersom den genetiska, axiomatiska avsiktighet S1 genererar att S2, men om S1 var propositional i samma mening skulle det innebära att skepsis är begriplig, det kaos som var filosofi innan W skulle återvända, och i själva verket om sant, skulle livet inte vara möjligt. Det skulle till exempel innebära att sanning och falskhet och fakta i världen kunde avgöras utan

medvetande. Som W ofta och visade så briljant i sin senaste bok "On Certainty", måste livet bygga på säkerhet - automatiserade omedvetna snabba reaktioner. Organismer som alltid har ett tvivel och paus för att reflektera kommer att dö - ingen evolution, inga människor, ingen filosofi.

Återigen, kommer jag att upprepa några avgörande föreställningar. En annan idé som förtydligas av S är Desire Independent Reasons for Action (DIRA). Jag skulle översätta S sammanfattning av praktiska skäl på P127 av MSW enligt följande: "Vi ger efter för våra önskningar (behovet av att ändra hjärnans kemi), som vanligtvis inkluderar Desire-Oberoende skäl för åtgärder (DIRA - dvs önskningar fördrivna i tid och rum), som producerar dispositioner till beteende som vanligen resulterar förr eller senare i muskelrörelser som tjänar vår inkluderande kondition (ökad överlevnad för gener i oss själva och de nära besläktade)." Och jag skulle upprepa hans beskrivning på P129 om hur vi utför DIRA2 som "Upplösningen av paradoxen är att den omedvetna DIRA1 serverar långsiktig inkluderande kondition generera medvetna DIRA2 som ofta åsidosätter kortsiktiga personliga omedelbara önskningar." Agenter verkligen medvetet skapa proximate orsakerna till DIRA2, men dessa är mycket begränsade förlängningar av omedvetna DIRA1 (den ultimata orsaken). Obama och påven vill hjälpa de fattiga eftersom det är "rätt", men den ultimata orsaken är en förändring i deras hjärnans kemi som ökade inkluderande lämplighet sina avlägsna förfäder. Evolution genom inkluderande fitness har programmerat omedvetna snabba reflexiva kausala åtgärder av S1 som ofta ger upphov till den medvetna långsamt tänkande S2, som ger anledning till åtgärder som ofta resulterar i aktivering av kropp och / eller talmuskler av S1 orsakar åtgärder. Den allmänna mekanismen är via både neurotransmission och genom förändringar i neuromodulatorer i riktade områden i hjärnan. Den övergripande kognitiva illusionen (som kallas av S "The Phenomenological Illusion", av Pinker "The Blank Slate" och av Tooby och Cosmides "The Standard Social Science Model") är att S2 har genererat åtgärden medvetet på grund av vilka vi är fullt medvetna om och har kontroll över, men alla som känner till modern biologi och psykologi kan se att denna uppfattning inte är trovärdig.

En mening uttrycker en tanke (har en mening), när den har tydliga COS, dvs offentliga sanningsvillkor. Därav kommentaren från W: "När jag tänker på språket, det finns inte "betydelser" går igenom mitt sinne utöver de verbala uttryck: språket är i sig fordonet för tanken." Och om jag tror med eller utan ord, är tanken vad jag (ärligt) säger att det är eftersom det inte finns något annat möjligt kriterium (COS). Således, W: s vackra aforismer (p132 Budd-Wittgenstein filosofi psykologi) "Det är på språket som önskan och uppfyllelse möts" och "Liksom allt metafysiskt, är harmonin mellan tanke och verklighet finns i grammatiken i språket." Och man kan notera här att "grammatik" i W kan vanligtvis översättas som evolutionspsykologi (EP) och att trots hans frekventa varningar mot att lära och generalisera, är detta ungefär lika bred en karakterisering av högre ordning beskrivande psykologi (filosofi) som man kan hitta, utöver även Searles "teorier" (som ofta kritiserar W för hans berömda anti-teoretiska hållning).

"Varje tecken kan tolkning men innebörden får inte kunna tolkning. Det är den sista tolkningen" W BBB p34

"Searle's Philosophy and Chinese Philosophy" (SPCP) (2008) är en superb och unik bok, men så helt ignoreras att min 2015 recension var på den tiden den enda! Det bör vara uppenbart att filosofiska frågor alltid handlar om misstag i språk som används för att beskriva vår universella medfödda psykologi och det finns ingen användbar mening i vilken det kan finnas en kinesisk, fransk, kristen, feminist etc. syn på dem. Sådana åsikter kan finnas av filosofi i vid bemärkelse, men det är inte vad filosofi i sinnet (eller till W, S eller mig vad någon intressant och materiell filosofi) handlar om. Det kan ta en hel bok för att diskutera detta och S gör ett utmärkt jobb, så jag kommer bara att kommentera här att regarding P35 i SPCP, propositioner är S2 och inte mentala tillstånd, som är S1 som W gjort helt klart över 3 / 4 av ett sekel sedan, och att både Quine och Davidson var lika förvirrad om de grundläggande frågorna (både Searle och Hacker har gjort utmärkta rivningar av Quine). Som ofta är S diskussion kantad av hans underlåtenhet att bära sin förståelse av W: s "bakgrund" till sin logiska slutsats och så han föreslår (som han ofta) att han kan behöva ge upp begreppet fri vilja, en föreställning jag tycker (med W) osammanhängande. Vilka är COS (sanningsskapande händelse, testet eller bevis) som kan visa sanningen vs falskheten i att vi inte har ett val att lyfta vår arm?

Likaså (p62) ingen kan ge argument för bakgrunden (dvs. vår axiomatiska EP) som vår att kunna prata alls förutsätter det (som W noterade ofta). Det är också sant att "minskning" tillsammans med "monism", "verklighet", etc. är komplexa språkspel och de bär inte mening tillsammans i små ryggsäckar! Man måste dissekera en användning i detalj för att få klart och sedan se hur en annan användning (kontext) skiljer sig åt.

Filosofier (och blivande filosofer) skapar imaginära problem genom att försöka svara på frågor som inte har någon tydlig mening. Denna situation är fint analyseras av Finkelstein i "Holism och Animal Minds" och också beundransvärt sammanfattas av Read i "The Hard Problem of Consciousness" citeras ovan.

Wittgensteins 'Kultur och värde' (publicerad 1980, men skriven decennier tidigare), även om det kanske är hans minst intressanta bok, har mycket som är relevant för denna diskussion, och naturligtvis till en stor del av det moderna intellektuella livet.

"Det finns ingen religiös valör där missbruk av metafysiska uttryck har varit ansvarigt för så mycket synd som det har i matematik."

"Folk säger om och om igen att filosofin egentligen inte går framåt, att vi fortfarande är upptagna med samma filosofiska problem som grekerna. Men de som säger detta förstår inte varför det måste vara så. Det beror på att vårt språk har förblivit detsamma och fortsätter att förföra oss till att ställa samma frågor. Så länge det fortsätter att finnas ett

verb "att vara" som ser ut som om det fungerar på samma sätt som "att äta" och "att dricka", så länge vi fortfarande har adjektiven "identical", "true", "false", "possible", så länge vi fortsätter att tala om en flod av tid, om en yta av utrymme, etc., etc., kommer folk att fortsätta snubbla över samma förbryllande svårigheter och befinner sig stirrar på något som ingen förklaring verkar kunna rensa Upp. Och vad mer, detta uppfyller en längtan efter det transcendent, eftersom, i den mån folk tror att de kan se "gränserna för mänsklig förståelse", de tror naturligtvis att de kan se bortom dessa.

Låt oss också försöka destillera essensen från två av Searles senaste verk.

"Kan det finnas skäl för åtgärder som är bindande för en rationell agent bara i kraft av arten av det faktum som redovisas i motiveringen, och oberoende av agentens önskemål, värderingar, attityder och utvärderingar? ... Den verkliga paradoxen i den traditionella diskussionen är att den försöker posera Hume giljotin, det stela faktum - värdeskillnad, i ett ordförråd, vars användning redan förutsätter falskhet av skillnaden." Searle PNC p165-171

"... alla statusfunktioner och därmed hela den institutionella verkligheten, med undantag för språket, skapas genom talhandlingar som har den logiska formen av förklaringar... formerna för statusfunktionen i fråga är nästan alltid frågor om deontiska krafter... att erkänna något som en rättighet, plikt, skyldighet, krav och så vidare är att erkänna en anledning till handling ... dessa deontiska strukturer gör möjliga önskan-oberoende skäl för åtgärder ... Den allmänna punkten är mycket tydlig: skapandet av det allmänna området desire-baserade skäl för åtgärder förutsätter godkännande av ett system av önskan-oberoende skäl för åtgärder." Searle PNC p34-49

Det vill än, hur vårt språkliga system 2 fungerar förutsätter att vårt förspråkliga system 1 fungerar. Det är inte heller möjligt för oss att acceptera eller förkasta DIRA1, snarare som en del av S1 de är medfödda och avvisa någon av S1 är osammanhängande.

"Några av de viktigaste logiska dragen i avsiktighet är utom räckhåll för fenomenologi eftersom de inte har någon omedelbar fenomenologisk verklighet ... Eftersom skapandet av meningsfullhet av meningslöshet inte medvetet upplevs ... det finns inte ... Det här är... den fenomenologiska illusionen." Searle PNC p115-117

Det vill säga, vår mentala funktion är oftast så upptagen med system 2 att vara omedvetna om system 1.

"... det grundläggande avsiktliga förhållandet mellan sinnet och världen har att göra med villkor för tillfredsställelse. Och ett förslag är något alls som kan stå i en avsiktlig relation till världen, och eftersom dessa avsiktliga relationer alltid bestämma villkoren för tillfredsställelse, och ett förslag definieras som något tillräckligt för att fastställa villkoren för tillfredsställelse, visar det sig att all avsiktighet är en fråga om propositioner." Searle

"Så, statusfunktioner är limmet som håller samhället tillsammans. De skapas av kollektiv avsiktlighet och de fungerar genom att bära deontiska krafter ... Med det viktiga undantaget själva språket, alla institutionella verkligheten och därför i en mening hela den mänskliga civilisationen skapas genom tal handlingar som har den logiska formen av förklaringar ... hela den mänskliga institutionella verkligheten skapas och upprätthålls av (representationer som har samma logiska form som) Statusfunktionsdeklarationer, inklusive de fall som inte är talhandlingar i uttrycklig form av förklaringar."

Searle MSW p11-13

"Övertygelser, som uttalanden, har nedåt eller sinne (eller ord) - till - världens riktning passform. Och önskningar och avsikter, som order och löften, har uppåt eller värld-till-sinne (eller ord) riktning passform. Övertygelser eller uppfattningar, som uttalanden, är tänkta att representera hur saker och ting är i världen, och i den meningen, de är tänkta att passa världen, de har mind-to-world riktning passform. De konativa- viljestater som önskningar, tidigare avsikter och avsikter-i-handling, som order och löften, har världen-till-sinne riktning passform. De är inte tänkta att representera hur det är, men hur vi vill att de ska vara eller hur vi tänker göra dem till ... Förutom dessa två fakulteter, det finns en tredje, fantasi, där propositional innehållet inte är tänkt att passa verkligheten på det sätt som propositional innehållet i kognition och vilja är tänkta att passa ... det världsomstämmande åtagandet överges och vi har ett propositionalinnehåll utan något åtagande som det representerar med någon riktning av passform." Searle MSW p15

"Det avsiktliga tillståndet representerar dess villkor för tillfredsställelse ... människor felaktigt antar att varje mental representation måste medvetet tänkas ... men begreppet en representation som jag använder det är en funktionell och inte en ontologisk föreställning. Allt som har villkor för tillfredsställelse, som kan lyckas eller misslyckas på ett sätt som är kännetecknande för avsiktlighet, är per definition en representation av dess villkor för tillfredsställelse ... vi kan analysera strukturen av avsiktligheten hos sociala fenomen genom att analysera deras villkor för tillfredsställelse." Searle MSW p28-32

"Men det finns ingen prelinguistisk analog för uttalandena. Prelinguistiska avsiktliga stater kan inte skapa fakta i världen genom att företräda dessa fakta som redan finns. Denna anmärkningsvärda bedrift kräver ett språk" MSW p69

"... När du har språk, är det oundvikligt att du kommer att ha deontologi eftersom det inte finns något sätt du kan göra explicita tal handlingar utförs enligt konventionerna i ett språk utan att skapa åtaganden. Detta gäller inte bara för uttalanden utan för alla tal handlingar
"MSW p82

En kritisk föreställning som infördes av S för många år sedan är Villkor för tillfredsställelse (COS) om våra tankar (propositioner av S2) som W kallade böjelser eller dispositioner att

agera - fortfarande kallas av den olämpliga termen "propositional attityder" av många. COS förklaras av S på många ställen som på P169 av PNC: "Således säger något och betyder att det innebär två villkor för tillfredsställelse. För det första villkoret om tillfredsställelse att yttrandet kommer att produceras, och för det andra att yttrandet i sig skall ha villkor för tillfredsställelse." Som S säger det i PNC, "Ett förslag är något alls som kan avgöra ett tillstånd av tillfredsställelse ... och ett villkor för tillfredsställelse ... är att så och så är fallet." Eller, måste man tillägga, som kan vara eller kan ha varit eller kan tänkas vara fallet, som han gör klart i MSW. När det gäller avsikter, "För att vara nöjd, avsikten själv måste fungera kausalt i produktionen av åtgärden." (MSWp34).

"Högtalare som betyder... är införandet av villkor för tillfredsställelse på villkor för tillfredsställelse. Förmågan att göra detta är en avgörande del av människans kognitiva förmåga. Det kräver förmågan att tänka på två nivåer samtidigt, på ett sätt som är viktigt för användningen av språket. På en nivå ger talaren avsiktligt ett fysiskt uttryck, men på en annan nivå representerar uttrycket något. Och samma dualitet infekterar själva symbolen. På en nivå är det ett fysiskt objekt som alla andra. På en annan nivå har den en mening: den representerar en typ av situation" MSW p74

Ett sätt att betrakta detta är att det omedvetna automatiska Systemet 1 aktiverar den högre kortikala medvetna personligheten hos System 2, vilket leder till halsmuskelkontraktioner som informerar andra om att den ser världen på vissa sätt, som förbinder den till potentiella åtgärder. Ett stort framsteg jämfört med prelinguistiska eller proto-språkliga interaktioner där grova muskelrörelser kunde förmedla mycket begränsad information om avsikter.

De flesta människor kommer att dra stor nytta av att läsa W: s "On Certainty" eller "RPP1 och 2" eller DMS två böcker om OC (se mina recensioner) som de gör klart skillnaden mellan sant-bara meningar som beskriver S1 och sanna eller falska propositioner som beskriver S2. Detta slår mig som en mycket överlägsen inställning till Searle tar S1 uppfattningar som propositional (åtminstone på vissa ställen i sitt arbete) eftersom de bara kan bli T eller F (aspekt som S kallar dem i MSW) efter att man börjar tänka på dem i S2.

Searle beskriver ofta det kritiska behovet av att notera de olika beskrivningsnivåerna för en händelse så för Intention in Action (IA) "Vi har olika beskrivningsnivåer där en nivå utgörs av beteendet på lägre nivå ... Förutom det konstituerande i förhållande, har vi också orsakssamband med hjälp av relation." (p37 MSW).

"Det avgörande beviset på att vi behöver en distinktion mellan tidigare avsikter och avsikter i aktion är att villkoren för tillfredsställelse i de två fallen är slående olika." (p35 MSW). COS av PI behöver en hel åtgärd medan de i IA bara en partiell en. Han klargör (t.ex. p34) att tidigare avsikter (PI) är mentala tillstånd (dvs. medvetlös S1) medan de resulterar i intentioner-in-action (IA) som är medvetna handlingar (dvs. S2) men båda är kausalt självreflexiva (CSR). Det kritiska argumentet att båda är CSR är att (till skillnad från

övertygelser och önskningar) är det viktigt att de siffror för att åstadkomma sin COS. Dessa beskrivningar av kognition och vilja sammanfattas i tabell 2.1 (p38 MSW), som Searle har använt i många år och är grunden för den mycket utökade jag presenterar här och i mina många artiklar. Enligt min mening hjälper det enormt att relatera detta till modern psykologisk forskning med hjälp av min S1, S2 terminologi och W: s sanna bara vs propositional (dispositional) beskrivning. Således refererar CSR S1 sant-bara uppfattning, minne och avsikt, medan S2 hänvisar till dispositioner som tro och lust.

Det följer på ett mycket enkelt och obehagligt sätt, både från W: s 3: e perioden arbete och observationer av samtida psykologi, att "kommer", "jag" och "medvetande" är axiomatiska sant-bara delar av System 1 precis som att se, höra, etc., och det finns ingen möjlighet (begriplighet) att visa (att ge känsla för) deras lögn. Som W gjort så underbart klart flera gånger, de är grunden för dom och så kan inte bedömas. Den sanna-bara axiom i vår psykologi är inte bevismässiga.

Det är viktigt att förstå begreppet "funktion" som är relevant här. "En funktion är en orsak som tjäna ett syfte ... I denna mening funktioner är intentionalitet-släkting och därför sinne beroende ... statusfunktioner... Kräver... kollektivt införande och erkännande av en status"(p59 MSW).

Jag föreslår, översättningen av "Avsiktligheten av språket skapas av inneboende, eller sinne-oberoende avsiktlighet människor" (p66 MSW) som "Den språkliga, medvetna dispositionalitet S2 genereras av omedvetna axiomatiska reflexiva funktioner S1". Det vill säga, man måste komma ihåg att beteendet är programmerat av biologi.

Återigen påstår Searle (e.g., p66-67 MSW) det S1 (dvs. minnen, föreställningar, reflex agerar) har ett propositional (dvs., riktigt-falskt) strukturerar. Som jag har noterat ovan, och många gånger i andra recensioner, verkar det kristallklart att W är korrekt, och det är grundläggande för att förstå beteende, att endast S2 är propositional och S1 är axiomatisk och sant-bara. De båda har COS och Riktningar fit (DOF) eftersom den genetiska, axiomatiska avsiktlighet S1 genererar att S2 men om S1 var propositional i samma mening skulle det innebära att skepsis är begriplig, det kaos som var filosofi innan W skulle återvända, och i själva verket om sant, skulle livet inte vara möjligt. Som W visade otaliga gånger och biologi visar så tydligt, måste livet baseras på säkerhet - automatiserad medvetlös snabb reaktioner. Organismer som alltid har ett tvivel och paus för att reflektera kommer att dö-ingen evolution, inga människor, ingen filosofi.

Språk och skrift är speciella eftersom den korta våglängden av vibrationer av vokala muskler möjliggör mycket högre bandbredd informationsöverföring än sammandragningar av andra muskler och detta är igenomsnitt flera storleksordningar högre för visuell information.

S1 och S2 är kritiska delar av mänskliga EP och är resultaten, respektive miljarder och hundratal miljoner år av naturligt urval genom inkluderande kondition. De underlättade överlevnad och reproduktion inom EES (Miljö av evolutionär anpassning). Allt om oss fysiskt och mentalt bottnar i genetik. Allt vagt tal i S MSW (t.ex. p114) om "extra-språkliga konventioner" och "extra semantisk semantik" är i själva verket hänvisar till Ep och särskilt till omedvetna automatismer av S1 som är grunden för allt beteende. Som W sa många gånger, den mest kända är av den anledningen osynlig.

Här är återigen min sammanfattning (följande S i MSW) av hur praktiska skäl fungerar: Vi ger efter för våra önskingar (behovet av att ändra hjärnans kemi), som vanligtvis inkluderar Desire-Oberoende skäl för åtgärd (DIRA - dvs önskar förskjutna i tid och rum, ofta för ömsesidig altruism - RA), som producerar dispositioner till beteende som vanligen resulterar förr eller senare i muskelrörelser som tjänar vår inkluderande kondition- OM (ökad överlevnad för gener i oss själva och de nära besläktade).

Jag tror att om lämpligt definierade, DIRA är universella i högre djur och inte alls unika för människor (tror mor höna försvara sin kull från en räv) om vi inkluderar automatiserade prelingvistiska reflexer av S1 (dvs DIRA1), men säkert högre ordning DIRA av S2 (DIRA2) som kräver språk är unikt mänskliga. Paradoxen i hur vi frivilligt kan genomföra DIRA2 (dvs. S2-akterna och deras kulturella förlängningar som är önskan oberoende) är att den omedvetna DIRA1, som serverar långsiktig inkluderande kondition, genererar den medvetna DIRA2 som ofta åsidosätter kortsiktiga personliga omedelbara önskingar. Agenter verkligen medvetet skapa proximate orsakerna till DIRA2, men dessa är mycket begränsade förlängningar av omedvetna eller bara automatiserad DIRA1 (den ultimata orsaken).

Efter W är det helt klart att valet är en del av våra axiomatiska S1 sanna reflexiva handlingar och kan inte ifrågasättas utan motsägelser eftersom S1 är grunden för förhör. Du kan inte tvivla på att du läser denna sida som din medvetenhet om det är grunden för att tvivla.

Oundvikligen W: s berömda demonstrationer av meningslöshet introspektion och omöjligheten av ett verkligt privat språk dyker upp upprepade gånger ("... introspektion kan aldrig leda till en definition ..." p8). Grunderna i detta argument är extremt enkla – inget test, inget språk och ett test kan bara vara offentliga. Om jag växer upp ensam på en öde ö utan böcker och en dag väljer att kalla runda saker på träden "kokosnöt" och sedan nästa dag ser jag en och säga "kokosnöt" det verkar som jag har börjat på ett språk. Men anta vad jag säger (eftersom det inte finns någon person eller ordbok för att rätta mig) är "coca" eller ens "äpple" och nästa dag något annat? Minnet är notoriskt felbar och vi har stora problem att hålla saker rakt även med konstant korrigerings från andra och med oupphörliga input från media. Detta kan verka som en trivialpunkt, men det är centralt för hela frågan om det inre och yttre, dvs våra sanna endast otestabla uttalanden av vår erfarenhet vs den sanna eller falska testbara uttalanden om allt i världen, inklusive vårt eget beteende. Även W förklarade detta med många exempel början över 3 / 4 av ett sekel

sedan, har det sällan förstått och det är omöjligt att gå mycket långt med någon diskussion om beteende om man inte gör. Som W, S, Hutto, Budd, Hacker, DMS, Johnston och andra har förklarat, alla som tror W har en affinitet med Skinner, Quine, Dennett, funktionalism, eller någon annan behaviorist utsöndrar som förnekar vårt inre liv, måste gå tillbaka till början.

Budd's "Wittgenstein's Philosophy of Psychology" (1991) är en av de bättre verk för att få insikt så jag diskutera det i detalj (se min recension för mer).

På p21 börjar han diskutera dispositioner (dvs. S2 förmågor som tänkande, att veta, tro) som verkar som de hänvisar till mentala tillstånd (dvs. till S1 automatismer), en annan stor förvirring som W var den första att ställa rakt. Således, på P28 "läsning" måste förstås som en annan dispositional förmåga som inte är ett mentalt tillstånd och har ingen bestämd varaktighet som tänkande, förståelse, tro etc.

Få märker (Budd p29-32, Stern, Johnston och Moyal-Sharrock är undantag) att W presciently (årtionden innan kaos och komplexitet vetenskap kom till) föreslog att vissa mentala fenomen kan ha sitt ursprung i kaotiska processer i hjärnan, att t.ex. Han föreslog också flera gånger att kausala kedjan har ett, och detta kan innebära både att det bara inte är möjligt (oavsett tillståndet i vetenskapen) att spåra det ytterligare eller att begreppet orsak upphör att gälla utöver en viss punkt (p34). Därefter har många gjort liknande förslag utan någon aning om att W förutsåg dem med årtionden (i själva verket över ett sekel nu i några fall). På P32 "kontra-faktiska villkor" hänvisa igen till dispositioner som "kanske tror att det regnar" som är möjliga tillstånd av frågor (eller potentiella åtgärder-Searle villkor tillfredsställelse) som kan uppstå i kaos. Det kan vara bra att knyta detta till Searles 3 luckor i avsiktighet, som han finner kritiskt nödvändigt.

Budd konstaterar W: s berömda kommentar till p33 - "Misstaget är att säga att det är något som betyder något består i." Även om W har rätt i att det inte finns något mentalt tillstånd som utgör mening, konstaterar S (som citeras ovan) att det finns ett allmänt sätt att karakterisera meningshandlingen- "Speaker meaning... är införandet av villkor för tillfredsställelse på villkor för tillfredsställelse "som är en handling och inte ett mentalt tillstånd. Som Budd konstaterar på p35 detta kan ses som ett annat uttalande av hans argument mot privat språk (personliga tolkningar vs offentligt testbara). Likaså, med regel efter och tolkning på p36 -41-de kan bara vara offentligt kontrollerbara handlingar - inga privata regler eller privata tolkningar heller. Och man måste notera att många (mest kända Kripke) missar båten här, vilseleds av W: s frekventa hänvisningar till gemenskapens praxis att tro att det är bara godtycklig offentlig praxis som ligger till grund för språk och sociala konventioner. W klargör många gånger att sådana konventioner endast är möjliga ges en medfödd delad psykologi som han ofta kallar bakgrunden. Budd avvisar korrekt denna feltolkning flera gånger (t.ex. p58).

I Budds nästa kapitel behandlar han förnimmelser som i mina termer (och i modern

psykologi) är S1 och i W: s termer den sanna endast obestridliga och otestbara bakgrund. Hans kommentar (p47) ..." att våra föreställningar om våra nuvarande känslor vilar på en helt säker grund- "myten om det givna" är ett av de viktigaste objekten i Wittgensteins attack ..." lätt kan missförstås. För det första gör han det universella misstaget att kalla dessa "övertygelser", men det är bättre att reservera detta ord för S2 sanna eller falska dispositioner. Som W gjorde mycket klart, förnimmelser, minnen och reflexiva handlingar S1 är axiomatiska och inte föremål för tro i vanlig mening men är bättre kallade uppfattningar (min U1). Till skillnad från våra S2-övertygelser (inklusive de om andramänniskors S1-upplevelser) finns det ingen mekanism för tvivel. Budd förklarar detta väl, liksom på P52 där han konstaterar att det inte finns något som kan motivera att säga att man har ont. Det vill än, motiverande medel testning och det är möjligt med S2 dispositional långsamt medvetet tänkande, inte S1 reflexiv snabb medvetlös bearbetning. Hans diskussion om detta på P52-56 är utmärkt, men enligt min mening, som alla som diskuterar W om regler, privat språk och det inre, allt han behöver göra är att säga att i S1 finns det inget möjligt test och detta är innebörden av W: s berömda den "inre processen" står i behov av yttre kriterier . Det vill än, introspektion är meningslöst.

Budds fotnot 21 förvirrar S1:s sanna orsaksupplevelser och S2:s motiverade dispositioner.

Poängen med de närmaste sidorna på namn för "interna objekt" (smärtor, övertygelser, tankar etc.) är återigen att de har sin användning (mening) och det är utnämningen av dispositioner att agera, eller i Searle termer, specifikationen av villkor för tillfredsställelse, som gör yttrande sant.

Återigen är Budd diskussion om "Sensations and Causation" fel i att ange att vi "självförtecknar" eller "tror" på våra förnimmelser eller "ta ställning" (Dennett) att vi har en smärta eller se en häst, utan snarare har vi inget val-S1 är sant-bara och ett misstag är en sällsynt och bisarr händelse och av en helt annan typ än ett misstag i S2. Och S1 är kausala i motsats till S2, som gäller skäl, och det är därför att se hästen eller känna smärtan eller hoppa ur vägen för en fortkörning bil är inte föremål för domar eller misstag. Men han får jag inte rätt igen - "Så ofelbarhet icke-inferential självbeskrivningar av smärta är förenlig med tesen att en sann självbeskrivning av smärta måste orsakas av en fysisk händelse i ämnets kropp, som är identisk med den smärta han upplever (p67)." Jag accepterar inte hans följande uttalande om att W inte skulle acceptera detta baserat på en eller två kommentarer i hela hans corpus, eftersom han i sitt senare arbete (särskilt OC) tillbringar hundratals sidor som beskriver den kausala automatiserade karaktären av S1 och hur den matar in (orsaker) S2 som sedan matar tillbaka till S1 för att orsaka muskelrörelser (inklusive tal). Djur överlever bara för att deras liv är helt registrerad av fenomenen runt dem som är mycket förutsägbara (hundar kan hoppa men de flyger aldrig).

I nästa kapitel om Att se aspekter beskrivs W: s omfattande kommentarer om hur S1 och S2 samverkar och var vårt språk är tvetydigt i vad vi kan mena med att "se". Iallmänhet är det tydligt att "ser som" eller aspektuella ser är en del av den långsamma S2 hjärnan

åtgärder medan bara se är den sanna endast S1 automatism, men de är så väl integrerade att det ofta är möjligt att beskriva en situation på flera sätt som förklarar W: s kommentar på p97. Han konstaterar att W är uteslutande intresserad av vad jag någon annanstans har kallat "Seeing2" eller "Concepts2", dvs aspectual eller S2 högre ordning bearbetning av bilder.

Här, som i hela denna bok och faktiskt i alla diskussioner om W eller beteende, är det av stort värde att hänvisa till Johnston's "Wittgenstein: Rethinking the Inner" (1993) och särskilt till hans diskussioner om den obestämda karaktären av språket.

I Budds kapitel 5 tar vi återigen upp en stor oro för W:s senare arbete – relationerna mellan S1 och S2. Som jag har noterat i mina andra recensioner, få har helt förstått den senare W och saknar S1, S2 ram det är inte förvånande. Således är Budds diskussion om att se (automatisk S1) vs visualisera (medveten S2 som är föremål för viljan) allvarligt hämmas. Således, kan man förstå varför man inte kan föreställa sig ett objekt samtidigt som man ser det som dominans av S2 av S1 (p110). Och på P115 är det den välbekanta frågan om att det inte finns något test för mina inre erfarenheter, så vad jag än säger kommer att tänka på när jag föreställer jacks ansikte räknas som bilden av Jack. På samma sätt, med läsning och beräkning som kan hänvisa till S1, S2 eller en kombination och det finns en ständig frestelse att tillämpa S2 termer på S1 processer där denna brist på test gör dem otillämpliga. Se Bennet och Hacker's "Neurophilosophy", DMS, etc. för diskussioner. På p120 et seq. Budd nämner två av W: s berömda exempel som används för att bekämpa denna frestelse-spela tennis utan en boll ('S1 tennis'), och en stam som bara hade S2 beräkning så "beräkna i than huvudet ('S1 beräkning') var inte möjligt. "Playing" och "beräkna" beskriva faktiska eller potentiella handlingar, dvs de är disposition ord men med rimliga reflexiva S1 använder så som jag har sagt innan man verkligen borde hålla dem rakt genom att skriva "playing1" och "playing2" etc. Men vi får inte lära oss att göra detta, så vi vill antingen avfärda "beräkna1" som en fantasi, eller vi tror att vi kan lämna sin natur osäkra till senare. Därav W: s berömda kommentar (p120) -"Den avgörande rörelsen i trolleri trick har gjorts, och det var just en vi trodde ganska oskyldig."

Kapitel 6 förklarar ett annat vanligt ämne i W: s- att när vi talar, talet i sig är vår tanke och det finns inte någon annan tidigare mental process och detta kan ses som en annan version av det privata språket argumentet - det finns inga sådana saker som "inre kriterier" som gör det möjligt för oss att berätta vad vi trodde innan vi agerar (tala).

Poängen med W: s kommentarer (p125) om andra tänkbara sätt att använda verbet "avser" är att de inte skulle vara samma som vår "avsikt", dvs namnet på en potentiell händelse (PE) och i själva verket är det inte klart vad det skulle innebära. "Jag tänker äta" har COS att äta men om det innebar (COS är) äta då det inte skulle beskriva en avsikt utan en åtgärd och om det innebar att säga orden (COS är tal) då det inte skulle ha någon ytterligare COS och hur kan det fungera i båda fallen?

På frågan om p127 om när en mening uttrycker en tanke (har en mening), kan vi säga "När den har tydliga COS" och detta innebär har offentliga sanningsvillkor. Därav citatet tillbakam W: "När jag tänker på språket, det finns inte "betydelser" går igenom mitt sinne utöver de verbala uttryck: språket är i sig fordonet för tanken." Och om jag tror med eller utan ord, är tanken vad jag (ärligt) säger att det är eftersom det inte finns något annat möjligt kriterium (COS). Således, W: s vackra aforismer (p132) "Det är på språket som önskar och uppfyllelse träffas" och "Liksom allt metafysiskt, är harmonin mellan tanke och verklighet finns i grammatiken i språket."

Och man kan notera här att "grammatik" i W kan vanligtvis översättas som "EP" och att trots hans frekventa varningar mot att lära och generalisera, är detta ungefär lika bred en karakterisering av filosofi och högre ordning beskrivande psykologi som man kan hitta. Återigen, detta quashes Searle frekvent kritik av W som anti-teoretiska-det beror på vilken typ av generalisering.

Det hjälper mycket i detta avsnitt av Budd om harmoni i tanken med verkligheten (dvs. hur dispositioner som väntar, tänkande, föreställa sig arbete - vad det innebär att yttra dem) att ange dem i termer av S: s COS som är PE (möjliga händelser) som gör dem sanna. Om jag säger att jag förväntar Jack att komma då COS (PE) vilket gör det sant är att Jack anländer och min mentala tillstånd eller fysiskt beteende (pacing rummet, föreställa Jack) är irrelevanta. Harmonin i tanke och verklighet är att Jack anländer oavsett mitt tidigare eller efterföljande beteende eller några mentala tillstånd jag kan ha och Budd är förvirrad eller åtminstone förvirrande när han säger (p132 botten) att det måste finnas en intern beskrivning av ett mentalt tillstånd som kan hålla med verkligheten och att detta är innehållet i en tanke, eftersom dessa termer bör begränsas till automatismer av S1 bara och aldrig används för medvetna funktioner S2. Innehållet (mening) av tanken att Jack kommer är den yttre (offentliga) händelse som han kommer och inte någon inre mental händelse eller stat, som det privata språket argumentet visar är omöjligt att ansluta till de yttre händelserna. Vi har mycket tydlig kontroll för den yttre händelsen, men ingen alls för "inre händelser". Och som W och S har vackert visat många gånger, tal handling att yttra meningen "Jag förväntar Jack att komma" bara är tanken (meningen) att Jack kommer och COS är densamma, att Jack kommer. Och så svaret på de två frågorna om P133 och import av W: s kommentar på p 135 bör nu vara kristallklart - "I kraft av vad är det sant att mina förväntningar har det innehållet?" och "Vad har blivit nu av det ihålliga utrymmet och motsvarande fast?" samt "... interpoleringen av en skugga mellan meningen och verkligheten förlorar all poäng. För nu, meningen i sig kan tjäna som en sådan skugga." Och därmed bör det också vara helt klart vad Budd hänvisar till om vad som gör det "möjligt för det att finnas den nödvändiga harmoni (eller brist på harmoni) med verkligheten."

Likaså , med frågan i nästa avsnitt - vad gör det sant att min bild av Jack är en bild av honom? Föreställa sig är en annan disposition och COS är att bilden jag har i mitt huvud är Jack och det är därför jag kommer att säga "JA" om visas hans bild och "NEJ" om visas en av någon annan. Testet här är inte att bilden matchar den vaga bilden jag hade men att jag

avsett det (hade COS som) att vara en bild av honom. Därav den berömda citat från W: "Om Gud hade tittat in i våra sinnen han inte skulle ha kunnat se det som vi talade om (PI p217)" och hans kommentarer att hela problemet med representation finns i "that's Him" och "... det som ger bilden dess tolkning är den väg på vilken den ligger." Därför W: s summering (p140) att "Vad det alltid kommer till i slutändan är att utan någon ytterligare mening, kallar han vad som hände önskan att det ska hända" ... Frågan om jag vet vad jag önskar innan min önskan uppfylls kan inte alls uppstå. Och det faktum att någon händelse stoppar min önskan betyder inte att det uppfyller det. Jag kanske inte skulle ha varit nöjd om min önskan hade uppfyllts" ... Anta att det tillfrågades "Vet jag vad jag längtar efter innan jag får det? Om jag har lärt mig att prata, då vet jag." Disposition ord hänvisar till PE: s som jag accepterar som uppfyller COS och mina mentala tillstånd, känslor, förändring av intresse etc. har ingen betydelse för hur dispositioner fungerar.

Som Budd med rätta konstaterar, jag hoppas, önskar, väntar, tänkande, avsikt, önskar etc. beroende på vilket tillstånd jag tar mig att vara i - på COS som jag uttrycker. Tänkande och ämnande är S2 dispositioner som endast kan uttryckas av reflexiva S1 muskelsammandragningar, särskilt de tal.

W ägnade aldrig så mycket tid åt känslor som han gjorde med dispositioner så det finns mindre substans till kapitel 7. Han konstaterar att objektet och orsaken är desamma, det vill säga de är kausalt självreferativ (eller kausalt självreflexiv som Searle nu föredrar) - ett begrepp som vidareutvecklas av S. Om man tittar på mitt bord, är det klart känslor har mycket mer gemensamt med den snabba, sanna-bara automatismer av S1 än med den långsamma, sanna eller falska tänkande S2, men naturligtvis S1 feeds S2 och i sin tur S1 automatismer ofta ändras av S2 och S2 "tankar" kan bli automatiserad (S2A).

Budds sammanfattning är ett passande på boken (p165). "Avståndstagandet från modellen för "objekt och beteckning" för vardagliga psykologiska ord— förnekandet att bilden av den inre processen ger en korrekt representation av grammatiken i sådana ord, är inte den enda orsaken till Wittgensteins fientlighet mot användningen av introspektion i psykologins filosofi. Men det är dess yttersta grund."

Låt oss nu ta en dos Searle till.

" Men du kan inte förklara ett fysiskt system som en skrivmaskin eller en hjärna genom att identifiera ett mönster som den delar med sin beräkningssimulering, eftersom förekomsten av mönstret inte förklarar hur systemet faktiskt fungerar som ett fysiskt system. ... Sammanfattningsvis det faktum att tilldelning av syntax identifierar inga ytterligare kausala befogenheter är ödesdigert att påståendet att program ger kausala förklaringar av kognition ... Det finns bara en fysisk mekanism, hjärnan, med dess olika verkliga fysiska och fysiska / mentala kausala nivåer av beskrivning." Searle filosofi i ett nytt århundrade (PNC) p101-103

"Kort sagt, känslan av "informationsbehandling" som används i kognitionsvetenskap är på alldeles för hög en nivå av abstraktion för att fånga den konkreta biologiska verkligheten inneboende avsiktlighet ... Vi är förblindade av denna skillnad av det faktum att samma mening "Jag ser en bil som kommer mot mig," kan användas för att spela in både visuella avsiktlighet och produktionen av beräkningsmodellen modell av vision ... i betydelsen "information" som används i kognitionsvetenskap, är det helt enkelt falskt att säga att hjärnan är en informationsbehandling enhet." Searle PNC p104-105

"Det avsiktliga tillståndet representerar dess villkor för tillfredsställelse ... människor felaktigt antar att varje mental representation måste medvetet tänkas ... men begreppet en representation som jag använder det är en funktionell och inte en ontologisk föreställning. Allt som har villkor för tillfredsställelse, som kan lyckas eller misslyckas på ett sätt som är kännetecknande för avsiktlighet, är per definition en representation av dess villkor för tillfredsställelse ... vi kan analysera strukturen av avsiktligheten hos sociala fenomen genom att analysera deras villkor för tillfredsställelse." Searle MSW p28-32

Och en annan bild av Wittgenstein.

"Filosofi sätter helt enkelt allt framför oss och varken förklarar eller härleder något ... Man kan ge namnet

"filosofi" till vad som är möjligt innan alla nya upptäckter och uppfinningar." PI 126

– Ju snävare vi undersöker det faktiska språket, desto skarpare blir konflikten mellan det och vårt krav. (För logikens kristallina renhet var naturligtvis inte ett resultat av undersökningen: det var ett krav.)" PI 107

" Här stöter vi på ett anmärkningsvärt och karakteristiskt fenomen i filosofiska undersökningen: svårigheten---Jag kan säga---är inte att hitta lösningen utan snarare att erkänna som sålution något som ser ut som om det bara var en preliminär till det. Vi har redan sagt allt. --- Inte något som följer av detta, nej detta i sig är lösningen! Jag anser att detta hänger ihop med att vi felaktigt förväntar oss en förklaring, medan lösningen på svårigheten är en beskrivning, om vi ger den rätt plats i våra överväganden. Om vi bor på det, och inte försöka komma bortom det." Zettel p312-314

Ett viktigt tema i alla diskussioner om mänskligt beteende är behovet av att skilja genetiskt programmerade automatismerna från effekterna av kultur. Alla studier av högre ordning beteende är ett försök att retas isär inte bara fasta S1 och långsamma S2 tänkande (t.ex., uppfattningar och andra automatismerna vs. dispositioner), men de logiska förlängningarna av S2 i kultur.

Searle arbete som helhet ger en fantastisk beskrivning av högre ordning S2 socialt beteende på grund av den senaste utvecklingen av gener för dispositionell psykologi, medan den senare W visar hur det är baserat på sant- endast omedvetna axiom av S1 som

utvecklats till medvetna dispositional propositional tänkande S2.

En sak att tänka på är att filosofin inte har någon som helst praktisk effekt än att reda ut förvirring om hur språket används i vissa fall. Liksom olika "fysiska teorier" men till skillnad från andra tecknade syn på livet (religiösa, politiska, psykologiska, sociologiska, antropologiska), är det för cerebrala och esoteriska att gripas av mer än en liten frans och det är så realistiskt att även dess anhängare helt ignorera det i deras vardag. Likaså med andra akademiska "teorier om livet" såsom Standard Samhällsvetenskapliga modellen som delas allmänt av sociologi, antropologi, poppsykologi, historia och litteratur. Men religioner stora och små, politiska rörelser, och ibland ekonomi genererar ofta eller omfamnar redan befintliga karikatyrer som ignorerar fysik och biologi (mänsklig natur), posit krafter markbundna eller kosmiska som förstärker våra vidskepelse (EP defaults), och bidra till att lägga avfall till jorden (det verkliga syftet med nästan alla sociala metoder och institutioner, som är där för att underlätta replikering av gener och konsumtion av resurser). Poängen är att inse att dessa är på ett kontinuum med filosofiska karikatyrerna och har samma källa (vår utvecklade psykologi). Vi alla kan sägas generera / absorbera olika tecknade syn på livet när unga och bara ett fåtal någonsin växa ur dem.

Observera också att, som W påpekade för länge sedan, prefixet "meta" är onödigt och förvirrande i de flesta (kanske alla) sammanhang, så för "metakognition" någonstans substitut "kognition" eller "tänkande", eftersom tänka på vad vi eller andra tror eller vet tänker som alla andra och behöver inte ses som "mindreading" (Förståelse av byrå eller UA i min terminologi) heller. I S termer är COS testet av vad som är tänkt och de är identiska för "det regnar", "jag tror det regnar", "Jag tror att det regnar" och "han tror att det regnar" (likaså för "vet", önskemål, domare, förstår, etc.), nämligen att det regnar. Detta är det kritiska faktum att tänka på när det gäller "metakognition" och "mindreading" av dispositioner ("propositional attityder").

Nu för några utdrag från min recension av Carruthers (C) "The Oacity of Mind" (2013) som är fylld med den klassiska förvirringen utklädd till vetenskap. Det var föremål för en precis i hjärnan och beteendevetenskap (BBS) som inte får missa.

Ett av svaren i BBS var av Dennett (som delar de flesta av C: s illusioner), som verkar hitta dessa idéer ganska bra, förutom att C bör eliminera användningen av "jag" eftersom det förutsätter att det finns ett högre jag (målet är hård minskning av S2 till S1). Naturligtvis, själva handlingen att skriva, läsa och alla språk och begrepp i något som helst förutsätter själv, medvetande och vilja (som S ofta konstaterar), så ett sådant konto skulle vara bara en tecknad serie av livet utan något värde alls, som man kan säga av de flesta filosofiska och många "vetenskapliga" avhandling om beteende. W / S ramen har länge noterat att den första-person synvinkel är inte eliminable eller reducible till en 3: e person en, men detta är inga problem för den tecknade syn på livet. Likaså, med beskrivningen av hjärnans funktion eller beteende som "beräkningsmässiga", "informationsbehandling" etc., - alla väl krossas otaliga gånger av W / S, Hutto, Läs, Hacker och många andra. Värst av allt är den

avgörande men helt oklara "representation", som jag tror S:s användning som ett villkor för tillfredsställelse (COS) är den absolut bästa. Det vill än "representation" av "Jag tror det regnar" är COS att det regnar.

Sorgligaste av allt är att C (som Dennett och Searle) tror att han är expert på W, efter att ha studerat honom tidigt i sin karriär och beslutat att det privata språket argumentet ska avvisas som "behaviorism"! W avvisade berömda behaviorism och mycket av hans arbete ägnas åt att beskriva varför det inte kan fungera som en beskrivning av beteende. "Är du egentligen inte en beteendeman i förklädning? Är inte du längst ner verkligen säga att allt utom mänskligt beteende är en fiktion? Om jag talar om en fiktion, då är det av en grammatisk fiktion." (PI p307) Och man kan också peka på verklig behaviorism i C i sin moderna "beräkningslista" form. W / S insistera på nödvändighet av den första-person synvinkel medan C ber om ursäkt till D i BBS artikeln för att använda "jag" eller "själv".

Hutto har visat den stora klyftan mellan W och Dennett (D) som kommer att tjäna till att characterize C också, eftersom jag tar D och C (tillsammans med Churchland's och många andra) att vara på samma sida. S är en av många som har dekonstruerat D i olika skrifter och dessa kan alla läsas i opposition till C. Och låt oss komma ihåg att W håller sig till exempel på språk i aktion, och när man får den punkt han är oftast mycket lätt att följa, medan C är fascinerad av "theorizing" (dvs. kedja många meningar utan tydlig COS) och sällan bryr sig med specifika språkspel, föredrar experiment och observationer som är ganska svårt att tolka på något definitivt sätt (se BBS svar), och som i alla fall har ingen relevans för högre beskrivningar av beteende (t.ex. exakt hur passar de in i Intentionality Table). En bok han lovordar som slutgiltig (Memory and the Computational Brain) presenterar hjärnan som en beräkningsinformationsprocessor- en sophomoric uppfattning grundligt och upprepade gånger förintade av S och andra, inklusive W på 1930-talet. Under det senaste decenniet, har jag läst tusentals sidor av och om W och det är helt klart att C inte har en aning. I detta ansluter han sig till en lång rad framstående filosofer vars läsning av W var fruktlös-Russell, Quine, Dummett, Kripke, Dennett, Putnam, Chomsky etc. (även om Putnam började se ljuset senare). De kan bara inte förstå budskapet att de flesta filosofi är grammatiska skämt och omöjliga vinjetter-en tecknad syn på livet.

Böcker som "The Oacity of Mind" som försöker överbrygga två vetenskaper eller två nivåer av beskrivning är verkligen två böcker och inte en. Det finns beskrivningen (inte förklaring, som W klargjort) av vårt språk och icke-verbala beteende och sedan experiment av kognitiv psykologi. " Förekomsten av den experimentella metoden får oss att tro att vi har möjlighet att lösa de problem som besvärar oss; men problem och metod passera varandra." (W (W) PI p232), Cet al är trollbundet av vetenskap och bara anta att det är ett stort framsteg att ons högnivåbeskrivande psykologi till neurovetenskap och experimentell psykologi, men W / S och många andra har visat att detta är ett misstag. Långt ifrån att göra beskrivningen av beteende vetenskapligt och tydligt, gör det osammanhängande. Och det måste ha varit genom Guds nåd att Locke, Kant, Nietzsche, Hume, Wittgenstein, Searle et al kunde ge sådana minnesvärda redogörelser för beteende utan någon experimentell vetenskap som

helst. Naturligtvis, liksom politiker, filosofer sällan erkänna misstag eller hålla käften, så detta kommer att fortsätta och på av skäl W diagnostiseras perfekt. Summan av kardemumman måste vara vad som är användbart och vad som är vettigt i vår vardag. Jag föreslår filosofiska åsikter CDC (Carruthers, Dennett, Churchland), i motsats till W / S, är inte användbara och deras slutliga slutsatser som kommer, själv och medvetande är illusioner är meningslöst alls, dvs de är meningslösa, har ingen tydlig COS. Huruvida CDC kommentarer om kognitionsvetenskap har något heuristiskt värde återstår att fastställa.

Denna bok (som en stor mängd andra skriver) försöker diskontera hot av andra djur och att minska beteendet till hjärnans funktioner (att absorbera psykologi i fysiologi). Filosofin är en katastrof, men förutsatt att man först läser många kritik i BBS, kan kommentaren till den senaste tidens psykologi och fysiologi vara av intresse. Liksom Dennett, Churchland och så många andra ofta gör, C avslöjar inte hans verkliga pärlor till slutet, när vi får höra att jaget, kommer, medvetandet är illusioner (förmodligen i normala bemärkelser av dessa ord). Dennett måste avslöjas av S, Hutto et al för att förklara bort dessa "vidskepelse" (dvs. gör den vanliga filosofiska drag att inte förklara alls och i själva verket inte ens beskriva) men otroligt C medger det i början, men naturligtvis han tror att han visar oss dessa ord betyder inte vad vi tycker och att hans tecknad film är den giltiga.

Man bör också se Bennett och Hacker kritik av kognitionsvetenskap i "Filosofiska stiftelser neurovetenskap" (2003) och deras debatt med S och Dennett i "Neurovetenskap och filosofi" (2009-och missa inte den slutliga uppsatsen av Daniel Robinson). Det är också väl utforskas i Hacker tre senaste böcker om "Human Nature".

Det har länge funnits böcker om kemisk fysik och fysikalisk kemi, men det finns inga tecken på att de två kommer att gå samman (inte heller är det en sammanhängande idé) eller att kemi kommer att absorbera biokemi eller det i sin tur kommer att absorbera fysiologi eller genetik, eller att biologi kommer att försvinna eller att det kommer att eliminera psykologi, sociologi, etc. Detta beror inte på dessa disciplinernas "ungdomar", utan på att de är olika beskrivningsnivåer med helt andra begrepp, data och förklarande mekanismer. Men fysik avund är powerful och vi kan bara inte motstå "precision" av fysik, matematik, information och beräkning vs vaghet högre nivåer. Det "måste" vara möjligt. Reduktionism frodas trots den oförstående kvantmekanik, osäkerhet, våg / partiklar, levande / döda katter, quantum trassel, och ofullständighet och slumpmässighet matematik (Godel / Chaitin-se min fullständiga översyn av Yanofsky's "The Outer Limits of Reason" och utdrag här) och dess oemotståndliga dra säger oss att det beror på EP standard. Återigen, en fläkt av välbehövlig frisk luft från W: "För den kristallina renhet logik var naturligtvis inte ett resultat av undersökningen: det var ett krav." PI p107. Det är svårt att motstå att kasta ner de flesta böcker om beteende och läsa W och S. Bara hoppa från allt som försöker "förklara" högre ordning beteende till t.ex http://topologicalmedialab.net/xinwei/classes/readings/Wittgenstein/pi_94-138_239-309.html.

Det är uppenbart för mig efter att ha läst tio tusen sidor av filosofi under det senaste decenniet att försöket att göra högre nivå beskrivande psykologi av detta slag, där vanliga språk morphs till speciella användningsområden både medvetet och oavsiktligt, är i huvudsak omöjligt (dvs den normala situationen i filosofi och andra beteendemässiga discipliner). Använda speciella jargong ord (t.ex. intensionality, realism etc.) fungerar inte heller eftersom det inte finns någon filosofi polisen att genomdriva en smal definition och argumenten om vad de menar är oändliga. Hacker är bra men hans skrivande så dyrbar och tät det är ofta smärtsamt. Searle är mycket bra men kräver en del ansträngning för att omfamna sin terminologi och gör några flagranta misstag, medan W är fällt den tydligaste och mest insiktsfulla, när du förstår vad han gör, och ingen har någonsin kunnat efterlikna honom. Hans TLP är fortfarande det ultimata uttalandet av den mekaniska reduktionistiska syn på livet, men han senare såg sitt misstag och diagnostiserade och botade den "tecknade sjukdomen", men få får den punkt och mest helt enkelt ignorera honom och biologi också, och så det finns tiotusentals böcker och miljontals artiklar och de flesta religiösa och politiska organisationer (och tills nyligen de flesta av ekonomi) och nästan alla människor med tecknad syn på livet. Men världen är inte en tecknad film, så en stor tragedi utspelar sig som den tecknade syn på livet (t.ex. socialism, demokrati, mångkulturalism) kolliderar med verkligheten och universell blindhet och själviskhet åstadkomma kollaps av civilisationen.

Det verkar ganska uppenbart för mig (som det var att W) att den mekaniska syn på sinnet finns av samma anledning som alla grundläggande beteende, det är standard drift av vår EP som söker förklaringar i termer av vad vi medvetet kan tänka igenom långsamt, snarare än i den automatiserade S1, som vi oftast förblir omedvetna.

Det är dock sant att det mesta av beteendet är mekaniskt och att Den fenomenologiska illusionen är av vida större räckvidd än Searle beskriver. Det är mest slående för mig när man kör en bil på motorvägen och plötsligt knäppa tillbaka till S2 medvetenhet förvånad över att inse att jag bara har kört i flera minuter utan medveten medvetenhet om körning alls. Vid närmare eftertanke kan denna automatism ses för att ta hänsyn till nästan alla våra beteenden, med bara minimal övervakning och medvetenhet från S2. Jag skriver den här sidan och måste "tänka" (dvs. låt lite tid passera) om vad man ska säga, men då det bara rinner ut i mina händer som skriver det och i stort sett är det en överraskning för mig utom när jag tänker på att ändra en viss mening. Och du läser det ger kommandon till din kropp att sitta stilla och titta på denna del av sidan,, men orden bara flöda in i dig och någon form av förståelse och minne hända,, men om du inte koncentrerar sig på en mening finns det bara en känsla av att göra något. En fotbollsspelare springer ner på fältet och sparkar bollen och tusentals nervimpulser och muskelsammandragningar skickligt samordnas med ögonrörelser, och feedback från proprioceptiva och organ balans har inträffat, men det finns bara en känsla av kontroll och hög-nivå medvetenhetom resultaten. S2 är polischefen som sitter på hans kontor medan S1 har tusentals poliser som gör det faktiska arbetet enligt lagar som han oftast inte ens vet. Läsning, skrivning eller fotboll är frivilliga handlingar A2 sett ovanifrån, men består av tusentals automatiska handlingar A1 sett underifrån. Mycket

av samtida beteendevetenskap handlar om dessa automatismer.

Det är en bra idé att läsa minst kapitel 6 i Searles PNC, "The Phenomenological Illusion" (TPI). Det är klart som kristall att TPI beror på omedvetna om automatismer av S1 och att ta den långsamma medvetna tänkande S2 som inte bara primära men som allt som finns. Detta är klassiska Blank Slate blindhet. Det är också tydligt att W visade detta cirka 60 år tidigare och gav anledningen till det i företräde för den sanna endast omedvetna automatiska axiomatic nätverk av vårt medfödda System 1 som är källan till den inre. Mycket grovt, när det gäller "observatör oberoende" funktioner i världen som S1 eller The Inner, och "observatör beroende" funktioner som S2 eller The Outer bör visa sig vara mycket avslöjande. Som Searle konstaterar, phenomenologists har ontologi exakt bakåt, men naturligtvis gör nästan alla på grund av standarderna i deras EP.

Ett annat utmärkt arbete på W som förtjänar noggrann studie är Johnston's "Wittgenstein: Rethinking the Inner" (1993). Han konstaterar att vissa kommer att invända att om våra rapporter och minnen är verkligen otestbara de skulle ha något värde, men "Denna invändning missar hela poängen med W: s argument, för det förutsätter att det som faktiskt hände, och vad den enskilde säger hände, är två olika saker. Som vi har sett innebär dock grammatiken i psykologiska uttalanden att de senare utgör kriterierna för det förstnämnda. Om vi ser någon med ett koncentrerat uttryck i ansiktet och vill veta "vad som händer inom henne", då hennes sincerely berättar för oss att hon försöker räkna ut svaret på en komplicerad summa berättar exakt vad vi vill veta. Frågan om huruvida, trots hennes uppriktighet, kan hennes uttalande vara en felaktig beskrivning av vad hon är (eller var) gör inte uppstår. Källan till förvirring här är misslyckandet att inse att psykologiska begrepp har en annan grammatik än begrepp som används för att beskriva yttre händelser. Det som gör det inre verkar så mystiskt är det missriktade försöket att förstå ett begrepp i termer av ett annat. I själva verket vår uppfattning om den inre, vad vi menar när vi talar om "vad som pågick inom henne" är kopplad inte till mystiska inre processer, men till det konto som den enskilde erbjuder av sin erfarenhet ... Som processer eller händelser, vad som händer inom individen är av något intresse, eller snarare är av ett rent medicinskt eller vetenskapligt intresse" (p13-14).

"W: s angrepp på begreppet inre processer innebär inte att endast de yttre frågorna, tvärtom; genom att föra ut den sanna karaktären av yttranden, understryker han det faktum att vi inte bara är intresserade av beteende. Vi vill inte bara veta att personens kropp var i en sådan och en sådan position och att hennes funktioner ordnade på ett sådant och sådant sätt. Snarare är vi intresserade av hennes redogörelse för vad som låg bakom detta beteende ..." (p16-17)

När han lägger fram W:s resonemang om omöjligheten av privata regler eller ett privat språk konstaterar han att "Det verkliga problemet är dock inte bara att hon inte lägger ner regler, utan att hon i princip inte kunde göra det... Poängen är att utan offentligt kontrollerbara förfaranden, kunde hon inte skilja mellan att följa regeln och bara tro att

hon följer regeln."

På p55 Gör Johnston det som gäller vision (som har gjorts många gånger av W och S i detta och andra sammanhang) att diskussionen om det yttre är helt beroende av dess mycket begriplighet på den obestridbara karaktären av vår direkta första-person erfarenhet av den inre. Systemet 2 skeptiska tvivel om sinne, kommer, sinnen, världen, kan inte få fotfäste utan den sanna säkerhet i System 1 och vissheten om att du läser dessa ord nu är grunden för dom, inte en sak som i sig kan bedömas. Detta misstag är en av de mest grundläggande och vanliga i all filosofi.

På P81 han påpekar att omöjligheten, i det normala fallet, att kontrollera dina uttalanden om dina dispositioner (ofta men förvirrande kallas "propositional attityder") som vad du trodde eller känner, långt ifrån en defekt i vår psykologi, är precis vad som ger dessa uttalanden intresse. "Jag är trött" berättar hur du mår snarare än att ge oss en annan bit av data om yttre som din långsamma rörelser eller skuggorna under ögonen.

Johnston gör sedan ett utmärkt jobb med att förklara W: s avslöja av tanken att mening eller förståelse (och alla dispositioner) är erfarenheter som åtföljer tal. Som W påpekade, bara överväga fallet där du tror att du förstår, och sedan ta reda på att du inte gjorde det, att se irrelevansen av någon inre erfarenhet av mening, förståelse, tänkande, tro, veta etc. Den erfarenhet som räknas är medvetenheten om det offentliga språkspel vi deltar i. Liknande överväganden löser problemet med "blixthastigheten i tanken". "Nyckeln är att inse att tänkande inte är en process eller en rad erfarenheter utan en aspekt av livet för medvetna varelser. Det som motsvarar tankehastigheten är individens förmåga att när som helst förklara vad hon gör eller säger." (p86). Och som W säger "Eller, om man kallar början och slutet av meningens början och slutet av tanken, då är det inte klart om man ska säga om erfarenheten av att tänka att det är enhetligt under denna tid eller om det är en process som att tala meningens själv" (RPP2p237).

Återigen: "Individerna redogöra för vad hon trodde har samma grammatik som hennes redogörelse för vad hon avsåg och vad hon menade. Vad vi är intresserade av är berättelsen om det förflutna hon är benägen att ge och antagandet att hon kommer att kunna ge ett konto är en del av vad som är involverat i att se henne som medveten" (p 91). Det vill än, alla dessa disposition verb är en del av vår medvetna, frivilliga S2 psykologi.

I "Komplexiteten i den inre", konstaterar han att det är ironiskt att vårt bästa sätt att kommunicera den inre är att hänvisa till den yttre men jag skulle säga att det är både naturligt och oundvikligt. Eftersom det inte finns något privat språk och ingen telepati, kan vi bara kontrakt muskler och den överlägset mest effektiva och djupa kommunikation är genom upphandlande muntliga muskler (tal). Som W kommenterade i flera sammanhang, är det i pjäser (eller nu i TV och filmer) som vi ser språk (tanke) i sin renaste form.

Dispositioner som avser fortsätta så länge vi inte ändrar eller glömmet dem och därmed

saknar en exakt varaktighet samt nivåer av intensitet och innehållet är ett beslut och så är inte en exakt mentala tillstånd, så i alla dessa avseenden de är helt annorlunda från S1 uppfattningar, minnen och reflexiva svar som S1 känslor.

Skillnaden mellan S1 och S2 (som jag uttryckte det- detta var inte en terminologi tillgänglig för J eller W) också ses i asymmetrin i disposition verb, med den första personen användning av "jag tror" etc., är (i normala fall av uppriktig yttrande) sant-bara meningar vs den tredje personen använder "han tror" etc., är sant eller falska bevis-baserade propositioner. Man kan inte säga "Jag tror att det regnar och det är inte" men andra tempus som "Jag trodde det regnade och det var inte" eller den tredje personen "Han tror att det regnar och det är inte" är OK. Som J säger: "Den allmänna frågan i centrum för problemet här är om den enskilde kan observera sina egna dispositioner ... Nyckeln till att klargöra denna paradox är att notera att individer beskrivning av hennes eget sinnesstämning är också indirekt beskrivningen av ett tillstånd ... Med andra ord, någon som säger att hon tror P är därmed åtagit sig att hävda P själv ... Anledningen till att den enskilde inte kan iaktta sin tro är att hon undergräver den genom att inta en neutral eller utvärderande hållning till den. Någon som sa "Jag tror att det regnar men det är inte" skulle därmed undergräva hennes eget påstående. Som W konstaterar, kan det inte finnas någon första person motsvarande tredje person användning av verbet av samma anledning som ett verb som betyder att tro falskeligt skulle sakna en första person närvarande vägledande ... de två propositioner är inte oberoende, för "påståendet att detta pågår inom mig hävdar: detta pågår utanför mig" (RPP1 p490)" (p154-56). Även om inte kommenteras av W eller J, det faktum att barn aldrig gör sådana misstag som "Jag vill ha godis men jag tror inte jag vill ha det" etc., visar att sådana konstruktioner är inbyggda i vår grammatik (i våra gener) och inte kulturella tillägg.

Han ser sedan på detta från en annan synvinkel genom att citera W "Vad skulle vara poängen med min dra slutsatser från mina egna ord till mitt beteende, när jag i alla fall vet vad jag tror? Och vad är manifestationen av att jag vet vad jag tror? Är det inte uppenbart just i detta- att jag inte drar slutsatsen mitt beteende från mina ord? Det är det faktum."

(RPP1 p744). Ett annat sätt att säga är att S1 är axiomatisk sann-bara grund för kognition, och som icke-propositional substrat för att fastställa sanning och falskhet, inte kan begripligt bedömas.

Han avslutar kapitlet med viktiga kommentarer om variationen inom LG: s (inom vår psykologi) och jag föreslår att det ska läsas noggrant.

Johnston fortsätter diskussionen i "Den inre / yttre bilden" varav mycket sammanfattas i hans citat från W. "Det inre är dolt för oss innebär att det är dolt för oss på ett sätt som inte är dolt för honom. Och det är inte dolt för ägaren i den meningen att han ger uttryck för det, och vi, under vissa förhållanden, tror hans uttryck och det, fel har ingen plats. Och denna asymmetri i spelet uttrycks i meningen att inneren är dold för andra människor."

(LWPP2 p36). J fortsätter: "Problemet är inte att inre är dolt utan att det språkspel det innebär skiljer sig mycket från dem där vi normalt talar om kunskap." Och sedan går hon in i ett av W:s huvudteman under hela sitt liv – skillnaden mellan människa och maskin. " Men med en människa är antagandet att det är omöjligt att få en inblick i mekanismen. Således, är obestämdhet postuleras ... Jag anser att oförutsägbarhet måste vara en väsentlig egenskap hos den inre. Liksom också är den oändliga mångfalden av uttryck." (RPP2 p645 och LWPP2 p65). Återigen sonderar W skillnaden mellan djur och datorer.

J konstaterar att osäkerheten i våra LG: s är inte defekter utan avgörande för vår mänsklighet. Återigen W: "[Det viktiga är] inte att bevisen gör känslan (och så inneren) bara troligt, men att vi behandlar detta som bevis för något viktigt, att vi baserar en dom på denna inblandade typ av bevis, och så att sådana bevis har en särskild betydelse i våra liv och görs framträdande av ett begrepp." (Z p554).

J ser tre aspekter av denna osäkerhet som bristen på fasta kriterier eller fina nyanser av mening, avsaknaden av stelbent bestämning av konsekvenserna av inre stater och bristen på fasta relationer mellan våra begrepp och erfarenheter. W: "Man kan inte säga vad de väsentliga observerbara konsekvenserna av ett inre tillstånd är. När han till exempel verkligen är nöjd, vad är då att förvänta sig av honom, och vad inte? Det finns naturligtvis sådana karakteristiska konsekvenser, men de kan inte beskrivas på samma sätt som reaktioner som kännetecknar tillståndet för ett fysiskt objekt." (LWPP2 p90). J "Här är hennes inre tillstånd inte något vi inte kan veta eftersom vi inte kan tränga in i slöjan av yttre. Snarare finns det inget bestämt att veta." (p195).

I sitt sista kapitel konstaterar han att våra LG: s sannolikt inte kommer att förändras oavsett vetenskapliga framsteg. "Även om det är tänkbart att studiet av hjärnaktivitet kan visa sig vara en mer tillförlitlig prediktor för mänskligt beteende, den typ av förståelse av mänsklig handling det gav skulle inte vara samma som den som deltar i språkspelet på avsikter. Oavsett värdet av vetenskapsmannens upptäckt, kunde det inte sägas ha avslöjat vilka avsikter egentligen är." (p213).

Denna obestämdhet leder till uppfattningen att korrelation av hjärnan stater med dispositioner verkar osannolikt. – Svårigheten här är att tanken på en tanke är ett mycket konstgjort begrepp. Hur många tankar finns det i Tractatus? Och när grundtanken för det slog W, var att en tanke eller ett utslag av dem? Begreppet avsikter skapar liknande problem ... Dessa efterföljande uttalanden kan alla ses som förstärkningar eller förklaringar av den ursprungliga tanken, men hur ska vi anta att detta relaterar till hjärnans tillstånd? Ska vi föreställa oss att det också kommer att innehålla svaret på alla möjliga frågor om tanken? .. vi skulle behöva tillåta att två betydligt olika tankar är korrelerade med samma hjärntillstånd ... ord kan på ett sätt vara utbytbara och i en annan mening inte. Detta skapar problem för försöket att korrelera hjärnans tillstånd och tankar ... två tankar kan vara samma i en mening och olika i en annan ... Således begreppet en tanke är en bräcklig och konstgjord en och av den anledningen är det svårt att se vilken mening det skulle kunna

göra för att tala om en en till en korrelation med hjärnans tillstånd." (p218-219). Det vill än, samma tanke (COS) "det regnar" uttrycker ett oändligt antal hjärnan stater i en eller många människor. Likaså kan "samma" hjärnan tillstånd uttrycka olika tankar (COS) i olika sammanhang.

På samma sätt förnekar W att minnet består av spår i nervsystemet. "Här den antagna spår är som den inre klockan, för vi inte mer dra slutsatsen vad som hände från ett spår än vi konsultera en inre klocka för att gissa tiden." Han noterar sedan ett exempel från W (RPP1 p908) av en man skriva märken medan han läser och som inte kan upprepa texten utan märken, men de inte avser texten genom regler ... " Texten skulle inte lagras upp i jottings. Och varför skulle det förvaras i vårt nervsystem?" och även "... ingenting verkar mer troligt för mig än att människor en dag kommer att komma till den bestämda uppfattningen att det inte finns någon kopia i antingen fysiologiska eller nervsystemet som motsvarar en viss tanke eller en viss uppfattning om minne" (LWPP1 p504). Detta innebär att det kan finnas psykologiska regelbundenheter som inga fysiologiska regularities motsvarar; och som W provokativt tillägger "Om detta upprör våra begrepp om kausalitet, då är det hög tid att de blev upprörda."" (RPP1 p905) ...'Varför skulle inte det ursprungliga och terminaltillståndet i ett system anslutas genom en naturlag som inte täcker mellanliggande tillstånd? (RPP1 p909) ... [Det är ganska troligt att] det inte finns någon process i hjärnan korrelerade med associera eller med tänkande, så att det skulle vara omöjligt att läsa av tankeprocesser från hjärnans processer ... Varför skulle inte denna ordning, så att säga, gå ut ur kaoset? ... som det var, orsakslöst; och det finns ingen anledning till varför detta egentligen inte skulle hålla för våra tankar, och därmed för vårt tal och skrivande." (RPP1 p903)... Men måste det finnas en fysiologisk förklaring här? Varför går vi inte bara och förklarar ifred? -men du skulle aldrig prata så där om du undersökte beteendet hos en maskin! - Tja vem säger att en levande varelse, en djurkropp, är en maskin i denna mening?" (RPP1 p918) (p 220- 21).

Naturligtvis kan man ta dessa kommentarer på olika sätt, men ett sätt är att W förtutser uppkomsten av kaos teori, förkroppsligade sinne och själv-organisationi biologi. Eftersom osäkerhet, kaos och oförutsägbarhet är standard doktrin nu, från subatomär skala till molekylär skala, och i planetarisk dynamik (väder etc.,) och kosmologi, varför skulle hjärnan vara ett undantag? De enda detaljerade kommentarer om dessa kommentarer jag har sett är i en nyligen papper av Daniele Moyal-Sharrock (DMS).

Det är ganska slående att även om W: s observationer är grundläggande för alla studier av beteende-lingvistik, filosofi, psykologi, historia, antropologi, politik, sociologi och konst, är han inte ens nämns i de flesta böcker och artiklar, med även undantagen har lite att säga, och det mesta av det förvrängda eller platta fel. Det finns en uppsjö av senaste intresse, åtminstone i filosofi, och möjligen denna befängda situation kommer att förändras, men förmodligen inte mycket.

Diskussionen om den logiska (psykologiska) skillnaden mellan S1 orsaker och S2 skäl i kapitel 7 av Hacker senaste bok "Human Nature" (2011), särskilt p226-32, är avgörande för

alla studenter av beteende. Det är en nästan universell vanföreställning att "orsak" är en exakt logiskt exakt term medan "orsak" är inte men W utsatt detta många gånger. Naturligtvis uppstår samma fråga med alla vetenskapliga och matematiska koncept. Och naturligtvis måste man ständigt komma ihåg att "handling", "villkor", "tillfredsställelse", "avsikt", och även "och", "eller", "prior", "true" etc. är alla komplexa språkspel som kan resa oss upp som W så vackert beskrivs i BBB i början av 30-talet.

Searle göra många intressanta kommentarer i en av hans senaste böcker "Thinking About the Real World" (TARW)(2013), och jag verkar ha skrivit den enda recensionen, så jag kommer att diskutera det i detalj här.

På P21 av TARW vi återigen stöter på vad jag betraktar som den mest uppenbara fel i S arbete och en som borde ha utplånats för länge sedan hade han bara läst senare W och hans kommentatorer mer noggrant. Han hänvisar till fri vilja som ett "antagande" att vi kan behöva ge upp! Det är kristallklart från W som kommer, själv, världen, och alla fenomen i våra liv är grunden för att döma-den axiomatiska berggrunden i vårt beteende och det finns ingen möjlighet att döma dem. Kan vi "anta" vi har två händer eller leva på ytan av jorden eller att Madonna är en sångare etc.? Kanske detta enorma misstag är i samband med hans blandning av sanna endast S1 och propositional S2 som jag har noterat. Fantastiskt att han kan få nästan allt annat rätt och snubbla på detta!

På p22 och på andra håll använder han begreppet omedveten avsiktlighet, som han först diskuterade i sin 1991 paper i Phil. Frågor, notera att dessa är den typ av saker som kan bli medvetna (t.ex. drömmar). W var jag tror att den första att kommentera detta notera att om du inte kan tala om omedvetna tankar du inte kan tala om medvetna sådana heller (BBB). Här och under hela sitt arbete är det unfortunate att han inte använder S1 /S2 begrepp eftersom det gör det så mycket lättare att hålla saker rakt och han fortfarande finner det nödvändigt att hänge sig åt mycket un-Wittgensteinian jargong. T.ex., "När du har manipulable syntaktiska element, kan du lossa avsiktligt från dess omedelbara orsaker i form av uppfattningar och minnen, på ett sätt som det inte är möjligt att göra avlossningar av unsyntactically strukturerade representativa element." (p31) säger bara att med språket kom dispositional intentionality av S2, där medvetet tänkande och förnuft (dvs. potentiella offentliga åtgärder uttrycksbara i språket) blev möjligt.

När det gäller skäl och önskemål (p39) se någon annanstans här och mina recensioner av hans andra verk.

S: s fortsatta hänvisning till dispositioner som mentala tillstånd, och hans reference till mentala tillstånd som representationer (faktiskt "presentationer" här) med COS, är (enligt min mening) kontraproduktivt. På p25 t.ex. Således ska det mentalt påstås av S1 vara att vara inklusive med handlingarna av S2 som COS. Även om jag accepterar de flesta av S: s ontologi och epistemologi jag inte ser fördelen med detta, men jag har den största respekt för honom så jag kommer att arbeta på det. Jag har noterat hans tendens (normalt för

andra men en brist i Searle) att blanda S1 och S2 som han gör på P29 där han verkar hänvisa till övertygelser som mentala tillstånd. Det förefaller mig ganska grundläggande och tydligt eftersom W: s BBB på 30-tal att S2 inte är mentala tillstånd i något som liknar känslan av S1. Vi måste alltid hålla klart skillnaden mellan språkspel av S1 och S2 och så om han insisterar på att använda spelet tro med hänvisning till S1 så är det mycket tydligare om vi hänvisar till B1 och B2 där B2 är ordet "tro" som används med hänvisning till den offentliga språkliga handlingar System 2.

Stycket början "Eftersom" på P25 diskuterar den sanna endast omedvetna percepts, minnen och reflexiva handlingar S1, dvs våra axiomatiska automatiska funktioner i vår utvecklade psykologi (EP). Som nämnts kan man läsa Hutto och Myins bok "Radicalizing Enactivism: Basic Minds Without Content" (2012) och deras uppföljare för en helt annan aktuell redogörelse för S1:s icke-framställningella eller enaktiva natur.

Tabellen över avsiktlighet på p26 uppdateringar en han har använt i årtionden och som jag har använt som grund för min utökade tabell ovan.

Nästan ett halvt sekel sedan S skrev "Hur man härleder borde från is" som var ett revolutionerande framsteg i vår förståelse av beteende (men mindre så om man förstod W). Han har fortsatt att utveckla den naturalistiska beskrivningen av beteende och på p39 visar han hur etik har sitt ursprung i vårt medfödda sociala beteende och språk. Ett grundläggande begrepp är Desire Independent Reasons for Action (DIRA), som förklaras i hans olika böcker. För en disposition se mina recensioner av hans MSW och andra verk. Han tenderar att använda de proximate orsakerna till S2 (dvs. dispositional psykologi och kultur) för att rama in sin analys, men som med allt beteende jag anser det ytligt om det inte innehåller de ultimata orsakerna i S1 och så jag bryta sin DIRA i DIRA1 och DIRA2. Detta möjliggör beskrivningen i termer av de omedvetna mekanismerna för ömsesidig altruism och inkluderande lämplighet. Således, skulle jag upprepa den sista meningen på P39 "... människor uppmanas att åsidosätta sina naturliga böjelser genom att göra etiska överväganden råda" som "... människor är tvungna att åsidosätta sina omedelbara personliga fördelar för att säkra långsiktiga genetiska fördelar via ömsesidig altruism och inkluderande kondition."

S: s omedvetna (som han delar med de flesta filosofer) till de moderna två system ram, och till de fulla konsekvenserna av W: s "radikala" epistemologi som anges mest dramatiskt i sitt senaste arbete "On Certainty", är mest olyckligt (som jag har noterat i många recensioner). Det var W som gjorde det första och bästa jobbet med att beskriva de två systemen (även om ingen annan har märkt) och OC representerar en stor händelse i intellektuell historia. Inte bara är S omedvetna om det faktum att hans ram är en enkel fortsättning på W, men alla andra är också, som står för bristen på någon betydande hänvisning till W i denna bok. Som vanligt noterar en noterar också ingen påtaglig bekantskap med EP, som kan upplysa alla diskussioner av uppförande, genom att ge de verkliga ultimata evolutionära och biologiska förklaringarna i stället för de ytliga proximate

kulturella.

Således, är S diskussion om de två sätten att beskriva förnimmelser ("upplevelser") på p202 enligt min mening betydligt tydligare om man inser att se rött eller känsla smärta är automatisk sann-bara S1, men så fort vi tar hand om det medvetet (ca. 500 msec eller mer) blir det "ser som" och en propositional (sann eller falsk) S2 funktion som kan uttryckas offentligt i språk (och andra kroppsliga sammandragningar också). Således är S1 "erfarenhet" som är identisk med rött eller smärta vs S2 "erfarenhet" av rött eller smärta, när vi börjar reflektera över det, normalt blandas ihop till en "upplevelse". För mig den absolut bästa platsen att få en förståelse för dessa frågor är still iW: s skrifter börjar med BBB och slutar med OC. Ingen annan har någonsin beskrivit nyanser av språkspel med sådan tydlighet. Man måste ständigt komma ihåg vaghet och flera betydelser av "misstag", "sant", "erfarenhet", "förstå", "vet", "se", "samma" etc., men bara W kunde göra det, även S snubblar ofta. Och det är inte en trivial fråga, om man inte tydligt kan upprepa alla p202 som skiljer den sanna endast icke-dömande S1 från propositional S2 då ingenting om beteende kan sägas utan förvirring. Och naturligtvis, mycket ofta (dvs normalt) ord används utan en tydlig mening, måste man ange hur "sant" eller "följer av" eller "se" ska användas i detta sammanhang och W är den enda jag känner till som konsekvent får denna rätt.

Återigen, på p203-206, är diskussionen om i sig avsiktligt automatiska orsakssambanditionalitet bara meningsfullt för mig eftersom jag ser det som bara ett annat sätt att beskriva S1 stater, som ger råvaran för avsiktlig medveten S2 dispositionalitet som, ur biologisk evolutionär synvinkel (och vad andra kan det vara?) måste vara fallet. Således är hans kommentar på p212 rätt på pengarna, den ultimata förklaringen (eller som W insisterar beskrivningen) kan bara vara en naturaliserad en som beskriver hur sinne, vilja, jag och avsikt arbete och kan inte meningsfullt eliminera dem som "riktiga" fenomen. Recall S berömda recension av Dennetts "Consciousness Explained" med titeln "Consciousness explained away". Och det gör det ännu mer bisarrt att S gång på gång ska konstatera att vi inte vet säkert om vi har fri vilja och att vi måste "postulera" sig själv (p218-219).

Dessutom, tror jag återigen att S är på fel spår (p214) när han föreslår att förvirringen beror på historiska misstag i filosofi som dualism, idealism, materialism, epifenomenalism etc., snarare än i universell känslighet för standarderna i vår psykologi - "The Phenomenological Illusion" (TPI) som han har kallat det, och förhåxande av språket som vackert beskrivs av W. Som han konstaterar, "De neurobiologiska processerna och de mentala fenomenen är samma händelse, som beskrivs på olika nivåer" och "Hur kan medvetna avsikter orsaka kroppslig rörelse? ... Hur kan hammaren flytta spiken i kraft av att vara fast? ... Om du analyserar vilken soliditet som är kausalt... om du analyserar vad avsikt-in-action är kausalt, ser du analogt finns det inga filosofiska problem kvar."

Jag skulle översätta hans kommentar (p220) "En talare kan använda ett uttryck för att hänvisa endast om i yttrandet av de refererande uttryck talaren inför ett villkor som objektet avses uppfyller; och referens uppnås i kraft av tillfredsställelsen av detta villkor."

som "Mening uppnås genom att ange ett offentligt verifierbart villkor för tillfredsställelse (sanningsvillkor)." "Jag tror att det regnar" är sant om det regnar och falskt annars. Dessutom, vill jag säga "Kärnan i mitt argument är att våra språkliga metoder, som vanligen förstås, förutsätter en verklighet som existerar oberoende av våra representationer." (p223) som "Vårt liv visar en värld som inte är beroende av vår existens och inte kan begripligt utmanas."

Dags för lite mer citat och en diskussion om hans senaste bok om nytryck "Filosofi i ett nytt århundrade" (2008) och som på andra håll kommer jag att upprepa några kommentarer för att placera dem i ett annat sammanhang.

"Kan en maskinprocess orsaka en tankeprocess? Svaret är: ja. Faktum är att endast en maskinprocess kan orsaka en tankeprocess, och "beräkning" namnger inte en maskinprocess, den namnger en process som kan, och vanligtvis, implementeras på en maskin." Searle PNC p73

"... karakteriseringen av en process som beräkningsmässig är en karakterisering av ett fysiskt system utifrån; och identifieringen av processen som beräkningsmässig inte identifiera en inneboende egenskap hos fysiken, är det i huvudsak en observatör relativ karakterisering." Searle PNC p95

"Det kinesiska rumsargumentet visade att semantik inte är inneboende i syntaxen. Jag gör nu den separata och annorlunda punkt som syntax inte är inneboende i fysik." Searle PNC p94

"Försöket att eliminera homunculus villfarelsen genom rekursiv nedbrytning misslyckas, eftersom det enda sättet att få syntaxen inneboende i fysiken är att sätta en homunculus i fysiken." Searle PNC p97

" Men du kan inte förklara ett fysiskt system som en skrivmaskin eller en hjärna genom att identifiera ett mönster som den delar med sin beräkningssimulering, eftersom förekomsten av mönstret inte förklarar hur systemet faktiskt fungerar som ett fysiskt system. ... Sammanfattningsvis det faktum att tilldelning av syntax identifierar inga ytterligare kausala befogenheter är ödesdigert att påståendet att program ger kausala förklaringar av kognition ... Det finns bara en fysisk mekanism, hjärnan, med dess olika verkliga fysiska och fysiska / mentala kausala nivåer av beskrivning." Searle PNC p101-103

"Kort sagt, känslan av "informationsbehandling" som används i kognitionsvetenskap är på alldeles för hög en nivå av abstraktion för att fånga den konkreta biologiska verkligheten inneboende avsiktlighet ... Vi är förblindade av denna skillnad av det faktum att samma mening "Jag ser en bil som kommer mot mig," kan användas för att spela in både visuella avsiktlighet och produktionen av beräkningsmodellen modell av vision ... i betydelsen "information" som används i kognitionsvetenskap, är det helt enkelt falskt att säga att

hjärnan är en informationsbehandling enhet." Searle PNC p104-105

"Kan det finnas skäl för åtgärder som är bindande för en rationell agent bara i kraft av arten av det faktum som redovisas i motiveringen, och oberoende av agentens önskemål, värderingar, attityder och utvärderingar? ... Den verkliga paradoxen i den traditionella diskussionen är att den försöker posera Hume giljotin, den stela faktavärde skillnaden, i ett ordförråd, vars användning redan förutsätter falskhet av skillnaden." Searle PNC p165-171

"... alla statusfunktioner och därmed hela den institutionella verkligheten, med undantag för språket, skapas genom talhandlingar som har den logiska formen av förklaringar... formerna för statusfunktionerna i fråga är nästan alltid frågor om deontiska krafter... att erkänna något som en rättighet, plikt, skyldighet, krav och så vidare är att erkänna en anledning till handling ... dessa deontiska strukturer gör möjliga önskan-oberoende skäl för åtgärder ... Den allmänna punkten är mycket tydlig: skapandet av det allmänna området desire-baserade skäl för åtgärder förutsätter godkännande av ett system av önskan-oberoende skäl för åtgärder." Searle PNC p34-49

"Några av de viktigaste logiska dragen i avsiktighet är utom räckhåll för fenomenologi eftersom de inte har någon omedelbar fenomenologisk verklighet ... Eftersom skapandet av meningsfullhet av meningslöshet inte medvetet upplevs ... det finns inte ... Det här är... den fenomenologiska illusionen." Searle PNC p115-117

"Medvetandet är kausalt reducible till hjärnans processer ... och medvetande har inga egen kausala krafter utöver de orsakskrafter som den underliggande neurobiologin... Men kausala reducibility leder inte till ontologisk reducibility ... medvetandet existerar bara som erfarna ... och därför kan det inte reduceras till något som har en tredje persons ontologi, något som existerar oberoende av erfarenheter." Searle PNC 155-6

"... det grundläggande avsiktliga förhållandet mellan sinnet och världen har att göra med villkor för tillfredsställelse. Och ett förslag är något alls som kan stå i en avsiktlig relation till världen, och eftersom dessa avsiktliga relationer alltid bestämma villkoren för tillfredsställelse, och ett förslag definieras som något tillräckligt för att fastställa villkoren för tillfredsställelse, visar det sig att all avsiktlighet är en fråga om propositioner." Searle PNC p193

Även om S inte säger och verkar vara i stort sett omedvetna, följer huvuddelen av hans arbete direkt från W, även om han ofta kritiserar honom. Att säga att Searle har fortsatt W: s arbete är inte att säga att det är ett direkt resultat av W-studie, utan snarare att eftersom det bara finns en mänsklig psykologi (av samma anledning finns det bara en mänsklig kardiologi), att någon korrekt beskriver beteende måste uttrycka någon variant eller förlängning av vad W sa (som de måste om de båda ger korrekta beskrivningar av beteende). Jag tycker de flesta av S förebådade i W, inklusive versioner av den berömda kinesiska rummet argument mot stark AI och relaterade frågor som är föremål för Chaps

3-5. Förresten, om det kinesiska rummet intresserar dig så ska du läsa Victor Rodych utmärkta, men nästan okänd, tillägg på CR --"Searle Freed of Every Flaw". Rodych har också skrivit en rad fantastiska papper om W: s filosofi matematik - dvs EP (evolutionspsykologi) av axiomatiska System 1 förmåga att räkna upp till 3, som utvidgas till den ändlösa System 2 SLG:s (Secondary Language Games) av matematik.

W: s insikter i psykologi matematik ger ett utmärkt inträde i avsiktlighet. Jag kommer också att notera att ingen som främjar Stark AI, de mångskiftande versioner av behaviorism, datorfunktionalism, CTM (Computational Theory of Mind) och Dynamic Systems Theory (DST), verkar vara medveten om att W: s Tractatus kan ses som den mest slående och kraftfulla uttalande av deras synvinkel någonsin skrivits (dvs beteende (tänkande) som den logiska behandlingen av fakta - dvs. Naturligtvis, senare (men innan den digitala datorn var en glimt i Turing öga) W beskrivs i detalj varför dessa var osammanhängande beskrivningar av sinnet (tänkande, beteende) som måste ersättas av psykologi (eller så kan du säga att detta är allt han gjorde för resten av sitt liv). S gör dock lite hänvisning till W: s prescient sinnesförklaring som mekanism, och hans förstörelse av det i sitt senare arbete.

Sedan W har S blivit den främsta dekonstruktören av dessa mekaniska syn på beteende, och kanske den viktigaste beskrivande psykologen (filosofen), men inser inte hur fullständigt W förutsåg honom eller i stort sett göra andra (men se de många papper och böcker av Proudfoot och Copeland på W, Turing och AI). S arbete är mycket lättare att följa än W: s, och även om det finns en viss jargong, är det oftast spektakulärt klart om du närmar dig det från rätt riktning. Se mina artiklar för mer information.

Liksom W betraktas Searle som sin tids bästa standupfilosof och hans skriftliga verk är gediget som en klippa och banbrytande hela tiden. Men, hans underlåtenhet att ta den senare W på tillräckligt stort allvar leder till vissa misstag och förvirring. På P7 av PNC han två gånger konstaterar att vår säkerhet om grundläggande fakta beror på den överväldigande vikten av förnuftet stödja våra påståenden, men som Coliva, DMS et al har noterat, visade W definitivt i "On Certainty" att det inte finns någon möjlighet att tvivla på den sanna endast axiomatiska strukturen i vårt system 1 uppfattningar, minnen och tankar, eftersom det är grunden för dom och inte själv kan bedömas. I den första meningen på P8 han berättar att säkerhet är revisable, men denna typ av "säkerhet", som vi kan kalla Certainty2, är resultatet av att utvidga vår axiomatiska och nonrevisable säkerhet (Certainty1) via erfarenhet och är helt annorlunda eftersom det är propositional (sant eller falskt). Detta är naturligtvis ett klassiskt exempel på "kampen mot förhållningen av vår intelligens genom språk" som W visade om och om igen. Ett ord, två (eller många) distinkta användningsområden.

På p10 han tuktar W för sin antipati till theorizing men som jag noterade ovan, "theorizing" är ett annat språkspel (LG) och det finns en stor klyfta mellan en allmän beskrivning av beteende med få väl utarbetade exempel och en som framgår av ett stort antal sådana som inte är föremål för många motexempel. Evolutionen i dess tidiga dagar var en teori med

begränsade tydliga exempel men blev snart bara en sammanfattning av en stor mängd exempel och en teori i en helt annan mening. Likaså, med en teori man kan göra som en sammanfattning av tusen sidor av W: s exempel och en som härrör från tio sidor.

Återigen, på P12, "medvetande" är resultatet av automatiserade System 1 funktion som är "subjektiv" i flera helt olika sinnen, och inte, i det normala fallet, en fråga om bevis utan en sann-bara förståelse i vårt eget fall och en sann-bara uppfattning i fråga om andra.

När jag läste p13 tänkte jag: "Kan jag känna olidlig smärta och fortsätta som om inget är fel?" Nej! —Detta skulle inte vara "smärta" i samma mening. "Den inre erfarenheten står i behov av yttre kriterier" (W) och Searle verkar missa detta. Se W eller Johnston.

När jag läste de närmaste sidorna kände jag att W har ett mycket bättre grepp om sinnet / språk samband, eftersom han betraktar dem som synonymt i många sammanhang, och hans arbete är en lysande sinnesstämning som exemplifieras i många perspicuous exempel på språkbruk. Som citeras ovan, "Nu om det inte är orsakssamband som vi sysslar med, då verksamheten i sinnet ligger öppen framför oss." Och,, som förklaratsovan, känner jag de frågor som S slutar avsnitt 3 är till stor del besvaras genom att överväga W: s OC ur synvinkel av de två systemen. Jämväl, för delar upp 6 på filosofin av vetenskap. Rodych har gjort en artikel om Popper vs W som jag tyckte var superb på den tiden,, men jag måste läsa den för att vara säker.

Slutligen, på p25, kan man förneka att varje översyn av våra begrepp (språkspel) av orsakssamband eller fri vilja är nödvändiga eller till och med möjligt. Du kan läsa bara om någon sida av W och mycket av DMS, Coliva, Hacker etc. av de skäl. Det är en sak att säga bisarra saker om världen med hjälp av exempel från kvantmekanik, osäkerhet etc., men det är en annan att säga något relevant för vår normala användning av ord.

På p31, 36 etc., möter vi återigen ständiga problem (i filosofi och liv) av identiska ord som slätar över de enorma skillnaderna i LG: s "tro", "se" etc., som tillämpas på S1, som består av mentala tillstånd i nutid bara, och S2 som inte är. Resten av kapitlet sammanfattar hans arbete med "socialt lim" som ur ett EP, Wittgensteinian perspektiv, är automatiska snabba åtgärder S1 producerar långsamma dispositioner av S2 som obönhörligt och allmänt utvidgas under personlig utveckling till ett brett spektrum av automatiska omedvetna deontiska relationer med andra, och godtyckligt i kulturella variationer på dem.

Kapitel 3 till 5 innehåller hans välkända argument mot den mekaniska sinnessyn som förefaller mig definitiv. Jag har läst hela böcker av svar på dem och jag håller med S att de alla missar de mycket enkla logiska (psykologiska) punkter han gör (och som i stort sett W gjorde ett halvt sekel tidigare innan det fanns datorer). För att uttrycka det i mina termer, är S1 består av omedvetna, snabba, fysiska, kausala, automatiska, icke-propositional, sant-bara mentala tillstånd, medan långsam S2 kan endast konsekvent beskrivas i termer av skäl för åtgärder som är mer eller mindre medvetna dispositioner till beteende (potentiella

åtgärder) som är eller kan bli propositional (T eller F). Datorer och resten av naturen har bara härlett (tillskrivs) avsiktlighet som är beroende av vårt perspektiv medan högre djur har primära avsiktlighet som är oberoende av perspektiv. Som S och W uppskattar, är den stora ironin att dessa materialistiska eller mekaniska minskningar av psykologi maskerad som banbrytande-spets vetenskap, men i själva verket är de helt anti-vetenskapliga. Filosofi (beskriva psykologi) och kognitiv psykologi (befriad från vidskepelse) blir hand i handske och det är Hofstadter, Dennett, Carruthers, Kurzweil etc., som lämnas ute i kylan.

Sidan 62 sammanfattar fint ett av hans argument men p63 visar att han fortfarande inte riktigt har släppt taget om det tomma när han försöker förklara trender i samhället när det gäller de kulturella förlängningarna av S2. Som han gör på många andra ställen i sina skrifter, ger han kulturella, historiska skäl för behaviorism, men det verkar ganska uppenbart för mig (som det var för W) att den mekaniska syn på sinnet finns av samma anledning som nästan alla beteende, det är standard drift av vår EP som söker förklaringar i termer av vad vi medvetet kan tänka igenom långsamt, snarare än i den automatiserade S1, som vi oftast förblir omedvetna. Som nämnts ovan har Searle beskrivit detta som TPI. Återigen, på P65 jag tycker W: s beskrivning av vår axiomatisk ärvda psykologi och dess förlängningar i hans OC och andra verk att vara djupare än S (eller någons), och så vi är inte "säker" på att hundar är medvetna, utan snarare är det inte öppen för tvivel. Se det tidigare avsnittet i den här artikeln som handlar om OC och DMS.

Kapitel 5 demolerar fint CTM, LOT etc., notera att "computation", "information", "syntax", "algoritm", "logik", "program", etc., är observatör relativa (dvs psykologiska) termer och har ingen fysisk eller matematisk betydelse (COS) i denna psykologiska mening, men naturligtvis finns det andra sinnen som de har fått nyligen som vetenskapen har utvecklats. Återigen är människor förhållande av användningen av samma ord till att ignorera den stora skillnaden i dess användning (mening). Dessa kommentarer är alla förlängningar av klassiska Wittgenstein och i detta sammanhang, rekommenderar jag Hutto's och Read's paper också.

Kapitel 6 "The Phenomenological Illusion" (TPI) är överlägset min favorit, och samtidigt riva det området, visar det både hans högsta logiska förmågor och hans underlåtenhet att förstå den fulla kraften i både senare W, och den stora heuristiska värdet av den senaste psykologiska forskningen om de två själva. Det är klart som kristall att TPI beror på omedvetna om automatismer av S1 och att ta den långsamma medvetna tänkande S2 som inte bara primära men som allt som finns. Detta är klassiska Blank Slate blindhet. Det är uppenbart att W visade detta cirka 60 år tidigare och gav också anledningen till det i företräde för den sanna endast medvetlösa automatiska axiomatiserade nätverk av vårt medfödda System 1. Som så många andra dansar Searle runt omkring det men kommer aldrig riktigt dit. Mycket grovt, när det gäller "observatör oberoende" funktioner i världen som S1 och "observatör beroende" funktioner som S2 bör visa sig vara mycket avslöjande. Som S konstaterar, Heidegger och de andra har ontologi exakt bakåt, men naturligtvis det gör nästan alla på grund av standard i deras EP.

Men det verkligen viktiga är att S inte tar nästa steg för att inse att TPI inte bara är ett misslyckande för ett fåtal filosofer, utan en universell blindhet för vårt Europaparlament som själv är inbyggt i Europaparlamentet. Han säger faktiskt detta i nästan dessa ord vid ett tillfälle, men om han verkligen fick det hur kunde han misslyckas med att påpeka dess enorma konsekvenser för världen. Med sällsynta undantag (t.ex. Jaina Tirthankaras går tillbaka över 5000 år till början av Indus civilisationen och nu senast och anmärkningsvärt Osho, Buddha, Jesus, Bodhidharma, Da Free John etc.), vi är alla kött marionetter snubblagenom livet på vår genetiskt programmerade uppdrag att förstöra jorden. Vår nästan totala upptagenhet med att använda den andra själv S2 personlighet att hänge sig åt infantil tillfredsställelse av S1 skapar helvetet på jorden. Som med alla organismer, det handlar bara om reproduktion och ackumulera resurser till dessa. Ja, mycket buller om den globala uppvärmningen och den förestående kollapsen av den industriella civilisationen under nästa århundrade, men ingenting kommer sannolikt att stoppa det. S1 skriver pjäsen och S2 agerar ut det. Dick och Jane vill bara spela hus- det här är mamma och det här är pappa och det här och det här och det här är baby. Kanske kan man säga att TPI är att vi är människor och inte bara en primat.

Kapitel 7 om vilken typ av jaget är bra men ingenting egentligen slog mig som ny. Kapitel 8 om egendom dualism är mycket mer intressant även om mestadels en uppkok av hans tidigare arbete. Den sista av hans inledande citat ovan sammanfattar detta, och naturligtvis insisterar på den kritiska karaktären av första-person ontologi är helt Wittgensteinian. Den enda stora blunder jag ser är hans tomma skiffer eller (kulturella) typ av förklaring på p 158 för fel dualism, när enligt min mening, är det helt klart ett annat exempel på TPI-ett misstag som han (och nästan alla andra) har gjort många gånger, och upprepar på P177 etc., i den annars fantastiska kapitel 9. Generprogramet S1 som (mestadels) drar strängar (avtalar musklerna) av meatdockorna via S2. på historien. Återigenmåste han läsa mina kommentarer eller dms på W: s OC så han ändrar "goda skäl att tro" längst ner på P171 och toppen av P172 att "vet" (i sann-bara mening).

En kritisk punkt görs igen på P169. "Således, säger något och mening det innebär två villkor för tillfredsställelse. För det första villkoret om tillfredsställelse att yttrandet kommer att produceras, och för det andra att yttrandet i sig skall ha villkor för tillfredsställelse." Ett sätt att betrakta detta är att det omedvetna automatiska Systemet 1 aktiverar den högre kortikala medvetna personligheten hos System 2, vilket leder till halsmuskelkontraktioner som informerar andra om att den ser världen på vissa sätt, som förbinder den till potentiella åtgärder. Ett stort framsteg jämfört med prelinguistiska eller proto-språkliga interaktioner där endast grova muskelrörelser kunde förmedla mycket begränsad information om avsikter och S gör en liknande punkt i kapitel10. Generprogramet S1 som (mestadels) drar strängar (avtalar musklerna) av meatdockorna via S2. på historien. Återigenmåste han läsa mina kommentarer och de dms, Coliva, Andy Hamilton etc., på W: s OC så han ändrar "goda skäl att tro" längst ner på P171 och toppen av P172 att "vet" (i sann-bara mening).

Hans sista kapitel "The Unity of the Proposition" (tidigare opublicerade) skulle också ha stor nytta av att läsa W: s "On Certainty" eller DMS olika böcker och papper, eftersom de gör klart skillnaden mellan sanna bara meningar som beskriver S1 och sanna eller falska påståenden som beskriver S2. Detta slår mig som en mycket överlägsen inställning till S: s tar S1 uppfattningar som propositional eftersom de bara blir T eller F efter att man börjar tänka på dem i S2. Men hans poäng att propositioner tillåter uttalanden om faktisk eller potentiell sanning och falskhet, av dåtid och framtid och fantasi, och därmed ge ett stort framsteg över pre eller proto-lingvistiskt samhälle, är övertygande. Som han säger det "Ett förslag är något alls som kan avgöra ett villkor för tillfredsställelse ... och ett villkor för tillfredsställelse ... är att så och så är fallet." Eller, man måste tillägga, som kan vara eller kan ha varit eller kan tänkas vara fallet.

Sammantaget är PNC en bra sammanfattning av de många betydande framsteg över Wittgenstein till följd av S: s halvsekel av arbete, men enligt min mening är W fortfarande oöverträffad när du förstår vad han säger. Helst bör de läsas tillsammans: Searle för tydliga sammanhängande prosa och generaliseringar, illustreras med W: s klarsynta exempel och lysande aforismer. Om jag var mycket yngre skulle jag skriva en bok som gör just det.

"Så, statusfunktioner är limmet som håller samhället tillsammans. De skapas av kollektiv avsiktlighet och de fungerar genom att bära deontiska krafter ... Med det viktiga undantaget själva språket, alla institutionella verkligheten och därför i en mening hela den mänskliga civilisationen skapas genom tal handlingar som har den logiska formen av förklaringar ... hela den mänskliga institutionella verkligheten skapas och upprätthålls av (representationer som har samma logiska form som) Statusfunktionsdeklarationer, inklusive de fall som inte är talhandlingar i uttrycklig form av förklaringar."

Searle MSWp11-13

"Övertygelser, som uttalanden, har nedåt eller sinne (eller ord)-till-värld riktning passform. Och önskningar och avsikter, som order och löften, har uppåt eller värld-till-sinne (eller ord) riktning passform. Övertygelser eller uppfattningar, som uttalanden, är tänkta att representera hur saker och ting är i världen, och i den meningen, de är tänkta att passa världen, de har mind-to-world riktning passform. De konativa- viljestater som önskningar, tidigare avsikter och avsikter-i-handling, som order och löften, har världen-till-sinne riktning passform. De är inte tänkta att representera hur det är, men hur vi vill att de ska vara eller hur vi tänker göra dem till ... Förutom dessa två fakulteter, det finns en tredje, fantasi, där propositional innehållet inte är tänkt att passa verkligheten på det sätt som propositional innehållet i kognition och vilja är tänkta att passa ... det världsomstämmande åtagandet överges och vi har ett propositionalinnehåll utan något åtagande som det representerar med någon riktning av passform." Searle MSWp15

"Precis som i avsiktliga stater kan vi göra en åtskillnad mellan den typ av stat ... och innehållet i staten ... så i teorin om språk kan vi göra en skillnad mellan vilken typ av tal

handling det är ... och propositional innehåll ... vi har samma propositional innehåll med olika psykologiska läge i fråga om avsiktliga stater, och olika illocutionary kraft eller typ i fallet med tal agerar. Dessutom, precis som min tro kan vara sant eller falskt och därmed har mind-to-world riktning passform, så mina uttalanden kan vara sant eller falskt och därmed har ord-till-värld riktning passform. Och på samma sätt som mina önskningar eller avsikter inte kan vara sanna eller falska, men kan på olika sätt vara nöjda eller otillfredsställd, så kan mina order och löften inte vara sanna eller falska utan kan vara på olika sätt nöjda eller missnöjda – vi kan tänka oss alla avsiktliga stater som har ett helt propositionalinnehåll och en riktning för passform som representationer av deras villkor för tillfredsställelse. En tro representerar dess sanningsvillkor, en önskan representerar dess uppfyllande villkor, en avsikt representerar densomutför villkor ... Det avsiktliga tillståndet representerar dess villkor för tillfredsställelse ... människor felaktigt antar att varje mental representation måste medvetet tänkas ... men begreppet en representation som jag använder det är en funktionell och inte en ontologisk föreställning. Allt som har villkor för tillfredsställelse, som kan lyckas eller misslyckas på ett sätt som är kännetecknande för avsiktlighet, är per definition en representation av dess villkor för tillfredsställelse ... vi kan analysera strukturen av avsiktligheten hos sociala fenomen genom att analysera deras villkor för tillfredsställelse." Searle MSW p28-32

"De första fyra typerna av tal handlingar har exakta analoger i avsiktliga stater: motsvarande Assertives är övertygelser, som motsvarar direktiv är önskningar, som motsvarar commissives är avsikter och motsvarar Uttrycksfulla är hela skalan av känslor och andra avsiktliga stater där Presup passform tas för givet. Men det finns ingen prelinguistisk analog för uttalandena. Prelinguistiska avsiktliga stater kan inte skapa fakta i världen genom att företräda dessa fakta som redan finns. Denna anmärkningsvärda bedrift kräver ett språk" MSW p69

"Högtalare som betyder... är införandet av villkor för tillfredsställelse på villkor för tillfredsställelse. Förmågan att göra detta är en avgörande del av människans kognitiva förmåga. Det kräver förmågan att tänka på två nivåer samtidigt, på ett sätt som är viktigt för användningen av språket. På en nivå ger talaren avsiktligt ett fysiskt uttryck, men på en annan nivå representerar uttrycket något. Och samma dualitet infekterar själva symbolen. På en nivå är det ett fysiskt objekt som alla andra. På en annan nivå har den en mening: den representerar en typ av situation" MSW p74

"... När du har språk, är det oundvikligt att du kommer att ha deontologi eftersom det inte finns något sätt du kan göra explicita tal handlingar utförs enligt decon ventionens av ett språk utan att skapa åtaganden. Detta gäller inte bara för uttalanden utan för alla tal handlingar "MSW p82

Detta tar upp en annan punkt som är framträdande i W men förnekas av S, att allt vi kan göra är att ge beskrivningar och inte en teori. S insisterar han ger teorier men naturligtvis "teori" och "beskrivning" är språkspel också och det förefaller mig S teori är oftast W: s

beskrivning, en ros med något annat namn W: s punkt var att genom att hålla sig till klarsynta exempel som vi alla vet är sanna redogörelser för vårt beteende, undviker vi kvicksand av teorier som försöker redogöra för alla beteenden (alla språkspel), medan S vill generalisera och oundvikligen går vilse (han ger flera exempel på sina egna misstag i PNC). Som S och andra oändligt ändra sina teorier för att ta hänsyn till de många språkspel, de kommer närmare och närmare att beskriva beteende genom många exempel som gjorde W.

De primära språkspelen (PLG:s) är de enkla automatiserade yttrandena från våra ofrivilliga, System 1, snabbt tänkande, spegel neuron, sant bara, icke-propositional, mentala tillstånd-våra uppfattningar och minnen och reflexiva handlingar ("kommer") inklusive System 1 Sanningar och UA1 --Förståelse av Byrån 1 - och Emotions1- såsom glädje, kärlek, ilska, som kan beskrivas kausalt, medan evolutionärt senare Secondary Language Games (SLG: s) är uttryck eller beskrivningar av frivilliga , System 2, långsamt tänkande, mentaliserande nervceller, testable sant eller falskt, propositional, Truth2 och UA2 och Emotions2-joyfulness, kärleksfull, hata, den dispositionella (och ofta kontrafaktiska) föreställa sig, anta, avser, tänkande, veta, tro, etc., som bara kan beskrivas i termer av skäl (dvs det är ett faktum att försök att beskriva System 2 i termer av neurokemi, atomfysik, matematik, bara göra någon mening - se W för många exempel och Searle för god disquisitions på detta).

Det är inte möjligt att beskriva automatismerna i System 1 i termer av skäl (t.ex. "Jag ser det som ett äpple eftersom ...") om du inte vill ge en anledning i termer av EP, genetik, fysiologi, och som W har visat upprepade gånger är det meningslöst att ge "förklaringar" med förbehållet att de kommer att vara meningsfullt i framtiden - "Ingenting är dolt"- de är meningsfulla nu eller aldrig.

En kraftfull heuristisk är att separera beteende och erfarenhet i intentionalitet 1 och avsiktlighet 2 (t.ex. tänkande 1 och tänkande 2, Känslor 1 och känslor 2 etc.) och även i sanningar 1 (T endast axiom) och sanningar 2 (empiriska förlängningar eller "Theorems" som följer av den logiska förlängningen av Sanningar 1). W erkände att "Ingenting är dolt"-dvs hela vår psykologi och alla svar på alla filosofiska frågor är här i vårt språk (vårt liv) och att svårigheten är inte att hitta svaren utan att känna igen dem som alltid här framför oss - vi måste bara sluta försöka titta djupare.

Idéerna här är redan publicerade och ingenting kommer som en överraskning för dem som har hängt med Searle arbete.

Jag anser att W har ett bättre grepp om sinnet / språk samband, eftersom han betraktar dem som synonymt i många sammanhang, och hans arbete är en lysande sinnesförklaring som exemplifieras i många klarsynta exempel på språkbruk. Som citeras ovan, "Nu om det inte är orsakssamband som vi sysslar med, då verksamheten i sinnet ligger öppen framför oss." Man kan förneka att varje revidering av våra begrepp (språkspel) av orsakssamband eller fri vilja är nödvändiga eller till och med möjligt. Du kan läsa nästan vilken sida som

helst i W av de skäl. Det är en sak att säga bisarra saker om världen med hjälp av exempel från kvantmekanik, osäkerhet etc., men det är en annan att säga något relevant för vår normala användning av ord.

Deontiska strukturer eller "sociala lim" är automatiska snabba åtgärder S1 producerar långsamma dispositioner av S2 som obönhörligen utvidgas under personlig utveckling till ett brett spektrum av automatiska omedvetna universella kulturella deontiska relationer med andra (S3). Även om detta är min précis av beteende jag förväntar mig att det rättvist beskriver S arbete.

Det verkar ganska uppenbart för mig (som det var att W) att den mekaniska syn på sinnet finns av samma anledning som nästan alla beteende, det är standard driften av vår EP som söker förklaringar i termer av vad vi medvetet kan tänka igenom långsamt, snarare än i den automatiserade S1, som vi oftast förblir omedvetna (TPI). Jag tycker W: s beskrivning av vår axiomatisk ärvda psykologi och dess förlängningar i hans OC och andra 3: e perioden fungerar att vara djupare än S (eller någons), och så vi är inte "säker" på att hundar är medvetna, utan det är inte öppet för (inte möjligt att) tvivel.

Låt oss nu se över Searles briljanta sammanfattning av hans många års arbete med den logiska strukturen hos det "sociala lim" som håller ihop samhället som anges är hans "Making the Social World" (2010).

En kritisk föreställning som infördes av S för många år sedan är Villkor för tillfredsställelse (COS) om våra tankar (propositioner av S2) som W kallade böjelser eller dispositioner att agera - fortfarande kallas av den olämpliga termen "propositional attityder" av många. COS förklaras av S på många ställen som på P169 av PNC: "Således säger något och betyder att det innebär två villkor för tillfredsställelse. För det första villkoret om tillfredsställelse att yttrandet kommer att produceras, och för det andra att yttrandet i sig skall ha villkor för tillfredsställelse." Som S säger det i PNC, "Ett förslag är något alls som kan avgöra ett tillstånd av tillfredsställelse ... och ett villkor för tillfredsställelse ... är att så och så är fallet." Eller, måste man tillägga, som kan vara eller kan ha varit eller kan tänkas vara fallet, som han gör klart i MSW. När det gäller avsikter, "För att vara nöjd, avsikten själv måste fungera kausalt i produktionen av åtgärden." (MSWp34).

De flesta kommer att dra stor nytta av att läsa W: s "On Certainty" eller "RPP1 och 2" eller DMS två böcker om OC (se mina recensioner) som de gör klart skillnaden mellan sant-bara meningar som beskriver S1 och sanna eller falska propositioner som beskriver S2. Detta slår mig som en mycket överlägsen inställning till S: s tar S1 uppfattningar som propositional (åtminstone på vissa ställen i sitt arbete) eftersom de bara kan bli T eller F (aspekt som S kallar dem här) efter att man börjar tänka på dem i S2. Men hans poäng i PNC att propositioner tillåter uttalanden om faktisk eller potentiell sanning och falskhet, av dåtid och framtid och fantasi, och därmed ge ett stort framsteg över pre eller proto-lingvistiskt samhälle, är övertygande.

S beskriver ofta det kritiska behovet av att notera de olika beskrivningsnivåerna för en händelse, så för IA (Intention in Action) "Vi har olika nivåer av beskrivning där en nivå utgörs av beteendet på lägre nivå ... Förutom det konstituerande i förhållande, har vi också orsakssamband med hjälp av relation." (p37).

Så erkänner S1 är bara uppåt kausala och innehållslösa (saknar "representationer" eller "information") medan S2 har "innehåll" och är nedåt kausala (t.ex. se Hutto och Myins 'Radical Enactivism') Jag skulle ändra punkterna från p39 början "I summa" och slutar på pg 40 med "villkor för tillfredsställelse" enligt följande.

Sammanfattningsvis orsakas perception, minne och reflexiva avsikter och handlingar ("testamente") av den automatiska funktionen hos vårt S1-axiomatiska EP. Genom tidigare intentioner och intentioner försöker vi matcha hur vi vill att saker och ting ska vara med hur vi tror att de är. Vi bör se att tro, önskan (och fantasi-önskar tid skiftade och så frikopplat från avsikt) och andra S2 propositional dispositioner av vår långsamma tänkande senare utvecklats andra jaget, är helt beroende av (har sina COS i) CSR (Causally Self Reflexive) snabb primitiva sant bara reflexiva S1. I språket och kanske i neurofysiologi finns det mellanliggande eller blandade fall såsom avsikt (tidigare avsikter) eller minnas, där orsakssamband med COS (dvs. med S1) är tid flyttas, eftersom de representerar det förflutna eller framtiden, till skillnad från S1 som alltid är i nuet. De två systemen matas in i varandra och är ofta iscensatta av de lärda deontiska kulturella relationerna sömlöst, så att vår normala erfarenhet är att vi medvetet kontrollerar allt vi gör. Denna stora arena av kognitiva illusioner som dominerar vårt liv S har beskrivits som "Den fenomenologiska Illusionen."

Han avslutar detta fantastiska kapitel genom att upprepa för kanske 10: e gången i sina skrifter, vad jag betraktar som ett mycket grundläggande misstag som han delar med nästan alla, uppfattningen att upplevelsen av "fri vilja" kan vara "illusorisk". Det följer på ett mycket enkelt och obevekligt sätt, både från W: s 3: e perioden arbete och observationer av samtida psykologi, att "kommer", "jag" och "medvetande" är axiomatiska sant-bara delar av System 1 precis som att se, höra, etc., och det finns ingen möjlighet (begriplighet) att visa (att ge känsla för) deras lögn. Som W gjort så underbart klart flera gånger, de är grunden för dom och så kan inte bedömas. S förstår och använder i stort sett samma argument i andra sammanhang (t.ex. skepsis, solipsism) många gånger, så det är ganska förvånande att han inte kan se denna analogi. Han gör detta misstag ofta när han säger sådana saker som att vi har "goda bevis" att vår hund är medveten etc. Den sanna-bara axiom i vår psykologi är inte bevismässiga. Här har du en av de bästa beskrivande psykologersedan W,, så detta är inte ett dumt misstag.

Hans sammanfattning av deontics på P50 behöver översättning. Således "Du måste ha en prelinguistisk form av kollektiv avsiktlighet, på vilken de språkliga formerna byggs, och du måste ha den kollektiva avsiktligheten i samtalet för att göra åtagandet" är mycket

tydligare om kompletteras med "Den prelingvistiska axiomatiseringen av S1 ligger bakom språkliga dispositioner S2 (dvs. vår EP) som utvecklas under vår mognad till deras kulturella manifestationer."

Eftersom statusfunktionsdeklarationer spelar en central roll i deontik är det viktigt att förstå dem och förklarar därför begreppet "funktion" som är relevant här. "En funktion är en orsak som tjänar ett syfte ... I denna mening funktioner är intentionalitet-släkting och därför sinne beroende ... statusfunktioner... Kräver... kollektivt införande och erkännande av en status" (p59).

Återigen föreslår jag översättningen av "Avsiktligheten i språket skapas av inneboende, eller sinne-oberoende avsiktlighet människor" (p66) som "Den språkliga, medvetna dispositionen S2 genereras av omedvetna axiomatiska reflexiva funktioner S1" (p68). Det vill säga, man måste komma ihåg att beteendet är programmerat av biologi.

Men, jag motsätter mig starkt hans uttalanden om p66-67 och på andra håll i hans skrifter att S1 (dvs. minnen, uppfattningar, reflex handlingar) har en propositional (dvs. sann-falsk) struktur. Som jag har noterat ovan, och många gånger i andra recensioner, verkar det kristallklart att W är korrekt, och det är grundläggande för att förstå beteende, att endast S2 är propositional och S1 är axiomatisk och sant-bara. De båda har COS och Riktningar fit (DOF) eftersom den genetiska, axiomatiska avsiktligheten S1 genererar att S2, men om S1 var propositional i samma mening skulle det innebära att skepsis är begriplig, det kaos som var filosofi innan W skulle återvända, och i själva verket socialt liv (och kanske allt djurliv beroende på vad man betraktar som "propositioner") inte skulle vara möjligt. Som W visade otaliga gånger och biologi visar så tydligt, måste livet baseras på säkerhets-automatiserade omedvetna snabba reaktioner. Organismer som alltid har ett tvivel och paus för att reflektera kommer att dö (kunde inte utvecklas)..

I motsats till hans kommentarer (p70) Jag kan inte föreställa mig ett språk som saknar ord för materiella objekt mer än jag kan föreställa mig ett visuellt system som inte kan se dem, eftersom det är den första och mest grundläggande uppgift vision att segmentera världen i objekt och så att språket för att beskriva dem. Likaså kan jag inte se några problem med objekt som framträdande i det medvetna området eller med meningar som segmenteras i ord. Hur kan det vara annorlunda för varelser med vår evolutionära historia?

På P72 och på andra håll, kommer det att bidra till att komma ihåg att uttryck är den primitiva reflexiva PLG: s av S1 medan representationer är dispositionala SLG: s av S2.

En annan översättning från filosofer till engelska behövs för andra stycket om p79 början "Hittills" och slutar "hört förut". "Vi förmedlar mening genom att tala ett offentligt språk som består av ord i meningar med en syntax."

På hans frågor 4 och 5 på P105 om den speciella karaktären av språk och skrift, skulle jag

svara: "De är speciella eftersom den korta våglängden av vibrationer av vokala muskler möjliggör mycket högre bandbredd informationsöverföring än sammandragningar av andra muskler och detta är i genomsnitt flera storleksordningar högre för visuell information."

På P106, ett allmänt svar på fråga 2 (Hur kommer vi undan med det, dvs varför fungerar det) är EP och S1 och hans uttalande att "Min huvudsakliga strategi för utläggning i denna bok är att försöka göra familjar verkar konstigt och slående" är naturligtvis klassiska Wittgenstein. Hans påstående på nästa sida att det inte finns något allmänt svar på varför människor accepterar institutioner är helt klart fel. De accepterar dem av samma anledning som de gör allt – deras EP är resultatet av inkluderande kondition. Det underlättade överlevnad och reproduktion inom EES (Miljö av evolutionär anpassning). Allt om oss fysiskt och mentalt bottnar i genetik. Allt vagt tal här (t.ex. p114) om "extra språkliga konventioner" och "extra semantisk semantik" syftar i själva verket på Europaparlamentet och särskilt på de omedvetna automatismerna i S1 som ligger till grund för allt beteende. Ja, som W sa många gånger, den mest kända är av den anledningen osynlig.

S förslag (p115) att språket är viktigt för spel är säkert fel. Helt analfabeter dövstumma kunde spela kort, fotboll och även schack men naturligtvis en minimal räkna förmåga skulle vara nödvändigt. Jag håller med (p121) att förmågan att låtsas och föreställa sig (t.ex. kontrafaktiska eller som-om föreställningar inblandade i tid och rum skiftande) är, i full form, unikt mänskliga förmågor och avgörande för högre ordning tanke. Men även här finns det många djur prekursorer (som det måste vara), såsom poserade av rituella bekämpare och parning danser, dekoration av parning platser av bower fåglar, den trasiga vingen förevändning av moder fåglar, falska larm samtal av apor, "renare" fisk som tar en bit av sitt byte och simulering av hök och duva strategier (fuskare) i många djur.

Mer översättning behövs för hans diskussion om rationalitet (p126 et seq.). Att säga att tänkande är propositional och behandlar sanna eller falska "factitive enheter" innebär att det är en typisk S2 disposition som kan testas, i motsats till den sanna endast automatiska kognitiva funktioner S1.

I "Free Will, Rationality and Institutional Facts" uppdaterar han delar av sin klassiska bok "Rationality in Action" och skapar en del ny terminologi för att beskriva den formella apparaten av praktiska skäl som jag inte finner felaktig. "Factitive Entities" verkar inte skilja sig från dispositioner och "motivator" (lust eller skyldighet), "effector" (kroppsmuskler), "constitutor" (talmuskler) och "total anledning" (alla relevanta dispositioner) inte, åtminstone här verkar lägga till klarhet (p126-132).

Vi bör göra något här som sällan händer i diskussioner om mänskligt beteende och påminna oss om dess biologi. Evolution genom inkluderande fitness har programmerat omedvetna snabba reflexiva kausala åtgärder av S1 som ofta ger upphov till den medvetna långsamt tänkande S2 (ofta ändras av kulturella förlängningar av S3), som ger anledning till åtgärder

som ofta resulterar i aktivering av kropp och / eller talmuskler av S1 orsakar åtgärder. Den allmänna mekanismen är via både neurotransmission och genom förändringar i olika neuromodulatorer i riktade områden i hjärnan. Detta kan tyckas infelicitous också, men har den dygd som den bygger på fakta, och med tanke på komplexiteten i vår högre ordning trodde, jag tror inte en allmän beskrivning kommer att bli mycket enklare. Den övergripande kognitiva illusionen (som kallas av S "Den fenomenologiska illusionen") är att S2 har genererat åtgärden medvetet av skäl som vi är fullt medvetna om och har kontroll över, men alla som känner till modern biologi och psykologi vet att denna uppfattning inte är trovärdig.

Återigen, kommer jag att upprepa några avgörande föreställningar. En annan idé som förtydligas av S är Desire Independent Reasons for Action (DIRA). Jag skulle översätta S: s sammanfattning av praktiska skäl på P127 av MSW enligt följande: "Vi ger efter för våra önskningar (genetisktprogrammerade behovet av att ändra hjärnans kemi), som vanligtvis inkluderar Desire-oberoende skäl för åtgärder (DIRA - dvs önskningar fördrivna i tid och rum), som producerar dispositioner till beteende som vanligen resulterar förr eller senare i muskelrörelser som tjänar vår inkluderande lämplighet (ökad överlevnad för gener i oss själva och de närmaste)." Och jag skulle upprepa hans beskrivning på P129 om hur vi utför DIRA2 (dvs. språkspelet i DIRA i System 2) som "Upplösningen av paradoxen är att den omedvetna DIRA1 serverar långsiktig inkluderande kondition generera medvetna DIRA2 som ofta åsidosätter kortsiktiga personliga omedelbara önskningar." Agenter verkligen medvetet skapa proximate orsakerna till DIRA2, men dessa är mycket begränsade förlängningar av omedvetna DIRA1 (den ultimata orsaken). Obama och påven vill hjälpa de fattiga eftersom det är "rätt" men den ultimata orsaken är en förändring i deras hjärnans kemi som ökade inkluderande lämplighet sina avlägsna förfäder (och även t.ex. Neomarxist .

Evolution genom inkluderande fitness har programmerat omedvetna snabba reflexiva kausala åtgärder av S1, som ofta ger upphov till den medvetna långsamt tänkande S2, som ger anledning till åtgärder som ofta resulterar i aktivering av kropp och / eller talmuskler av S1 orsakar åtgärder. Den allmänna mekanismen är via både neurotransmission och genom förändringar i neuromodulatorer i riktade områden i hjärnan. Den övergripande kognitiva illusionen (som kallas av S "The Phenomenological Illusion", av Pinker "The Blank Slate" och av Tooby och Cosmides "The Standard Social Science Model") är att S2 har genererat åtgärden medvetet på grund av vilka vi är fullt medvetna om och har kontroll över, men alla som känner till modern biologi och psykologi kan se att denna uppfattning inte är trovärdig.

Således, skulle jag översätta hans sammanfattning av praktiska skäl på p127 enligt följande: "Vi ger efter för våra önskningar (behovet av att ändra hjärnans kemi), som vanligtvis inkluderar Desire-Oberoende skäl för åtgärder (DIRA- dvs önskningar fördrivna i tid och rum, oftast för ömsesidig altruism), som producerar dispositioner till beteende som

vanligen resulterar förr eller senare i muskelrörelser som tjänar vår inkluderande kondition (ökad överlevnad för gener i oss själva och de nära besläktade)."

I motsats till S kommentar på p128 tror jag om lämpligt definierade, DIRA är universella i högre djur och inte alls unika för människor (tror mor höna försvara sin kull från en räv) om vi inkluderar automatiserade prelinguistiska reflexer av S1 (dvs DIRA1), men säkert högre ordning DIRA av S2 eller DIRA2 som kräver språk är unikt mänskliga. Detta förefaller mig en alternativ och tydligare beskrivning av hans "förklaring" (som W föreslog dessa är mycket bättre kallas "beskrivning") på botten av P129 av paradoxen om hur vi frivilligt kan genomföra DIRA2 (dvs. S2 önskningar och deras kulturella förlängningar). Det är, "Upplösningen av paradoxen är att erkännandet av önskan-oberoende skäl kan grunda önskan och därmed orsaka önskan, även om det inte är logiskt oundvikligt att de gör och inte empiriskt universella att de gör" kan översättas som "Upplösningen av paradoxen är att den omedvetna DIRA1 serverar långsiktig inkluderande lämplighet generera medvetna DIRA2 som ofta åsidosätter den kortsiktiga personliga omedelbara önskningar." Likaså, för hans diskussion om denna fråga på p130-31-det är EP, RA, IF, S1 (Evolutionär psykologi, ÖmsesidigAltruism, Inclusive Fitness, System 1) som grund dispositioner och efterföljande åtgärder avS2.

På P140 frågar han varför vi inte kan få deontics från biologi men naturligtvis måste vi få dem från biologi eftersom det inte finns något annat alternativ och ovanstående beskrivning visar hur detta händer. Tvärtemot hans meddelande, segrar de starkaste böjelser alltid (per definition, annars är det inte det starkaste), men deontics fungerar, därför att den medfödda programmera av RA och OM åsidosätter omgående personliga kortfristiga lust. Hans förvirring av naturen och vårda, av S1 och S2, sträcker sig till slutsatser 2 och 3 på p143. Agenter skapar verkligen de proximate orsakerna till DIRA2, men dessa är inte bara vad som helst, men med få om några undantag, mycket begränsade förlängningar av DIRA1 (den ultimata orsaken). Om han verkligen menar att tillskriva deontics till våra medvetna beslut ensam då han är offer för "The Phenomenological Illusion"(TPI) som han så vackert demolerade i sin klassiska papper med det namnet (se min recension av PNC). Som jag har noterat ovan, det finns en enorm mängd ny forskning om implicit kognition utsätta kognitiva illusioner som utgör vår personlighet. TPI är inte bara ett harmlöst filosofiskt misstag utan en universell omedvetenhet för vår biologi som ger en illusion av att vi kontrollerar vårt liv och vårt samhälle och världen, och konsekvenserna är nästan säker kollaps av den industriella civilisationen under de kommande 150 åren.

Han konstaterar med rätta att mänsklig rationalitet är meningslös utan "gapet" (faktiskt 3 luckor som han har diskuterat många gånger). Det vill säga, utan fri vilja (dvs. val) i någon icke-trivial mening skulle allt vara meningslöst, och han har med rätta noterat att det är otänkbart att evolutionen skulle kunna skapa och upprätthålla en onödig genetiskt och energiskt dyr charad. Men, som nästan alla andra, kan han inte se sin väg ut och så återigen han föreslår (p133) att valet kan vara en illusion. Tvärtom, efter W, är det helt klart att valet

är en del av våra axiomatiska S1 sanna reflexiva handlingar och kan inte ifrågasättas utan motsägelser eftersom S1 är grunden för förhör. Du kan inte i det normala fallet tvivla du läser denna sida som din medvetenhet om det är grunden för att tvivla.

Nu kan vi kort granska Searles senaste bok, "Seeing Things As They Are" (STATA-2015). Se hela recensionen för ytterligare kommentarer.

Som man förväntar sig av någon filosofi, vi är i djupa problem omedelbart, för på sidan 4 har vi termerna "perception" och "objekt" som om de användes in någon normal mening,, men vi gör filosofi, så vi kommer att vara böljande fram och tillbaka mellan språkspel med någon chans att hålla våra dagliga spel skiljer sig från de olika filosofiska sådana. Återigen kan du läsa några av Bennett och Hacker's "Neuroscience and Philosophy" eller "Filosofiska grunderna för neurovetenskap" för att få en känsla för detta. Tyvärr, liksom nästan alla filosofer, har Searle (S) fortfarande inte antagit de två systemen ram, så det är mycket svårare att hålla saker rakt än det behöver vara.

På p6, Tro och hävda är en del av system 2 som är språklig, deliberative, långsam, utan exakt tid för händelsen, och "det regnar" är deras offentliga villkor för tillfredsställelse (COS2) (Wittgenstein's transitive) -dvs det är propositional och representativa och inte ett mentalt tillstånd och vi kan bara begripligt beskriva det i termer av skäl, medan Visual Experience (VisExp) är system 1 och så kräver (för begriplighet, för förnuft) att det regnar (det är COS1) och har en bestämd tid för förekomst, är snabb (vanligtvis under 500msec), otestbar (Wittgensteins sanna eller omöjliga), och icke-offentliga, automatiska och inte språkliga,, dvs inte propositional och presentational och endast beskrivas i termer av orsaker till ett mentalt tillstånd. Trots detta på P7 efter att ha krossat den fruktansvärda (men fortfarande ganska populär) termen "propositional attityd", säger han att uppfattningen har propositional innehåll, men jag håller med W att S1 är sant-bara och därmed inte kan propositional i något som liknar den känsla av S2 där propositioner är offentliga statements (COS) som är sanna eller falska.

På P12 tänk på att han beskriver automatik system 1 (S1), och sedan konstaterar han att för att beskriva världen kan vi bara upprepa beskrivningen, som W noterade som visar gränserna för språket. Den sista meningen till slutet av stycket mitten av p13 behöver översätta (som de flesta av filosofi!) så för "Den subjektiva upplevelsen har ett innehåll, som filosofer kallar ett avsiktligt innehåll och specifikationen av avsiktligt innehåll är samma som beskrivningen av tillståndet i angelägenheter som det avsiktliga innehållet presenterar dig med etc." Jag skulle säga "Uppfattningar är System 1 mentala tillstånd som bara kan beskrivas på det offentliga språket i System 2." Och när han slutar med att återigen notera likvärdigheten i en beskrivning av att tro med en beskrivning av vår uppfattning, han upprepar vad W noterade för länge sedan, och som beror på det faktum att S1 är nonlinguistic och att beskriva, tro, veta, förvänta sig, etc. är alla olika psykologiska eller avsiktliga lägen eller språkspel spelas med samma ord.

På p23 hänvisar han till privata "upplevelser" men ord är S2 och beskriver offentliga evenemang, så det som motiverar vår användning av ordet för "privata upplevelser" (dvs. S1) kan bara vara deras offentliga manifestationer (S2) - dvs språk vi alla använder för att beskriva offentliga handlingar, som även för mig själv kan jag inte ha något sätt att fästa språket till interna något. Detta är naturligtvis W: s argument mot möjligheten till ett privat språk. Han nämner också flera gånger att hallucinationer av X är desamma som att se X, men vad kan vara testet för detta förutom att vi är benägna att använda samma ord? I det här fallet, är de de samma per definition, så det här argumentet ringer ihålligt.

På p35-toppen angriper han återigen korrekt användningen av "propositional attityd" som inte är en inställning till en mening utan en attityd (disposition) till sin offentliga COS, dvs till det faktum eller truthmaker. Sedan säger han " Till exempel, om jag ser en man framför mig, är innehållet att det finns en man framför mig. Föremålet är mannen själv. Om jag har en motsvarande hallucination, den perceptuella upplevelsen har ett innehåll, men inget objekt. Innehållet kan vara exakt detsamma i de två fallen, men förekomsten av ett innehåll innebär inte närvaron av ett objekt." Som jag ser detta är att "objektet" är normalt i världen och skapar det mentala tillståndet (S1) och om vi sätter detta i ord blir det S2 med COS2 (dvs. en offentlig truthmaker) och detta innebär det offentliga objektet, men för en hallucination (eller direkt hjärnstimulering etc.) "objektet" är bara liknande mentala tillstånd till följd av hjärnans aktivering.

Som W visade oss, det stora misstaget handlar inte om att förstå uppfattning utan om att förstå språket, alla problem med filosofi korrekt är exakt samma- underlåtenhet att titta noga på hur språket fungerar i ett visst sammanhang för att ge tydliga COS.

Mitt i P61 ser vi de förvirring som uppstår här och överallt när vi misslyckas med att hålla S1 och S2 åtskilda. Antingen får vi inte hänvisa till representationer i S1 eller så måste vi åtminstone kalla dem R1 och inse att de inte har någon offentlig COS, dvs ingen COS2.

På p63 notachability betyder endast att det är en orsakad automatisk funktion av S1 och inte en motiverad, frivillig funktion av S2. Denna diskussion fortsätter på nästa sida, men naturligtvis är relevant för hela boken och till all filosofi, och det är så olyckligt att Searle, och nästan alla i beteendevetenskap, inte kan komma in i 21-talet och använda de två system terminologi som gör så många ogenomskinliga frågor mycket clära. Likaså med misslyckandet att förstå att det är alltid bara en fråga om huruvida det är en vetenskaplig fråga eller en filosofisk en och om filosofiska då vilket språkspel kommer att spelas och vad COS är i sammanhanget i fråga.

På P64 säger han att "erfarenhet" är i hans huvud, men det är bara frågan, som W gjort så klart finns det inget privat språk och som Bennett och Hacker ta hela neurovetenskap samfundet till svars för, vid normal användning "erfarenhet" kan bara vara ett offentligt fenomen som vi delar kriterier, men vad är testet för att jag har en upplevelse i mitt huvud? Åtminstonefinns det en tvetydighet här som kommer att leda till andra. Många tror att

dessa inte spelar någon roll, många tror att de gör. Något händer i hjärnan men det är en vetenskaplig neurofysiologisk fråga och säkert genom "erfarenhet" eller genom "Jag såg en kanin" man aldrig betyder neurofysiologi. Det är uppenbart att detta inte är en fråga för vetenskapliga undersökningar utan en fråga om att använda ord begripligt.

På p65 indexiska, nondetachable, och presentational är bara mer filosofisk jargong som används i stället för System 1 av människor som inte har antagit de två systemen ram för att beskriva beteende (dvs. nästan alla). Likaså för följande sidor om vi inser att "objekt och stater av frågor", "visuella upplevelser", "helt bestämd" etc., är bara språkspel där vi måste bestämma vad COS är och att om vi bara hålla i minnet egenskaperna hos S1 och S2 allt detta blir helt klart och Searle och alla andra kan sluta "kämpar för att uttrycka" det. Således (p69) "verkligheten är bestämd" betyder bara att uppfattningar är S1 och så mentala tillstånd, här och nu, automatisk, kausala, otestbara (sant-bara, dvs inga offentliga tester)etc. medan föreställningar, liksom alla dispositioner är S2 och så inte mentala tillstånd, inte har en bestämd tid, har skäl och inte orsaker, är testable med COS etc.

På P70 konstaterar han att avsikter i strid med perception (IA1 i mina termer) är en del av reflexiva handlingar S1 (A1 i mina termer) som kan ha sitt ursprung i S2 handlingar som har blivit reflexiva (S2A i min terminologi).

På botten av p74 på p75, 500 msec tas ofta som den ungefärliga skiljelinjen mellan att se (S1) och ser som (S2), vilket innebär S1 passerar percept till högre när centra S2 där de kan överläggas på och uttryckas i språket.

På p100-101 är det "subjektiva synfältet" S2 och "objektivt synfält" S1 och "ingenting syns" i S2 innebär att vi inte spelar språkspelen att se i samma mening som för S1 och faktiskt filosofi och en bra bit av vetenskap (t.ex. fysik) skulle vara annorlunda om folk insåg att de spelade språkspel och inte gör vetenskap.

På P107 "uppfattning är transparent" eftersom språket är S2 och S1 har inget språk eftersom det är automatiskt och reflexivt,, så när man säger vad jag såg, eller för att beskriva vad jag såg, kan jag bara säga "Jag såg en katt". Återigen W påpekade detta för länge sedan som visar gränserna för språket.

P110 mitten måste översättas från SearleSpeak till TwoSystemsSpeak så att "Eftersom presentationsvis visuell intentionalitet är en underart av representation, och eftersom all representation är under aspekter, kommer de visuella presentationerna alltid presentera sina villkor för tillfredsställelse under vissa aspekter och inte andra." blir "Eftersom de percepts av S1 presentera sina uppgifter till S2, som har offentliga COS, kan vi tala om S1 som om det också har offentliga COS". I P111 avses med "villkor" S2:s offentliga cos, dvs.

På p112 är grundhandlingen och grunduppfattningen isomorfa eftersom S1 matar sina data till S2, som bara kan generera åtgärder genom att mata tillbaka till S1 för att dra ihop

muskler, och lägre uppfattning (P1) och uppfattning på högre nivå (P2) kan bara beskrivas i samma termer på grund av att det bara finns ett språk för att beskriva S1 och S2. På p117 botten skulle det vara mycket mindre mystiskt om han skulle anta de två systemen ram, så att i stället för "intern anslutning" med villkor för tillfredsställelse (min COS1), en uppfattning skulle bara noteras som automatisk S1 som orsakar ett mentalt tillstånd.

På p120 är poängen att "kausala kedjor" inte har någon förklarande kraft eftersom språkspelen av "orsak" bara är meningsfulla i S1 eller andra icke-psykologiska naturfenomen, medan semantik är S2 och vi kan bara begripligt tala om orsaker till högre mänsklig beteenden. Ett sätt detta manifesterar är "mening är inte i huvudet" som enmeshes oss i andra språkspel.

På p121 att säga att det är viktigt för en uppfattning (S1) att den har COS1 ("erfarenheten") bara beskriver villkoren för språket spelet perception-det är en automatisk kausala mentala tillstånd (P1) när vi talar om System 1.

På p 122 tror jag "Först, för att något ska vara rött i den ontologiskt objektiva världen är att det ska kunna orsaka ontologiskt subjektiva visuella upplevelser som denna." är inte sammanhängande eftersom det inte finns något som vi kan hänvisa till "detta" så det bör anges som "För det första, för något att vara rött är bara för att det ska luta mig att kalla det "röd" "- som vanligt hjälper jargongen inte alls och resten av stycket är onödigt också.

På P123 är "bakgrundsdispositionen" det automatiska, kausala, mentala tillståndet i S1, och som jag, i samförstånd med W, DMS och andra har sagt många gånger, kan dessa inte begripligt kallas "presuppositions" eftersom de omedvetet aktiveras "gångjärn" som ligger till grund för presuppositions.

Avsnitt VII och VIII (eller hela boken eller de flesta av högre ordning beteende eller de flesta av filosofi i snäv mening) kan titeln "Språket spel som beskriver samspelet mellan orsakssamband, automatisk, nonlinguistic transient mentala tillstånd av S1 med motiverade, medvetna, ihållande språkliga tänkande S2 "och bakgrunden är inte antagandet inte heller kan det tas förgivet, men det är vår axiomatic sant-bara psykologi (den "gångjärn" eller "sätt att agera" av W: s "On Certainty") som ligger till grund för alla antaganden. Som framgår av mina kommentarer jag tror att hela avsnittet, saknar de två systemen ram och W: s insikter i OC är förvirrad i anta att det presenterar en "förklaring" av perception där det i bästa fall bara kan beskriva hur språket i perception fungerar i olika sammanhang. Vi kan bara beskriva hur ordet "röd" används och det är slutet på det och för den sista meningen i detta avsnitt kan vi säga att för något att vara ett "rött äpple" är bara för att det normalt resulterar i samma ord som används av alla.

På tal om gångjärn, är det sorgligt och lite konstigt att Searle inte har införlivat vad många ((t.ex. DMS (Danielle Moyal-Sharrock)-Sharrock) en framstående samtida filosof och ledande W expert)) anser som den största upptäckten i modern filosofi-W: s

revolutionering av epistemologi i hans "On Certainty", som ingen kan göra filosofi eller psykologi på det gamla sättet längre utan att se föråldrad och förvirrad. Och även om Searle nästan helt ignorerade "On Certainty" hela sin karriär, under 2009 (dvs. 6 år före publiceringen av denna bok) talade han vid ett symposium om det som innehas av british Wittgenstein Society och värd DMS, så han är verkligen medveten om den uppfattning som har revolutionized just de ämnen han diskuterar här. Jag tror inte att detta möte publicerades, men hans föreläsning kan laddas ner från Vimeo. Det verkar vara ett fall av en gammal hund som inte kan lära sig nya trick. Även om han förmodligen har banat väg för mer nytt territorium i beskrivande psykologi högre ordning beteende än någon sedan Wittgenstein (utom kanske Peter Hacker vars skrifter är ganska tät och hans 3 volymer på den mänskliga naturen mycket nyligen)), när han har lärt sig en väg han tenderar att stannapå det, som vi alla gör. Liksom alla andra använder han den franska ordet *repertoar* när thär är en lättare attuttala och stava engelska ordet "repertoar" och den besvärliga "han / hon" eller omvänd sexistiska "hon" när man alltid kan använda "de" eller "dem". Trots sin högre intelligens och utbildning, akademiker är får också och de är nästan alla efter lägre klass semi-skrivkunniga inte bara i dålig engelska, men i Neomarxist Tredje världen Supremacist Fascism.

Avsnitt IX till slutet av kapitlet visar återigen mycket ogenomskinliga och besvärliga språkspel man tvingas in när man försöker beskriva (inte förklara som W klargjort) egenskaperna hos S1 (dvs. att spela de språkspel som används för att beskriva "primära kvaliteter") och hur dessa foder data i S2 (dvs sekundära kvaliteter"), som sedan måste mata tillbaka till S1 för att generera åtgärder. Det visar också de fel man begår genom att inte förstå Wittgensteins unika syn på "gångjärnsepestologi" som presenteras i "On Certainty". För att visa hur mycket tydligare detta är med det dubbla systemet terminologi jag skulle behöva skriva om hela kapitlet (och mycket av boken). Eftersom jag har skrivit om avsnitt här flera gånger, och ofta i mina recensioner av Searles andra böcker, kommer jag bara att ge ett par korta exempel.

Meningen på p129 "Verkligheten är inte beroende av erfarenhet, men omvänt. Begreppet verkligheten i fråga omfattar redan kausala kapacitet att producera vissa typer av erfarenheter. Så, anledningen till att dessa erfarenheter presenterar röda objekt är att själva det faktum att vara ett rött objekt innebär en förmåga att producera denna typ av erfarenhet. Att vara en rak linje innebär förmågan att producera denna andra typ av erfarenhet. Resultatet är att organismer inte kan ha dessa erfarenheter utan att det verkar för dem att de ser ett rött föremål eller en rak linje, och att "tycktes dem" markerar den inneboende avsiktlighet perceptuella upplevelsen." Kan återges som "S1 ger input för S2 och hur vi använder ordet "röd" mandat det cos i varje sammanhang, så med hjälp av dessa ord på ett visst sätt är vad det innebär att se rött. I det normala fallet "verkar det" inte för oss att vi ser rött, vi ser bara rött och vi använder "verkar" för att beskriva fall där vi är osäkra.

På P130 "Vår fråga nu är: Finns det ett viktigt samband mellan karaktären av saker i världen

och karaktären av vår erfarenhet?" kan översättas som "Är våra offentliga språkspel (S2) användbara (konsekvent) i beskrivningen av perception (S1)?"

Det första stycket i avsnitt X "The Backward Road" är kanske den viktigaste i boken, eftersom det är viktigt för all filosofi att förstå att det inte kan finnas en exakt 1:1 samband mellan eller minskning av S2 till S1 på grund av de många sätt att beskriva i språket en viss händelse (mentalt tillstånd, dvs percept, minne etc.). Därav den uppenbara omöjligheten att fånga beteende (språk, tänkande) perfekt i algoritmer (hopplöshet "stark AI") eller extrapolera från en viss neuronal mönster i hjärnan till multitudinous handlingar (språkspel - dvs ord i obegränsade sammanhang) vi använder för att beskriva det. "Bakåtvägen" är språket (COS) för S2 som används för att beskriva S1. Återigen,, jag tror att hans underlåtenhet att använda de två systemen ramen gör detta ganska förvirrande om inte ogenomskinlig. Naturligtvisdelar han detta misslyckas med nästan alla. Searle har kommenterat detta tidigare och så har andra (t.ex. Hacker, W i olika sammanhang) men det verkar haundgått de flesta filosofer och nästan alla forskare.

Återigenmissar Searle poängen i sekt XI och X12 - vi inte och kan inte "verkar se" rött eller "verkar" ha ett minne eller "anta" ett samband mellan upplevelsen och ordet, men som med alla de uppfattningar och minnen som utgör den medfödda axiomatiska sanna bara mentala tillstånd system 1, vi har bara erfarenhet och "det" bara blir "röd" etc., när de beskrivs på offentliga språk med detta ord i detta sammanhang av System 2. Vi vet att det är rött eftersom detta är ett gångjärn- ett axiom av vår psykologi som är vår automatiska handling och är grunden för antaganden eller domar eller antaganden och kan inte begripligt bedömas, testas eller ändras. As W påpekade så många gånger, ett misstag i S1 är av ett helt annat slag än en i S2. Inga förklaringar är möjliga – vi kan bara beskriva hur det fungerar och därför finns det ingen möjlighet att få en icke-rivial "förklaring" av vår psykologi på högre ordning. Som han alltid har gjort, gör Searle det gemensamma och ödesdigra misstaget att tro att han förstår beteende (språk) bättre än Wittgenstein. Efter ett decennium läsning W, S och många andra tycker jag att W: s "perspicuous exempel", aforismer och trepartsmöten ger oftast större belysning än den ordliga disquisitions av någon annan.

– Vi kan inte föra någon form av teori framåt, thär får inte vara något hypotetiskt i våra överväganden. Vi måste göra oss av med alla förklaringar, och enbart beskrivning måste ta plats." (PI 109).

På P135, ett sätt att beskriva uppfattningen är att händelsen eller objektet orsakar ett mönster av neuronal aktivering (mentalt tillstånd) vars självreflexiva COS1 är att vi ser en röd ros framför oss, och i lämpliga sammanhang för en normal engelsktalande person, detta leder oss att aktivera muskelsammandragningar som producerar orden "Jag ser en röd ros" vars COS2 är att det finns en röd ros där. Eller helt enkelt producerar S1 S2 i lämpliga sammanhang. Så, på p136 kan vi säga S1 leder till S2 som vi uttrycker i detta sammanhang genom ordet "smidig" som beskriver (men aldrig "förklarar") hur språkspelet

"smidig" fungerar i detta sammanhang och vi kan översätta "För grundläggande åtgärder och grundläggande uppfattningar det avsiktliga innehållet är internt relaterat till villkoren för tillfredsställelse, även om det kännetecknas icke-avsiktligt, eftersom det är funktionen F uppfattas består i förmågan att orsaka erfarenheter av denna typ. Och när det gäller åtgärder, experiences av denna typ består i deras förmåga att orsaka denna typ av kroppslig rörelse." som "Grundläggande uppfattningar (S1) kan leda automatiskt (internt) till grundläggande reflex åtgärder (A1) (dvs bränna ett finger leder till att dra tillbaka armen) som först då går in medvetenhet så att den kan reflekteras över och beskrivas i språket (S2).

På P150, är poängen att dra slutsatsen, som att veta, döma, tänka, är en S2 disposition uttryckt i språk med offentliga COS som är informativa (sant eller falskt) medan percepts är icke-informativa (se min recension av Hutto och Myin första bok) automatiserade svar av S1 och det finns inget meningsfullt sätt att spela ett språkspel att sluta sig till i S1. Träd och allt vi ser är S1 för några hundra msec eller så och sedan normalt in S2 där de får språket bifogas (aspektuell form eller ser som).

När det gäller p151 et seq., är det sorgligt att Searle, som en del av sin brist på uppmärksamhet på den senare W, aldrig tycks hänvisa till vad som förmodligen är den mest genomträngande analys av färgord i W: s "Anmärkningar på färg ", som saknas i nästan varje diskussion om ämnet jag har sett. Den enda frågan är hur vi spelar spelet med färgord och med "samma", "annorlunda", "erfarenhet", etc. i detta offentliga språkliga sammanhang (sanna eller falska uttalanden-COS2) eftersom det inte finns något språk och ingen mening i en privat (S1). Så, det spelar ingen roll (utom för neuroforskare) vad som händer i de mentala tillstånden i S1 utan bara vad vi säger om dem när de kommer in S2. Det är klart som dag att alla 7. 8 miljarder på jorden har ett något annorlunda mönster av neural aktivering varje gång de ser rött och att det inte finns någon möjlighet till en perfekt korrelation mellan S1 och S2. Som jag noterade ovan är det absolut nödvändigt för varje filosof och forskare att få detta klart.

När det gäller hjärnan i en behållare (p157), i den mån vi stör eller eliminerar de normala relationerna mellan S1 och S2, förlorar vi språkspelen av avsiktlighet. Detsamma gäller intelligenta maskiner och W beskrev denna situation definitivt över 80 år sedan.

"Endast av en levande varelse och vad som liknar (beter sig som) en levande människa kan man säga: det har förmågor; den ser; är blind; hör; är döv; är vid medvetande eller medvetlös." (PI 281)

Kapitel 6: ja disjunctivism (som nästan alla filosofiska avhandlingar) är osammanhängande och det faktum att detta och andra absurditeter blomstrar i sin egen avdelning och även bland några av hans tidigare studenter som fick toppbetyg i sin filosofi mind klasser visar kanske att, liksom de flesta, stannade han för tidigt i hans Wittgenstein studier.

På P188, ja veridical se och "veta" (dvs K1) är desamma eftersom S1 är sant-bara- dvs det är den snabba, axiomatisk, kausalt självreflexiva, automatiska mentala tillstånd som bara kan beskrivas med den långsamma, deliberative offentliga språk spel av S2.

På p204 -5, representation är alltid under en aspekt eftersom, som tänkande, veta etc., är det en disposition av S2 med offentliga COS, som är oändligt variabel.

Änen gång anser jag att användningen av ramen för de två systemen i hög grad förenklar diskussionen. Om man insisterar på att använda "representation" för "presentationer" av S1 så bör man säga att R1 har COS1 som är övergående neurofysiologiska mentala tillstånd, och så helt annorlunda än R2, som har COS2 (aspectual former) som är offentliga, språkligt uttrycksbara tillstånd, och begreppet omedvetna mentala tillstånd är illegitima eftersom sådana språkspel saknar någon tydlig känsla.

Tyvärr, på P211 Searle, för kanske tionde gången i sina skrifter (och oändligt i sina föreläsningar), säger att "fri vilja" kan vara illusorisk, men som W från 30-talet på noteras, kan man inte konsekvent förneka eller bedöma "gångjärn" såsom att vi har val, inte heller att vi ser, hör, sova, har händer etc., eftersom dessa ord uttrycker den sanna endast axiom av vår psykologi, våra automatiska beteenden som är grunden för handling.

På p219 botten och 222 topp-det var W i sitt arbete, som kulminerade i "On Certainty" som påpekade att beteende inte kan ha en bevisbas och att dess grund är vårt djur säkerhet eller sätt att bete sig som är grunden för tvivel och säkerhet och kan inte tvivas (gångjärn S1). Han noterade också många gånger att ett "misstag" i våra grundläggande uppfattningar (S1) som inte har någon offentlig COS och inte kan testas (till skillnad från S2), om det är större eller kvarstår, leder inte till ytterligare tester utan till försinne.

Fenomenalism p227 topp: Se mina omfattande kommentarer om Searle utmärkta uppsats "The Phenomenological Illusion" i min recension av "Filosofi i ett nytt århundrade". Det finns inte ens någon fullmakt för att hänvisa till sina privata erfarenheter som "fenomen", "se" eller något annat. Som W bekant visade oss, språk kan bara vara en offentlig testable aktivitet (inget privat språk). Och på P230 problemet är inte att "teorin" "verkar" vara otillräcklig, men att (som de flesta om inte alla filosofiska teorier) det är osammanhängande. Den använder språk som inte har någon tydlig COS. Som W insisterade allt vi kan göra är att beskriva, det är forskarna som kan göra teorier.

Summan av kardemumman är att detta är klassiska Searle-superb och förmodligen minst lika bra som någon annan kan producera, men saknar förståelse för de grundläggande insikterna i den senare Wittgenstein, och utan grepp om de två systemen för tankeram, som kunde ha gjort det lysande.

Jag noterar återigen att W utgjorde en intressant lösning på några av dessa "pussel" genom att föreslå att vissa "mentala fenomen" (dvs. ord för dispositioner som leder till offentliga

handlingar) kan ha sitt ursprung i kaotiska processer i hjärnan och att det inte finns något som motsvarar ett minnesspår, inte heller en enda hjärnprocess som kan identifieras som en enda avsikt eller åtgärd - att orsakskedjan slutar spårlöst, och att "orsak", "händelse" och "tid" upphör att vara tillämpliga (användbart – med tydlig COS). Därefter har många kommit med liknande förslag baserade på fysik och vetenskapen om komplexitet och kaos. Man måste dock komma ihåg att "kaotisk" i modern mening betyder bestäms av lagar, men inte förutsägbara, och att vetenskapen om kaos inte existerade förrän långt efter hans död. Och återigen låt mig notera att kaos teori har visat sig vara både osäkra och ofullständiga (i Godel mening).

Allt vårt beteende (eller hjärnan fungerar om du vill) har sitt ursprung i vår medfödda psykologi, så "humaniora" av filosofi, sociologi, antropologi, statsvetenskap, psykologi, historia, litteratur, religion, etc., och "hårda vetenskaper" av fysik, matematik och biologiären blandning av språkspel frågor, som jag har diskuterat här, med de verkliga vetenskapliga om vad de empiriska fakta är. Scientism är ständigt närvarande och jag upprepar vad Wittgenstein berättade för länge sedan.

"Filosofer ser ständigt vetenskapens metod framför sina ögon och frestas oemotståndligt att ställa och svara på frågor på det sätt som vetenskapen gör. Denna tendens är den verkliga källan till metafysik och leder filosofen in i totalt mörker." (BBB p18)

Det är min uppfattning att tabellen över avsiktlighet (rationalitet, sinne, tanke, språk, personlighet etc.) som har framträdande här beskriver mer eller mindre exakt, eller åtminstone fungerar som en heuristisk för, hur vi tänker och beter sig, och så det omfattar inte bara filosofi och psykologi, men allt annat (historia, litteratur, matematik, politik etc.).

Nyckeln till samhället är biologi, och det är omedvetenhet till det som leder större delen av världen att ansluta sig till självmordsbenägna utopiska ideal som leder obönhörligt till helvetet på jorden. Jag beskriver detta i detalj i mina böcker "Suicidal Utopian Delusions in the 21st Century" 4th ed. (2019) och "Suicide by Democracy: an Obituary for America and the World" 2nd ed. (2019).